

Beat Christian Bäschlin

POHLTÍ NÁS ISLÁM!

**Islámský útok na Evropu a evropští
spolupachatelé této invaze**

Z německého originálu „Der Islam wird uns fressen!“, 4. vydání 1992, Schvaplana-Verlag, přeložil ©Miroslav Mach, 1998

OBSAH

	Úvodní slovo k závěrům této knihy	4
I.	Islámský útok na Evropu	7
II.	Národy Evropy mají invazi přátelsky uvítat	10
III.	Báchorka o „tolerantním islámu“	12
IV.	Opatření k „náležitému rozproušení“ přistěhovalectví	18
V.	Odpor proti výstavbě mešit	23
VI.	Zahalené dívky z Creil	29
VII.	Kriminalita jako důsledek přistěhovalectví Afričanů	33
VIII.	Pekařka z Remeše	37
IX.	Kriminalita přistěhovalců je systematicky zatajována	40
X.	Islámská citadela ve Francii	47
XI.	Francie se chvěje strachy před alžírskou politickou mafií	51
XII.	Islámské manželství je morálním seabemrzačením	55
	Doslov	59

Úvodní slovo k závěrům této knihy

Ve Francii se nám předvádí budoucnost Evropy - Francie se stává africkou provincií. Svěbytnost a samostatnost Evropy mizí a současně s tím dodává islám africkým přistěhovalcům velkou sebejistotu a sebevědomí. V důsledku toho také zůstávají nově přichozí lhostejní ba nepřátelští vůči evropským vlivům.

Od padesátých let se probrali politicko-náboženští vůdcové „spícího“ islámu a rozpoutali mohutnou vlnu islámské religiozity. Nově probuzený islám soustřeďuje a posiluje přistěhovalce do Evropy a bez ohledu na rasová ohraničení jim dodává pocitu sounáležitosti. Počítat ještě dnes s možností nějaké asimilace islámských přistěhovalců by bylo - přinejmenším - pošetilé! *Upadající a dekadentní kultura Evropy již není schopna islámu odolávat.*

Islám také nezná žádnou „demokratickou rovnoprávnost“ nebo nějaké partnerské soužití s příslušníky jiných náboženských vyznání nebo popíračů Boha. K naprostému objasnění toho nám postačí heslo „Libanon“. Teorie lidských práv a rovnosti jsou pro islámské věřící nanejvýš výrazem slabosti.

Vzhledem ke svému prudce stoupajícímu počtu si mohamedáni počínají v Evropě stále sebevědoměji a útočněji. V islámském přesvědčení jsou navíc posilováni mizející vůli po svěbytnosti a sebeúctě Evropanů, především pak Francouzů.

Nejpozději během jedné generace si bude islám ve Francii nárokovat i právo na vedení státu.

Pro ostatní Evropu by to mělo a musí být varováním.

Nejde o to něco na autorových vývodech „opravit“, nýbrž pouze poněkud doplnit to, co on nechtěl nebo nemohl říci přímo: Cituji: **„Nepřátelé křesťanských národů drze sedí v mocenských křeslech a spolu se svými nohsledy otevírají zadní vrátka islámskému pronikání do Evropy. Za kouřovou clonou západních „demokratických“ režimů se skrývá jakási reálná a vědomá síla.“**

Smyslem „islámské politiky“ skryté vrchnosti je odlehčení tlaku islámu tj. sousedních arabských států a národů na Izrael, a jeho odvedení jiným směrem, především proti jižní a západní Evropě. Vzhledem k tomu, že oficiální představitelé naprosté většiny arabských islámských států (s výjimkou asi jen Libye a Sýrie) jsou dosazenými exponenty sionismu (jako je např. Arafat), je tedy nepřesné mluvit o tom, že protikřesťanská a vůbec protievropská politika je výhradním plodem arabských států a jejich špiček.

Vůle k odporu je, jak se ukazuje, mnohem silnější u národů jižní a východní Evropy, jmenovitě u Srbů, jak dokazuje doslova hysterická reakce světového establishmentu na hrdý postoj Srbů atd. Protože se zde široko daleko neprojevil žádný vážnější odpor vůči nespoutanému přistěhovalectví, stala se Francie automaticky vstupní branou cizorodé a protievropské invaze. Autor zcela přehlíží téměř třicetiletý boj Front National Jeana-Marie Le Pena a jako Švýcar se mylně domnívá, že podobná situace invaze islámu jeho zemi nehrozí. Dnes je už zcela zřejmé, že se osudově mylil.

Zednář Attatürk si přál „moderní laicistické“ Turecko, kde by náboženství bylo odkázáno do soukromé sféry. Avšak to je s islámem neslučitelné. Veřejný řád a náboženství mají rovnocenný sakrální význam. Neexistuje žádná odluka náboženských a světských záležitostí, jak ji již po generace (bohužel!) zná křesťanství. Autor je křesťan, ale velmi pravděpodobně nekatolík. Proto také považuje odluku náboženství od státu za vcelku ne-li chvalitebnou, tak přinejmenším akceptovatelnou. Sice uznává a ví, že právě laicizace byla (jako odvčký sen všech zednářů) dílem lóžového bratra Attatürka, ale už nechápe, že spolu

se změněnou „rolí“ islámu v plánech skryté vrchnosti je nyní žádoucí (alespoň někde a v některých ohledech) právě islámský radikalismus, jak už bylo vysvětleno výše ohledně celkové úlohy islámu v plánech skryté vrchnosti.

Sám si to uvědomuje, když říká (alespoň v narážce): **Avšak určitým kruhům jde o to, aby prostřednictvím útočného ducha islámu mohly pokračovat v neutralizování a ničení všech křesťanských hodnot.** Trochu nelogicky působí jeho líčení podpory přistěhovalecké epidemie, kterou podle autorova pojetí mají na svědomí pouze tzv. levicové strany. Cituji: „**Masové přistěhovalectví nejprve do Francie a pak i do ostatní západní Evropy však rozhodně není nějakým přírodním úkazem, jak nás ujišťují liberální a marxističtí politikové a výrobci veřejného mínění.**“ - Stačí přece letmý pohled na *skutečnou* činnost tzv. pravicových stran západní Evropy, aby bylo zřejmé, že jsou *bez výjimky* zapojeny do přesně téže protikřesťanské a protievropské destrukce v zájmu internacionály a pokud občas někde (zvláště v Německu) zaujmou k otázce přistěhovalectví slovně poněkud zdrženlivější postoj, pak jde o pouhé vytírání zraku tak trestuhodně neinformované západoevropské veřejnosti. Nejpozději od první světové války je politické dělení na „pravici“ a „levici“ nesmyslné - všechny politické strany všech evropských států jsou personálně a takticky řízeny zednářsky, v zednářském duchu a podle taktických i strategických požadavků světového zednářstva. O tom není nejmenších pochyb, a kdo tohle nechce ještě dnes vidět, musí k tomu vynaložit opravdu mimořádné úsilí!

Možná že by se i u nás leckdo z propagandou otupělých „demokratických“ prostřáček zarazil, kdyby měl možnost nahlédnout do *skutečných* čísel statistiky o státních „sociálních“ výdajích, určených pro parazitní elementy i celá etnika domácího i zahraničního původu. Taková čísla však patří k jednomu z nejlépe střežených „státních“ tajemství, a pro leckteré ze zmíněných prostřáček možná bude překvapením už pouhé konstatování, že k nim nemají přístup ani lidé, kteří byli davem „demokraticky“ ve volbách vybráni, aby tuto zemi zdánlivě spravovali.

Cituji: **Rozšíření pojmu „rasismus“ na oblast náboženských a vlasteneckých tradic bylo vynalezeno francouzskými „antirasisty“ a marxisty.** - Nic z toho nebylo „vynalezeno“ francouzskými či jinými „antirasisty“ atd., nýbrž zcela jednoznačně pochází z čarodějné dílny judaismu. Stačí si připomenout, že to byli oni, kdo dokázali pojem „antisemitismus“ (mimořádně sám o sobě zcela neoprávněně zúžený ve svém významu a obrácený naruby) zaměnit z rasové na náboženskou záležitost a naopak. Židé jsou jediní na světě, kteří se podle potřeby vydávají za „národ“ nebo pouhé „náboženské společenství“. Kdo netrpí našeptanými předsudky, nechť si pozorně přečte „Protokoly siónských mudrců“!

Cituji: **Obecné vzrušení bylo nakonec přehlušeno pronikavým povykem islamistů, když „Svaz muslimů Francie“ jednoznačně prohlásil: „Islám nepůjde na kompromisy. Nošení islámských obličejových roušek nemůže být předmětem diskuse.“** - Kéž bychom se dočkali toho, že by se alespoň vzdáleně silně a rozhodně ozval z nevyšších míst pokoncilního Vatikánu hlas na obranu *katolických pravd*!

Cituji: **Jen na okraj zde budiž poznamenáno, že v případě masové vzpoury Alžířanů proti francouzské státní moci a domácímu obyvatelstvu budou do jejího víru ihned vtaženi i ostatní severoafričané a vůbec všichni muslimové. A protože taková povstání jsou podněcována mešitami, islámskými kulturními středisky a stále počet-**

nějšími islámských spolky, je pochopitelné, že to vládu může znepokojovat. - To je jistě poslední, co by zednářskou vládu ve Francii (a jiná tam 200 let nebyla) mohlo „znepokojovat“. Vlastizrádné vedení současného Alžíru je stejně tak zednářské a slouží těmú cíli jako jeho protihráči ve vedení oficiální Francie.

Cítuji: **A pak se mluvilo na nevyčerpatelné téma „rasismu“, které je oblíbeným předmětem zájmu alžírského tisku. Smyslem toho je podněcovat nenávisť Alžířanů vůči Francii a současně zastrašovat a vydírat francouzské vedení.** - Jistě by bylo přesnější, kdyby druhá část věty zněla: a současně v podobě tzv. „rasismu“ dávat zrádnému vedení Francie velice účinnou zbraň proti těm z vlastních spoluobčanů, kteří se odváží poukazovat na jeho velezrádnou a protifrancouzskou přistěhovaleckou politiku.

Miroslav Mach

KAPITOLA I.

Islámský útok na Evropu

Evropa je vystavena hned dvojitému útoku islámu: Předně neslýchanému *tlaku obyvatelstva*, který způsobilo netušené, prudké a nezadržitelné rozmnožení národů Afriky. Jestliže se tam v roce 1940 napočítalo ještě 285 miliónů mohamedánů, pak r. 1970 jich bylo již 493 miliónů; ke konci tisíciletí se počet vyznavačů islámu odhaduje na miliardu! Je přirozené, že v nuzných poměrech žijící masy mají sklon pronikat přes Středozemní moře k „plným hrncům“ západní Evropy. A odtud zase byly navíc přitahovány všemožnými prostředky státní sociální péče!

Obzvláště život tzv. uprchlíka se přímo nabízí jako dříve netušená možnost blahobytně zahálčivého bytí. K jeho dosažení totiž stačí pouze vstoupit na půdu některého západoevropského státu! To je první a téměř jediný předpoklad ke spuštění velkorysé mašinérie utečeneckého blahobytu. Jestliže se jej dotýcnému podaří splnit, pak je na léta - ba možná doživotně - zaopatřen.

Kromě samotného nadbytku obyvatelstva, srovnatelného v účinku s přírodní katastrofou, má v sobě islám i další hnací sílu: *religiózní dynamiku!* A obě tyto síly na zchoulostivěnou a dekadentní západní Evropu mocně působí. Její národy ztratily přirozený instinkt k plození dětí a duchovně i nábožensky žijí v naprosté prázdnotě. Vůči nebezpečí islámu stojí Evropa jako ochromená, a její omámení je ještě uměle posilováno - „svobodný tisk“ tzv. „svobodného světa“ dostal jasný pokyn je zamlčovat nebo zastíravě okrašlovat a bagatelizovat. A tohoto pokynu je také „svobodný tisk svobodného světa“ velmi disciplinovaně poslušný! *Zamlžování hrozné skutečnosti islámského nebezpečí se horlivě spoluúčastní rovněž i mluvčí křesťanských církví.* Pečlivě je zamlčováno, že islám představuje absolutní nebezpečí a ohrožení pro všechny křesťanské myšlenky a životní pojetí.

Všude jako houby po dešti vznikají islámská seskupení a bloky, kde se káže Mohamedovo učení. Islámská víra a výchova k islámskému „vědomí“ mají vždy současně jak náboženský, tak i politický význam. A volání po „svaté dobovatelské válce“ není vůbec určeno nějakým neslyšicím uším! Útočný postoj mohamedánství se - jak je hlavně ve Francii den ze dne viditelnější - opírá o 27. a 33. sůru koránu: „Alláh vás ustanovil dědicem nad nevěřícími, nad jejich polnostmi a domy, nad jejich veškerým majetkem i všemi zeměmi, do nichž vkročí vaše noha...“

Je rozumné přesvědčit se, co takové islámské přistěhovalectví v praxi i důsledcích znamená. Naši předkové ještě dobře věděli, že islám chce udělat konec křesťanskému světu. V bitvách u Tours a Poitiers byla r. 732 armáda Mohamedových učedníků poražena. Roku 1492 museli mohamedáni opustit Španělsko a roku 1683 utrpěla islámská vojska po marném obléhání Vídně zdrcující porážku.

Dnes, kdy islám vzplál s obnovenou silou, kdysi křesťanská Evropa sama zevnitř otvírá své brány, aby vpustila agresora. Islámská infiltrace pokračuje v přítmi jednostranně deformovaného tzv. veřejného mínění dál a dál. Skrytí dirigenti výroby veřejného mínění chtějí postavit západní národy před hotovou věc nezměnitelné přítomnosti výbušného islámu v jejich zemích. Vždyť již bylo dokonce jasně řečeno: „Návrat do domovských zemí pro tyto lidi [islámské přistěhovalce] již nepřipadá v úvahu...“ Tím je pochopitelně *položen základ neřešitelnému konfliktu!*

Tato podivná „hra“ začala právě v nejkonzervativnější zemi Evropy, ve Velké Británii. Jako první z křesťanských států byla právě ona v důsledku svého „vítězství“ ve druhé světové válce přinucena přijmout za státní občany dva milióny mohamedánů. Ani po dese-

tiletých trvání takového přílivu se tito cizinci nikdy nevčlenili do života hostitelského národa, nýbrž dodnes představují stát ve státě.

Od r. 1989 má Velká Británie jako první ze západoevropských zemí *islámskou lidovou stranu*! Tato vysloveně bojová organizace byla založena Velkou londýnskou mešitou, aby zastupovala zájmy více než dvou miliónů anglických mohamedánů. Jejím úkolem je zajistit politickou cestou uznání islámu za rovnocenné náboženství s křesťanstvím a vybavit jej veřejnoprávními privilegii. Nová strana nachází velice činné aktivisty v tisících mešitách po celé Británii. Islám byl na britské ostrovy zavlečen převážně Pákistánci a Bengálci. Tyto národy vykazují naprostý odpor k jakékoli formě sblížení a asimilace s usedlým obyvatelstvem, čímž se i v Británii začínají rýsovat první známky „libanonské“ situace.

K čemu došlo v padesátých letech v Británii, to se ve Francii teprve nějaký čas po skončení alžírské války (1954-1962) stalo skutečným bouřlivým přívalem, totiž islámskou invazí. Ve Francii bylo z nejvyšších úředních míst uděláno doslova všechno pro to, aby byl zamlžen a zneprůhledněn náboženský element tohoto návalu lidských mas - je jasné, že kdosi velice mocný měl zájem, aby nikdo neuvěřil nepopíratelné skutečnosti, že totiž do soukolí francouzského státu a života francouzského národa byla vložena časovaná bomba, která tiká rok od roku stále hrozivěji.

V důsledku svých koloniálních výbojů Francie po generace poznávala spolužití s arabsko-islámským světem. Tato dlouhá společná cesta však Francouzům otupila zrak pro podstatné! Uši politiků a fabrikantů veřejného mínění by *musely chtít* vnímat spodní tóny cítění a vnímání arabsko-muslimských národů a chápat jejich surrealistické rozměry. Je přirozené, že nic takového se nestalo.

V bezvěrectví (laicismu) „osvícenské“ ideologie tak tvrdošíjně uzavření liberálové a socialisté nebyli a nejsou schopni brát náboženskou dimenzi vážně a pochopit její dynamiku. Avšak je to právě náboženství, na němž spočívají všechny lidové pocity a cítění. Obzvláště to pak platí pro národy islámské. Protože však „osvícenci“ usuzují jenom podle rozumových kritérií, schází jim rozum k pochopení náboženských myšlenek. Směrodatní západní politici měří všechno pouze podle příjmových poměrů jednotlivce i národů, tedy přesně tak, jak jim to natloukl do hlavy jejich antireligiózní prorok Karel Marx! A protože jim hlásal takto jednoduchá kritéria, stalo se pak takové zjednodušení i základní ideou veškerých životních pojetí. To je jedna z příčin, proč Evropa upadla do jistého druhu duchovního pomatení!

Stratégové moderního stěhování národů se jedné věci rozhodně nemusejí obávat, a totiž toho, že by masy přistěhovalců byly získány pro evangelium křesťanskými církvemi a skrze křesťanskou misijní činnost! V tomto ohledu skutečně jejich plánům žádné „nebezpečí“ nehrozí. Je až příliš zřejmé, že křesťanské náboženství není v současné Evropě představováno lidmi, z nichž by vyzařovala síla víry. Vždyť po celém světě (údajně křesťanství!) výrobci mínění masám namlouvají, že království Boží musí být uskutečněno v marxistickém socialismu, protože Bůh je jednak mrtev a jednak je socialistický. Smrt i socialismus jsou zde důmyslně kladeny na roveň! Antikřesťanskými centrálními programované teze zde jasně nabývají vrchu. A protože jsou křesťanské mise odpovídajícím způsobem „podstavené“ (zvláště tzv. Světová rada církví koná v tomto směru velice účinně podvratnou práci!), nepodnikl v Evropě nikdo ani pokus o asimilaci islámských přistěhovalců jejich obracením na křesťanství.

„Osvícenská filosofie“ se pokusila vyhladit myšlenky křesťanského náboženství, a socialistická ideologie chtěla odstranit veškerou západní křesťanskou tradici jako „buržoazně-kapitalistickou“ (!) veteš. Na troskách mocné duchovní kultury, která zde byla a jež svým kouzlem dokázala očarovat celý svět, se nyní rozmáhá a bují islám.

Křesťanství kapitulovalo před islámem i po vnější, formální stránce, totiž v podobě papežského „Breve ai Principi“ z 15. ledna 1965. Byl to papež Pavel VI., který laicistické Turecké republice „vrátil“ korouhev, dobytou na Turcích v osudové námořní bitvě u Lepanta. Spojené křesťanské námořnictvo tehdy 7. října 1571 dobylo rozhodujícího vítězství nad tureckou námořní mocí, čímž byla zlomena její ofenzivní síla. Rok 1965 také přinesl ukončení II. vatikánského koncilu. Asi nebude náhodou, že ke zmíněné potupné kapitulaci před islámem došlo právě v tomto roce!

KAPITOLA II.

Národy Evropy mají invazi přátelsky uvítat

Francie se stala předmostím islámské invaze a proto je dnes pro Evropu smrtelným nebezpečím. Do Francie proniknuvší masy přistěhovalců se dříve či později rozlijí i po ostatním kontinentu. Propagandistická a politická vedoucí kasta Francie prokazuje systematickou a vysoce účinnou podporu afroasiatskému přistěhovalectví. Všechno to se samozřejmě děje *plánovitě a zcela záměrně!*

Ve stínu otcovské postavy generála de Gaulla hrála Francie ještě roli velmoci. To bylo přirozeně myšleno pouze jako politická komedie pro ukolébání francouzského národa! Pod touto zástěrkou byl národ pomocí systematické duchovní masáže pilně zpracováván pro chystaný zázrak politické fikce - totiž pro v roce 1957 založený „společný trh“, který pak měl být r. 1993 automaticky přetaven do obrovské hospodářsko-politické jednotky, podobné pevnému státu. *Hlavní role při nezbytném zardoušení národních států a vlastenectví vůbec byla přidělena přistěhovalectví* - za tím účelem byl naprogramován jakýsi druh jednotného „státního národa“. Do roku 1993 měl být překonán jakýkoli německý, francouzský nebo jiný nacionalismus a na jejich místě má vzniknout jakási všeevropská lidská rasa! Masivním přimícháváním arabsko-afričských elementů má být dosaženo jednotného evropského „zbarvení“.

Tzv. demokratické vlády Evropského společenství se naprosto necítí povolány opřít toto opovážlivé úsilí o plebiscit. Osudové otázky národů byly jednoduše rozhodnuty za brokátovými závěsy a zavřenými okenicemi v malém kroužku zasvěcených politiků. A byla to právě - až do první světové války všemi apoštoly demokracie jednohlasně zapovídaná - tajná diplomacie, která na jaře 1957 vykouzila dohodnutý evropský pakt. Ani tehdy ani později nikdo neřekl, o co přesně šlo. Co možná nejpečlivěji bylo skrýváno, že se v první řadě usiluje o dlouhodobé „zabetonování“ rozděleného Německa a poté o odstranění stávajících evropských států Francie, Itálie, Německa, Belgie, Holandska a Lucemburska. K tomuto bloku měly být v blízké budoucnosti přivtěleny všechny ostatní západoevropské státy za „účelem“ likvidace jejich suverenity. V roce 1993 to již mělo být hotovo a příslušné národy se měly dozvědět, že jejich státy nejsou nadále ničím víc než provinciemi bezejmenné evropské veleříše, řízené z Bruselu anonymními diktátory.

Přesně tatáž strategie skrývaných záměrů a cílů jako při vytváření evropské veleříše platí i pro demografickou politiku: Pod záminkou, že udržení vysoké konjunktury poválečných let vyžaduje stoupající počet pracovních sil, byly otevřeny hranice všech západoevropských zemí. Ovšem v Německu se věc neodvíjela přesně podle plánu. Poptávka Západu po nových „obyvatelích“ působila na lidi v sovětské zóně Německa jako neodolatelný magnet, takže Německá demokratická republika již tehdy zažila úbytek obyvatelstva, srovnatelný s masovým exodem.

To se ovšem světovým stratégům nehodilo. Ti si zatím ještě přáli dvoudílné „zbytkové“ Německo, což bylo ovšem ospravedlnitelné pouze tehdy, pokud zde byla jedna jeho část v sovětské sféře vlivu. Jenom tak se podařilo odstranit vzpomínky na Prusko, tento údajně tak špatný, ve skutečnosti však řádně zbudovaný stát, vedený znamenitě kvalifikovanou elitou. V roce 1961 již mezinárodní mafie politických stratégů neviděla jiné východisko, než stavbu zdi kolem Západního Berlína a napříč Německem. Následkem toho pak nemohl být nedostatek pracovníků vyrovnáván pomocí přistěhovalců ze sovětské zóny, což byla přirozeně znamenitá záminka k podrobení Západního Německa drastické kúře - infiltrování země cizími, neasimilovatelnými elementy. Tím se naplnil toužebný sen

suprademokratických internacionalistů - Německo bylo zaplaveno dvěma milióny Turků jako dalším stupněm k plánované „libanonské“ situaci.

Takové stěhování národů se ovšem dalo pozvolna a vyžadovalo si přirozeně spřeznectví rozhodujících politických sil k překonání odporu domácího obyvatelstva. Nenáhlym, ale ustavičným tlakem měly být takto ochromeny a zničeny přirozené obranné reflexy Němců i ostatních evropských národů.

Bylo zapotřebí vlád, které by neústupně dokázaly přimět své poddané k odhození vlastních práv ba dokonce vlastní identity. To se také postupně podařilo pomocí přísně řízených a morálně podbarvených „informací“ (tj. tisk a ostatní masmédia, školní a univerzitní výchova i dobře vycvičení manipulátoři náboženského smýšlení). Tím se dosáhlo naprostého a neprodyšného sevření evropských národů do kleští výrobců veřejného mínění. Jakékoli kritické hlasy vlastenců byly uvrženy do izolace, vydávány za „nemorální“ apod. Každá kritika přistěhovalecké politiky byla (zvláště v Německu) ihned vykřičena za projev zla, jako „posednutí hitlerovským démonem“, „zaostalost“, „zpátečnictví“ atd. atd., prostě za neslušné a nevhodné smýšlení!

Kde ani toto nestačilo, byly vydány „protirasistické zákony“, aby se ihned potlačily jakékoli výroky a projevy o tomto důležitém předmětu. Ústavně zajištěná svoboda informací a vyjadřování názoru byla bez nejmenších rozpaků odhozena, jakmile požadavky po vážném omezení přistěhovalectví zazněly příliš hlasitě.

Tím vznikla nebývalá názorová „klec“, která je hlavním prvkem „demokratické“ převýchovy (pak už jen patří k věci, že toto „demokratické mínění“ je pravým opakem toho, co slovo „demokracie“ znamená). Podle Brockhausova naučného slovníku je demokracie „vládou lidu, státní formou, v níž nejvyšší moc vykonává úhrn státních občanů“. Je prakticky zbytečné se ptát - zakazuje „lid“, aby se lid zabýval otázkami, zda a do jaké míry smí vzniknout jednotně složená státní masa? Zda a jak dalece se smí v dané zemi rozšiřovat cizí náboženství? Oprávnil „lid“ masmédia, aby jakýkoli veřejný výrok o problému přistěhovalectví označila za neslušný, morálně zavrženíhodný, za „extrémní“ či „xenofobní“?

Naši „demokraté z povolání“ by na tyto otázky měli dát jasnou a jednoznačnou odpověď. Rozhodně tedy nestačí, když noviny občas laskavě dovolí zveřejnění několika názorů v rubrice čtenářských dopisů.

KAPITOLA III.

Báchorka o „tolerantním islámu“

Rektor Velké pařížské mešity, šejk Abbás, v únoru 1989 prohlásil: „Islám ve Francii definitivně zakotvil!“ Pak pokračoval: „Islám je náboženství dialogu a tolerance. Islám působí humanitárně na každý národ a na jakoukoli společenskou formu tím, že jí prostředkuje vysoké etické hodnoty jako pohostinství, dobročinnost a mír...“ - Tato laskavá a přátelská slova zazněla téměř ve stejnou dobu jako rozsudek smrti ímáma Chomejního nad islámsko-pákistánským spisovatelem Rushdiem. Zmíněný rozsudek měl za následek pravé orgie nenávisti, jakými bylo např. demonstrativní srocení mohamedánů v Paříži. Hluboce vyděšené francouzské obyvatelstvo si mohlo tehdy vyslechnout mj. nenávistné proklínání celého západního světa. Po nějaké „toleranci“ zde ovšem nebylo ani nejmenší stopy, stejně jako po „přátelském a humanitárním smýšlení“!

Každý, kdo opravdu chtěl, mohl již dávno pochopit, že *viditelné* ústředí islámského teroru se nachází v Teheránu a Damašku. Tam jsou výkonná ohniska plánovitých štvanic proti satanskému Západu a odtamtud je vedena *viditelná* ofenzíva nenávisti proti západnímu světu, která je však nyní mocně podporována již i ze samotné Evropy. Nejružnější islámská střediska, zvláště ve Francii, vydávají provolání k boji a řídí muslimy, připravené k okamžitému nasazení. Dávno jsou již získáni lidé, připravení z nábožensky motivované nenávisti vůči Západu provádět vysloveně teroristické úkoly.

Ze všeho toho je zřejmé, že přistěhovalci nepředstavují pro Evropu problém pouze v sociologickém ohledu. Mnozí z nich se totiž v novém prostředí „polepší“ a nechají se pak podnítit k činné nenávisti vůči svým „hostitelským zemím“. Tato mystická ochota k nasazení je přirozeně v úzké souvislosti s charakterem a útočným duchem muslimských ímámů. Ten je v „islámských střediscích“ Evropy již sotva určován radou starších dotyčných společenství, nýbrž mnohem spíše misionářsky smýšlejícími vůdci islámských států, resp. prostřednictvím jejich delegátů, kteří jsou jmenováni do svých funkcí diplomatickými kanály. Je třeba mít při tom na zřeteli, že islámská „kulturní střediska“ jsou ohledně indoktrinace všeobecně mnohem nebezpečnější než vlastní mešity a modlitebny (srv. časopis RAIDS, č. 40, říjen 89). Jsou zde jasně rozpoznatelné aspekty islámské infiltrace Evropy, která je ovšem evropské veřejnosti i průměrným novinářům řemeslnými výrobci veřejného mínění co možná nejúplněji zamlčována - jako ostatně mnohé další souvislosti i doslova otrepané pravdy a skutečnosti.

Ve Francii již islám postoupil na druhou příčku náboženských seskupení co do početnosti svých vyznavačů a daleko tak předstihl dosavadní protestantismus. Vzhledem ke zde již pouze vegetujícím křesťanským církvím tu útočně vystupuje moc, proti níž nestojí prakticky žádné obranné síly. Situace dnes vyhlíží tak, jakoby Evropa byla duchovně a nábožensky prázdným územím, jehož se muslimové zmocnili bez nějakého zvláštního úsilí. Francie je nejen předmostím islámské invaze do Evropy, nýbrž i zkušebním polygonem ke zjištění vůle domácích národů k odporu. Protože se zde vůči nespoutanému přistěhovalectví široce daleko neprojevil žádný vážnější odpor, stala se Francie automaticky vstupní branou cizorodé a protievropské invaze.

Mimořádnost moderní islámské ofenzívy spočívá v tom, že nová území tentokrát nedobývá vojenským vpádem, nýbrž tichou infiltrací a kolonizací.

Vládcí a velkofabrikanti veřejného mínění západoevropských zemí jsou s islámskými vetřelci přímo mysteriózně spojeni. *Evropské národy jsou zaprodány a zrazeny svými „demokraticky zvolenými“ představiteli i jejich ideology v tisku a ostatních masmédiích.* Nepřátelé křesťanských národů drze sedí v mocenských křeslech a spolu se svými nohsle-

dy otevírají zadní vrátka islámskému pronikání do Evropy. *Za kouřovou clonou západních „demokratických“ režimů se skrývá jakási reálná a vědomá síla.*

Silou hýřící islám

V dnešní době¹ je ve Francii více než tisícovka islámských modliteben, mešit a „kulturních středisek“. Na zhruba stejný počet je odhadováno množství takových islámských zařízení v Anglii, podobně je tomu i v Německu a ostatních západoevropských státech. Počet islámských modliteben roste a roste, a svědčí o zdánlivě nezadržitelném postupu islámu do hlavních křesťanských zemí. A právě v době, kdy se Západ musel smířit s vyhnáním miliónů evropských osadníků z Alžírsko, přičemž byli nuceni zanechat na místě bez náhrady svůj veškerý majetek, kdy byly vyháněny statisíce italských usadlíků z Tuniska, Maroka a Libye, nám naši domácí výrobci veřejných nálad a fabrikanti „morálky“ plačtivě hlásají, že je naší svatou povinností udělat u nás místo islámských a dalším přistěhovalcům z Afriky a Asie.

Navíc je třeba upozornit na jednu zvláštnost. Všude, kam Evropané přišli, zajistili domorodcům ve větší nebo menší míře práci a výdělek, lékařskou a sociální péči i povšechně nezpochybnitelné ulehčení životních podmínek. Pokud dnes dotyčné africké národy upadají do bídy, lze to do jisté míry připsat na vrub i okolnosti vyhnání Evropanů, kteří jim leccos užitečného přinesli a ještě i přinést mohli. Nezapomínejme však, že se islám od poloviny našeho století silně zradikalizoval a začal všude útočit. Vzhledem k této jasně viditelné ránosti je plačtivá kampaň západních výrobců veřejných nálad přinejmenším velice podezřelá. Jako odpověď na sílící intoleranci islámského světa má tedy být Západ tolerantní vůči masově pronikajícím mohamedánům? Proč máme naše země dobrovolně vydávat nezvaným „hostům“ k volnému osidlování právě dnes, kdy jsou v tolika islámských státech zavírány nebo dokonce vyvlastňovány křesťanské chrámy a konání křesťanských bohoslužeb je zakázáno nebo alespoň všemožně ztěžováno?

Naši západní politici a moralisté nás karatelsky napomínají, abychom ukazovali „porozumění“ pro islámské vetřelce, kteří každým dnem jasněji ukazují skutečný charakter invaze a plánovitého obsazování a zabírání našich zemí. A právě nyní, kdy se v islámských zemích nelítostně vystupuje proti zbytkům křesťanských menšin a křesťanských společenství či církví (jejichž původ zčásti sahá až do apoštolských dob!), právě nyní, kdy jsou likvidovány vojenskou silou jako třeba v Libanonu nebo Súdánu, pomalu rdoušeny jako např. v Egyptě nebo pod satanským znamením marxismu v komunistických zemích či Etiopii, v této situaci se tedy máme mlčky smířit s tím, že se k nám vnucují přívrženci téhož islámu příp. že se vydávají za politicky či dokonce nábožensky pronásledované a vnikají do našich měst i do těch nejzazších koutů našich zemí!?

Položení takové otázky ovšem znamená být si vědom toho, že nás naši politici a ideologové zaprodávají jako obyčejné hlupáky - ba co hůře, jako trestuhodné hlupáky! Zatímco se Turci roztahují v Německu, Švýcarsku i dalších evropských zemích a zavlékají tam svůj islám jako převzácný „dárek“, jen málokdo si připomene ovzduší náboženské nesnášenlivosti, jaké panuje v údajně „laicizovaném“ Turecku. Křesťanské obce, které tam po staletí odolávaly islámu, jsou v posledních letech vystavovány takovému tlaku, že to nelze nazvat jinak než zcela regulérním pronásledováním křesťanů. To však naši apoštolové lidských práv přecházejí mlčením; tyto skutečnosti je nijak nevzrušují, a pokud jsou donuceni reagovat, zmíní se o věci vždy zcela letmo a jen okrajově.

¹ Tj. 1992; p. překl.

„Náboženská tolerance“ v Turecku

Aniž bychom zde připomínali dobře známé strašlivé pronásledování arménských křesťanů, které zvláště roku 1915 dostoupilo všech forem genocidy, mluví dostatečně výmluvně i následující čísla: Na začátku druhé světové války (1939) měl Istanbul 750 000 obyvatel, z nichž bylo 200 000 křesťanů. Dnes (1992) stoupl počet obyvatelstva bývalé Byzance (Istanbulu) na pět miliónů (!), ale množství křesťanů pokleslo na pouhých 15 000 duší! Ve městě ještě sídlí symbolický vrchní pastýř všech ortodoxních křesťanů, konstantinopolský patriarcha, ale jemu bezprostředně svěřeni věřící již tvoří tak nepatrný hlouček, že by se nevyplatilo udržovat pro ně biskupský stolec. V současném klimatu náboženské netolerance nemohou křesťané v Turecku doslova obstát. Jsou nuceni k vystěhovalectví, protože jim jsou bez okolků upírány základní existenční možnosti.

Po skončení řecko-turecké války r. 1923 byly zavražděno nebo vyhnáno několik miliónů Řeků, usdlých v Malé Asii již po tisíciletí, tedy dávno a dávno před Turky! Podepsáním Laussanského míru (1923) se Turecko zavázalo strpět v zemi 160 000 ortodoxních Řeků, především ve své evropské části, tj. v okolí Istanbulu.

Naopak Řecko mělo doma v Trácii strpět asi 60 000 muslimů. Dnes jsou však bezmála všichni křesťané z Turecka vyhnáni, avšak počet islámských Turků v řecké Trácii vzrostl na 140 000!

Pronásledování křesťanů v Malé Asii je však namířeno především proti syrským křesťanům. Např. v blízkosti Mardínu byl 45letý syrský křesťan Fehmí Jarar r. 1988 zastřelen před vlastním domem. Jeho vdova sdělila, že se kolem 22 hodiny vracela s rodinou z návštěvy rodičů. Právě když otvírala domovní dveře a nechávala dovnitř projít děti, uslyšela na ulici výstřely. Otočila se a uviděla policistu, střílejícího na jejího muže. Zatímco se snažila pomáhat svému těžce zraněnému manželovi, zahlédla ještě další dva policisty. Rodina Jararových je zámožná, jako většina křesťanů v Turecku. Duch pracovitosti a celková zdatnost odlišuje tamější křesťany od kurdsko-tureckého sousedstva, což ještě umocňuje jeho zlobu a závist.

Pronásledování křesťanů není výjimkou ani ve velkých městech. V červnu 1989 byl ve své zlatnické dílně v Istanbulu zastřelen syrský křesťan Cebraíl Temellí. Tisk rozšířil zprávu, že se jednalo o obyčejné loupežné přepadení. Avšak Temellí byl syrský křesťan a pocházel z provincie Mardín na východě Turecka. Rodné město opustil již před 25 lety a odstěhoval se k příbuzným do Istanbulu. Již r. 1977 byl jeho otec zraněn při vražedném útoku a 8. srpna 1980 zavraždili jeho bratra. Je důvodné podezření, že Temellí vzbudil hněv muslimů svým náboženským vyznáním, neboť byl členem církevního představenstva. V celkovém ovzduší nenávisti vůči syrským křesťanům i křesťanům obecně pak v dnešním Turecku tyto případy nepředstavují žádnou výjimku. (Zpráva z „Chritian Solidarity International“, č. 11/1989.)

Plíživá islamizace

Dne 23. března 1989 označil turecký ústavní soud v Ankaře za protiústavní rozhodnutí parlamentu z prosince 1988, které dovolovalo ženám přicházet na universitu se zahaleným obličejem. V Istanbulu, Smyrně a mnoha dalších městech se v masovém měřítku shromáždili islámští demonstranti, aby proti rozhodnutí ústavního soud protestovali. To znovu dobře ukázalo v Turecku vládnoucí bojovný duch islámu. Zednář Attatürk si přál „moderní laicistické“ Turecko, kde by náboženství bylo odkázáno do soukromé sféry. Avšak to je s islámem neslučitelné. Veřejný řád a náboženství mají rovnocenný sakrální význam. Neexistuje žádná odluka náboženských a světských záležitostí, jak ji už po generace (bohužel!) zná křesťanství. V Turecku se tehdy podařilo odkázat náboženství do pri-

vátní oblasti, avšak nyní z ní znovu vychází a nastupuje nezadržitelný fundamentalismus. Dnes, kdy si Turecko nárokuje přístup k „evropskému“ hospodářskému společenství, má tento čistě náboženský aspekt problému nejvyšší význam. Bude-li tureckému obyvatelstvu přiznán volný vstup do všech států společenství, bude to mít za následek další a nebývale masivní přistěhovalectví. Vlády, které se k tomu propůjčí, se jednoznačně stanou hrobaři Evropy. A přesto jsou v západní Evropě síly, které k tomuto cíli pracují s horečným úsilím!

Pákistán

Dne 23. března 1989 se v tisku objevila následující zpráva: Tři tisíce křesťanů s kruzifixy v průvodu ulicemi pákistánského města Lahore protestovaly proti překážkám, kladeným pracím na stavbě nového chrámu v hlavním městě Islamabadu. Stavba chrámu sv. Tomáše pro čtyři křesťanské konfese, které vystupují pod společným názvem Pákistánská církev, byly přerušeny 12. února 1989. To byl den, kdy fanatičtí muslimové protestovali proti knize svého krajana Salmana Rushdieho, kdy byl spálen kříž a ohněm zcela zničeno obydlí pro stavební dělníky. Přitom zde neexistovala sebemenší souvislost mezi některou ze zdejších křesťanských církví a pakistánsko-islámským spisovatelem, neboť ten tvrdil stejně jako dříve, že je muslim.

V současnosti žije v Lahore asi 60 000 křesťanů a dalších 70 000 v Islamabadu. Politické úřady nařídily, aby stavební práce na kostele byly zastaveny. Jako záminka se uvádělo, že zřízení nového křesťanského kostela by mohlo zavdat podnět k dalším výtržnostem.

Súdán

Ohněm a mečem za islamizaci! V Súdánu je asi 60 procent obyvatel muslimů, kteří žijí z naprosté většiny na arabském severu země. Jih je převážně osídlen křesťanskými a pohanskými černochoy. Šéf státu Nímají nařídil islámské zákonodárství šarija všem národnostem země. To mělo mj. pro všechno obyvatelstvo za následek přísný zákaz alkoholu a stejně tak i hrůzné soudní praktiky trestního práva koránu, jako je věšení na hák, kamenování za cizoložství (žen!) apod. Přední křesťanské osobnosti země se neprodleně obrátily na hlavu státu a žádaly vyjmutí křesťanů a animistů (pohanů) z působnosti koránských zákonů. Rovněž animističtí vůdci prohlásili, že uplatňování islámských zákonů pro ně nepřichází v úvahu. Nímajího nařízením byla lehkomyšlně zpochybněna i tak choulostivá jednota súdánského obyvatelstva, stejně jako i samotná autorita panujícího režimu.

Odpověď „přítele lidu“ Nímajího na sebe nedala dlouho čekat. Představený „Africko-nacionalistické fronty“ Muor de Muor byl během své učitelské činnosti na chartúmské univerzitě zatčen a týrán. Dlouhou dobu se vůbec nevědělo, zda je ještě vůbec naživu. Křesťané i animisté jsou masově zatýkáni pod záminkou, že byli přistiženi při pití piva. Nímajímu se dostalo nezbytné podpory ze strany Saudské Arábie. Křesťané, vystavení všude nelítostnému pronásledování, se v jižních oblastech zorganizovali k ozbrojenému odporu a celá země je otrásána občanskou válkou. Vcelku příliš neudivuje, že ani to naše fanatiky lidských práv nijak zvlášť nezajímá. Dobrý zrak a sluch projeví pouze tehdy, když se v Evropě (!) objeví hlasy proti islámskému přistěhovalectví!

Saudská Arábie

V oběžníku francouzské letecké společnosti Air France jsou udíleny následující pokyny a rady pro pobyt a tranzit v Saudské Arábii:

„Saudská Arábie je svatou zemí islámu. Je proto vhodné brát ohled na jisté místní zvláštnosti. Ženám se naléhavě doporučuje, aby ke každé příležitosti - tedy např. i uvnitř

restaurací apod. - používaly oděv, zakrývající ramena, paže i nohy. Nošení krátkých kalhot je zakázáno přímo zákonem. Muži by měli dbát na to, aby nenosili žádné náramky a přívěsky na krku, neboť je to velice přísně zakázáno, a trestem bývá obvykle veřejný výprask. Nehraje při tom žádnou roli, zda se jedná o jinověrce nebo cizince. Tento příkaz platí absolutně pro všechny muže. Rovněž tak je pod velice přísnými tresty *zakázáno nošení křesťanských symbolů* jako křížků nebo svatých medailonů. Stejně tak je přísně zakázán dovoz alkoholu všeho druhu (včetně piva) i masových konzerv. Při sebemenším přestoupení těchto nařízení jsou ukládány drastické tresty. A obecně se naléhavě doporučuje nesmát se a nežertovat při pasové a celní kontrole, protože to je zde považováno za urážku příslušných úředníků...“

Další zákazy se týkají dovozu jakýchkoli léků s výjimkou medikamentů pro nutnou osobní potřebu; vždy musí být předloženo příslušné lékařské osvědčení. Léky jsou obecně považovány za nedovolený prostředek k obcházení Alláhem určeného osudu. Rovněž běžné výlety jsou podřízeny mnoha omezením a komplikacím. Nájemná auta musí být řízena výhradně muži a fotografovat je možné pouze tam, kde je to výslovně povoleno...

Opravdu těžko zde najít stopu po nějakém „tolerantním islámu“ šejka Abbáse z Velké pařížské mešity!

Pařížský deník „Present“ 22. září 1989 referoval o jednom komickém případě cenzurování britského obrázkového časopisu v Saudské Arábii. Magazín z názvem „This England“ je před dodáním abonentům pečlivě přepracován - chyběly čtyři stránky, které byly jednoduše vystříženy. Z připojeného obsahu bylo zřejmé, že šlo o reportáž z anglických venkovských kostelů! Poté ještě pilná cenzura zkorigovala všechny snímky žen, pokud nevyhověly předpisům koránu o ženském oblečení atd.

Saudská Arábie je zemí křesťanství vysloveně nepřátelskou. Tomuto antikřesťanskému fanatismu pak také odpovídá misionářská horlivost při celosvětovém šíření islámu. Všude, kde se v křesťanských zemích staví nějaká větší mešita, je Saudská Arábie vždy pohotově s mohutnou finanční pomocí. Mnohý z nevědomých a neinformovaných podporovatelů a obhájců islámské invaze do Evropy by jistě užasl, kdyby zjistil, jak bezuzdná je ve skutečnosti islámská vůle po moci. Avšak určitým kruhům jde o to, aby prostřednictvím útočného ducha islámu mohly pokračovat v neutralizování a ničení všech křesťanských hodnot. Samozřejmě se vůbec nestarají o to, co se na nás v podobě islamizace do slova valí za nebezpečí.

Egypt

Rok od roku zde sílí tlak na koptické křesťany, kteří již po více než jedno tisíciletí kladou islámsko-arabským dobyvatelům tuhý odpor. Křesťané jsou diskriminováni i zákonodárstvím: Brání se jim ve stavění kostelů a jsou vystaveni početným správně-technickým šikanám. Při koupi pozemku se pro křesťanské státní občany vyskytuje množství často nepřekonatelných překážek. Získání místa ve státní službě je pro křesťanské kandidáty prakticky bez vyhlídek. Stejně veliké těžkosti nastávají, když se nějaký koptický křesťan uchází o místo v rozhlase nebo televizi. Značná omezení pro ně platí rovněž ve školství a zvláště při nástupu do akademických povolání. Často dochází k opravdovému pronásledování křesťanů, mnohdy na základě zcela nicotných záminek. V takových obdobích bývají rabovány a vypalovány domy i obchody koptických křesťanů, a duchovní i laici jsou kamenováni fanatickými muslimy. (Srv. „Case Studies on Human Right and Fundamental Freedom“, sv. 4, str. 79-93.)

Zejména v Egyptě je pak co nejpřísněji zakázána jakákoli křesťanská misionářská činnost. Časopis „Stimme der Märtyrer“ (Thun, Švýcarsko, č. 12/1989) uvádí jeden výmluvný příklad: Ibrahim Saíd je věřící Egyptan, který přestoupil z islámu ke křesťanství.

Nachází se ve vězení! V obžalovacím spisu se říká, že svým svědectvím pro Ježíše ohrožuje veřejný pořádek. Jeho rodině nejsou povoleny návštěvy. Egypt zakazuje přestup z islámu ke křesťanství stejně jako každou evangelizační práci, a podobné jednání je trestáno dvěma až třemi lety vězení. Muslimští fundamentalisté za takové jednání dokonce požadují trest smrti...“

Vzhledem k těmto skutečnostem pak plačtivé vystupování našich evropských bojovníků za islámskou invazi vyhlíží dosti tragikomicky, ale především je hrozné, když se naši západní církevníci ze všech sil patolízalsky snaží ulehčit islámu přístup do křesťanských zemí Evropy tím, že vyzývají a napomínají k „vstřícnosti“ vůči islámským vetřelcům a k vedení jakéhosi „dialogu“ s nimi namísto toho, aby vyžadovali odpovídající slušné zacházení s křesťany v dotyčných islámských zemích. Avšak i to by byl pouze první a nepatrný stupínek k dosažení stejných práv, jakých užívají u nás muslimové!

Výčet států s jasnou islámskou netolerancí je zde sestaven zcela namátkou a postrádá jakýkoli ucelený systém, neboť by mohly a měly být jmenovány ještě další země jako Irán, Sýrie, Libye, Alžír, Maroko a podobně. Dva posledně jmenované státy zacházejí v islámském perfekcionismu tak daleko, že např. „Zpěváčkové od dřevěného kříže“ (Petits chanteurs a la Croix de Bois) museli odložit i své kříže a bílé kutny, když tam chtěli koncertovat. Je neuvěřitelné, kolika šikanám a ponižováním se musejí křesťané v islámských zemích podrobovat, zatímco ve stejnou dobu muslimové v Evropě se stále větší troufalostí vykonávají své náboženské praktiky na veřejných místech a ve školních budovách (srv. kapitolu Zahalená děvčata...“

Vrcholem křesťanské bojácnosti a nečinnosti byl asi Libanon, kde mohlo syrské dělostřelectvo po týdny nerušeně ostřelovat křesťanské obytné čtvrti, aniž by tím byl oficiální Západ sebeméně zneklidněn. Současně však mluvčí křesťanských církví západní Evropy rozehrávaly plačtivé šalmaje a dělaly všechno pro to, „abychom si s našimi islámskými přistěhovalci lépe rozuměli...“ - Ostatně je již dávno známo, že se západní „křesťanstvo“ neodvažuje obhajovat své nejvlastnější zájmy. Aby byly přesto nějak „nějak užitečné“, podporují naše církve zájmy jasně křesťanství nepřátelské a proislámské lobby.

KAPITOLA IV.

Opatření k „náležitému rozprouzení“ přistěhovalců

Kdo se dnes pohybuje ve velkých městech Francie nebo v jejich okolí a používá veřejné dopravní prostředky, ten nemůže přehlédnout, že místní obyvatelstvo je ve znepokojující míře infiltrováno masami afrických a asijských elementů. Takovému návštěvníkovi se např. v předměstských vlacích může snadno stát, že je tam jediným Evropanem. Ještě roku 1970 tomu tak rozhodně nebylo. Doslova invazní masové přistěhovalectví začalo ve Francii teprve *po* odeznění hospodářské konjunktury - tedy po „naftovém šoku“ r. 1973 - dostávat neuvěřitelné tempo.

Masové přistěhovalectví nejprve do Francie a pak i do ostatní západní Evropy však rozhodně není nějakým přírodním úkazem, jak nás ujišťují liberální a marxističtí politikové a výrobci veřejného mínění. Naopak právě západoevropské vlády velice výrazně přispěly k tomu, že přistěhovalectví vyústilo ve skutečnou invazi. Francouzské vlády pod prezidentem Mitterrandem *zcela jednoznačně podporovaly jeho urychlení* tím, že daly k dispozici všechny myslitelné prostředky ze státních zdrojů a zajistily přistěhovalcům všemožná privilegia.

Následující příklad z novin „Present“ ukazuje v poněkud groteskním pojetí, jak se věci v mezním případě mnohdy skutečně odehrály:

„Mohamed Jabbarí neměl štěstí! Spikly se proti němu všechny životní okolnosti, aby mu zabránily najít si pravidelné zaměstnání. Tento muž opravdu normálně pracoval, a sice od dubna 1978 do března 1979. Od 28. dubna pak seděl ve vězení až do 27. března 1982. Současně tím přišel o své místo v zaměstnání. Po propuštění z výkonu trestu bral Jabbarí podporu v nezaměstnanosti od 29. března do 14. listopadu 1982. Poté pracoval plných 84 hodin v období do 28. listopadu do 3. prosince 1982. Pak znovu následovala podpora v nezaměstnanosti od 7. do 12. prosince 1982, poté 32 hodin práce a nanovo podpora od 18. prosince 1982 do 18. ledna 1983. Pak následovalo mimořádné pracovní vypětí pana Mohameda, kdy odvedl 564 hodin práce. To však bylo viditelně příliš! 26. dubna 1983 si vymohl neohraňčenou pracovní dovolenou ze zdravotních důvodů a zinkasoval nemocenské peníze. V průběhu vyličených osmi let byl Mohamed smýkán osudem, protože dohromady za tu dobu odpracoval pouhých 680 hodin (tj. zhruba 4 měsíce!). A s Mohamedem Jabbarím to šlo stále víc z kopce, protože mu sociální pojištění odmítlo přiznat tak vytouženou invalidní rentu. Pan Mohamed tedy nejspíš bude muset znovu začít pracovat, přestože ho vězení, nezaměstnanost a nemocenská renta tomuto špatnému návyku nenaučily. Případ Mohameda Jabbarího nám však především připomíná slogan francouzské propagandistické mašinérie, který zní: ‘Přistěhovalci jsou nadějí pro Francii...’.“ („Present“, 15./16. července 1988.)

Příznejme, že jde o poněkud výjimečný případ. Že však k takové ukázce blahobytného příživnictví vůbec mohlo dojít, ilustruje jasně smutnou skutečnost, jak jsou islámští přistěhovalci doslova zahrnováni státní finanční podporou. Konkrétně jde o francouzské sociální pojištění v nezaměstnanosti. Osobní přínos dotyčného byl v tomto případě skutečně minimální, příspěvky od těchto institucí byly naopak nesmyslně štedré!

Úřad sociální pomoci města Paříže

Francie poskytuje nadprůměrnou rozvojovou zahraniční pomoc, zvláště na územích svých bývalých kolonií. Současně s tím pak ještě putují obrovské sumy jednotlivým osobám z třetího světa jako „sociální pomoc“. Výše citovaný případ Mohameda Jabbarího je pouze jedním z desítek tisíc případů poskytování sociální pomoci. V jedné zprávě z XX.

pařížského obvodu z 3. prosince 1985 uvádí správní komise sociálního úřadu následující podrobnosti:

1. Do Francie přichází také určitý počet zahraničních osob v důchodovém věku. Tito lidé ve Francii samozřejmě nikdy nepracovali. Necháávají je sem přicházet jejich příbuzní nebo spolky nejružnějšího druhu, přičemž se musí zaručit k převzetí nákladů na životní potřeby těchto starých lidí. Po uplynutí tří let však příbuzní i zmíněné organizace jakoby náhodou přestávají s placením nákladů a svorně prohlašují, že již nejsou stavu se o takto „umístěné“ lidi starat. Užívá se k tomu všech možných výmluv a vytáček. Jenže znovu jako náhodou jsou právě zmíněné tři roky lhůtou, kterou vyžadují předpisy k uplatnění nároku na sociální podporu města Paříže. Od toho okamžiku jdou pak tito lidé k tíži pařížského úřadu pro sociální pomoc a dostávají jako samostatné osoby 2910 a jako manželé 4900 franků. Tolik totiž činí počáteční výše důchodů, které svým pojištěncům vyplácí „sociální zabezpečení“

2. Kdysi jsme skutečně bývali úřadem sociální pomoci města Paříže. Nyní jsme se rázem změnili na vyživovací organizaci pro všechny národnosti, které se nějak dozvědí o výhodách, jež Paříž tak velkoryse poskytuje. A tito lidé sem pak pochopitelně i masově proudí, aby si tu jednoduše „vyseděli“ zákonem dané předpoklady a mohli tak užívat výsledků naší práce. To platí samozřejmě nejen pro XX. městský obvod, nýbrž i pro všech 19. ostatních.

3. Je jistě znepokojující, že město Paříž směřuje obrovské částky na lidi, kteří ve Francii nikdy nepracovali a nikdy pro Francii nic nevykonali. Je rovněž velice stísnující, že jsou naopak jednoduše odmítáni žadatelé o francouzské státní občanství i tehdy, kdy třeba jen opravdu těsně nevyhověli zákonným předpokladům a přesto celý život ve Francii pracovali a pravidelně platili příspěvky „sociálního pojištění“... Kdyby byla někdy zveřejněna příslušná statistika, mohla by vyvolat vážné znepokojení a pobouření... (Srv. „Present“, 9. dubna 1989.)

Je téměř banální poukazovat zde na neuvěřitelně velkorysý výklad ustanovení „sociálního zabezpečení“ i podpor v nezaměstnanosti. Jakákoli cesta a výmluva je zde dobrá k tomu, aby mohly proudit peníze státních sociálních zařízení ve prospěch přistěhovalců, zvláště pak těch, kteří do sociálních zařízení sami nikdy nepřispívali!

Zcela surrealistické právní poměry nastávají tam, kde je francouzský právní řád jednoduše zbaven platnosti, aby mohly být zvýhodněny určité kategorie přistěhovalců. Tak podle francouzského právního řádu stále ještě platí monogamie (tj. jednoženství). To se však zcela přehlíží, když dotyčný přistěhovalec uzavřel v zemi svého původu sňatek s druhou nebo i třetí ženou podle tam platných právních norem. A v souladu s touto „zvláštností“ jsou pak ve Francii vypláceny přídatky i na děti takové druhé nebo třetí manželky včetně podpor na manželky samotné. To je snad platné podle islámského nebo afrického domorodého práva, avšak francouzský civilní zákoník zná odedávna pouze jednoženství. Z „vyšších“ zájmů se musí v samotné Francii francouzské právo pokořit před „právem“ přistěhovalců! Taková velkorysost ve výdajích by snad mohla být jakž takž pochopitelná (byť i tak neomluvitelná!), kdyby francouzské sociální pojištění vykazovalo v rozpočtu velké přebytky. Ovšem tak tomu ani zdaleka není. Roční deficit kolem 20 miliard franků je již pravidlem! Mezi předními politiky je považována za jakousi „samozřejmost“ zásada: „19 nebo 20 miliard ročního deficitu, to vyjde nastejno; tak jako tak musíme zvýšit daň...“, ačkoliv před volbami v roce 1988 socialistická propaganda jásavě oznámila, že jejich budoucí vláda národu zajistí citelné snížení daňového břemene... atd., atd.

Že islámské právo ve Francii mnohdy nahrazuje a ruší francouzský civilní zákon, to už je něco víc než poklonkování před islámem. Takové hrozné sebeponižování francouzských úřadů nám dovoluje dobře poznat, o co se zde opravdu jedná: O nic jiného, než o

další opatření k urychlení masového přistěhovalectví. A to zase směřuje k dalšímu paralyzování křesťanských a obecně evropských tradic i všech těch, kdož vystupují za „francouzskou Francii“.

Státem subvencované masové přistěhovalectví

Není tomu přece ještě tak dávno, kdy francouzská vláda poskytovala přistěhovalcům finanční příspěvky, vrátí-li se do svých domovských zemí. Avšak r. 1989 zahájila tehdejší socialistická Rocardova vláda zcela novou politiku, když přistěhovalcům zajistila státem garantovaný minimální příjem!! Tím byli samozřejmě tito lidé nepřimo vybízeni, aby ve Francii zůstávali, protože minimální tzv. začleňovací příspěvek přece obnáší 3000 franků měsíčně. Je tedy zřejmé, že jeho skutečným účelem bylo odvrátit tyto přistěhovalce od úmyslu vrátit se do zemí svého původu.

Tzv. začleňovací příspěvek slouží především *účelům demografické politiky*. Protože se při vyplácení této nezdůvodnitelné podpory jedná z největší části o trvale nezaměstnané, o pomocné síly a vůbec o osoby málo k práci ochotné, bylo toto opatření myšleno a zaměřeno *výhradně jako podpora přílivu jinorasových elementů k dalšímu ochromení domácího obyvatelstva!* Socialisté navíc bezpochyby ještě kalkulovali s přistěhovalci jako s vlastním voličským potenciálem pro vítězství v příštích volbách, protože počet „oprávněných“ osob na tzv. začleňovací příspěvek je odhadován na velice vysoké číslo. V parlamentních rozpravách se mluvilo o zhruba 1 200 000 osobách. Vláda ovšem jako jedinou možnost „řešení“ viděla poskytnutí osmi miliard franků ze státních prostředků, což by však postačovalo pouze pro zhruba půl milionu příjemců této „pomoci“.

Avšak ani těchto osm miliard nebylo ve skutečnosti kryto žádnými státními příjmy. Nejprve tedy měla být užita nová daň z majetku. Ta by však odhadem vynesla pouze čtyři miliardy. Pak by se muselo přistoupit k novému zvýšení daní, aby bylo dosaženo tak toužebně požadované „konsolidace“ přistěhovalectví.

Závěrem si zde alespoň připomeneme, jak se liberální „opozice“ stavěla ke zmíněnému absurdnímu návrhu socialistů - právě ona totiž „reprezentuje“ ony vrstvy národa, na něž je vložena hlavní zátěž placení daní. V řadách opozice zavládl smrtelný strach, že by zastánci těchto (pro Francii sebevražedných) opatření mohli být označeni za „rasisty“. Proto se také nikdo z nich neodvážil říci NE!, nebo i jen vystoupit s nějakou formou kritiky. Nakonec hlasovali pro zmíněnou novotu *všichni* tito bezbarví a nanicovatí poslanci, nicméně se pak neostýchali oznámit, že se v jejich případě jednalo o „souhlas kritický“ (!!). A takové tragikomické figurky jsou dnes povolány rozhodovat o osudu národa a státu!

Protievropské „vytváření správného vědomí“

Jak nepozorovaně a systematicky je infiltrace Francie přistěhovalci realizována, dokazují také velkorysé finanční prostředky v rukou „Fonds d'Action Sociale“ (Finanční podpora pro sociální činnost). Pod tímto blíže nedefinovaným označením se každoročně uvádí do pohybu více než miliarda franků! Jsou z ní především subvencovány byty pro přistěhovalce. To by za určitých okolností ještě mohlo být v pořádku, ale jak vidno, je významná část z těchto peněz určena na „vytváření správného vědomí“! V praxi to potom vypadá tak, že přistěhovalci jsou za tyto prostředky „chráněni“ před případnými vlivy křesťanských myšlenek a duchovních postojů. Na rok 1988 bylo dáno k dispozici 1222 milionů franků. Převážná většina těchto peněz pochází z pokladny rodinných přídatků (!), z níž jsou skrytými kanály odčerpávány. Dále pak je tento mysteriózní příliv peněz posilován ještě přímými státními subvencemi, které představují v daném případě zhruba 25%.

Tyto obrovité finanční prostředky byly roku 1988 rozděleny mezi 1800 nejrůznějších sdružení a spolků všeho druhu. Přibližně 43% peněz šlo na organizace, které se zabývají bytovou situací přistěhovalců. Další 26% obdržely organizace, zabývající se „vzdělávací činností“ pro přistěhovalce. Opět dalších 26% odplynulo na různé podniky společenského a „kulturního“ charakteru. Zbývající prostředky pak byly určeny na případné „začlenění“ přistěhovalců, kteří by se vrátili do své vlasti (r. 1988 to konkrétně představovalo 40 miliónů fr.). A konečně zbývajících 14,6 miliónů bylo určeno na „ostatní“ resp. „blíže nedefinované“ účely!

Státem subvencovaná výchova vědomí přistěhovalců zahrnuje široký okruh působnosti, jako je např. provozování rozhlasové stanice pro Alžírany, usazené ve Francii. Současně mohou být z těchto peněz financovány jakékoli rozhlasové či televizní stanice, pokud přispívají „prohloubení a rozšíření *určitého druhu* debat o přistěhovalectví“. Není těžké uhodnout, že tyto „určité debaty“ znamenají především propagandistickou artilerii proti programu Le Penovy „Front National“!

V trockistickém časopisu „Rouge“ vzplála v létě 1988 zuřivá pomlouvačná kampaň proti lidem, kteří se odvážili informovat francouzské daňové poplatníky o tomto záhadném balíku 1,2 miliard franků. A to zvláště proto, že bylo jasně řečeno, jak tato obrovská suma slouží výhradně ke skrytému rozprouzení přílivu přistěhovalců! Zmíněný trockistický časopis 17. června 1988 psal: „Již po nějakou dobu vedou pravicová extremistická periodika jako ‚Figaro-Magazine‘ [!] jedovatou polemiku proti organizaci finanční podpory pro sociální činnost. Je obviňována z toho, že zastupuje přistěhovalecké lobby a z peněz francouzských daňových poplatníků financuje soukromé protifrancouzské rozhlasové stanice a obecně i nejrůznější protifrancouzskou činnost...“

Citovaný článek časopisu „Rouge“ se přirozeně zapomněl zmínit o tom, že tyto stanice *opravdu* všemožně rozšiřují mezi přistěhovalci protifrancouzské a protievropské nálady. Pařížský deník „Present“ se k věci dne 22. června vyjádřil těmito výstižnými slovy: „Tato miliarda franků z daní pracujících Francouzů je užívána k podpoře islamizace Francie:“ - Je typické, že organizace Finanční podpory sociální činnosti se úspěšně dokázala ubránit hlasitému požadavku po zveřejnění adres a názvů 1800 spolků a sdružení, které od ní dostávají tak velkorysé subvence. Je jasné, že jim tyto finanční injekce umožňují udržovat v pohotovosti dokonalou síť domácích vůdců, sociálně-kulturních šafářů i ideologických sil pro určité levičácké zájmy pod přátelským patronátem komunistických i jinak levicově zatížených starostů francouzských měst.

Jedním příkladem z oněch 1800 spolků je „Svaz tureckých dělníků“, který r. 1987 obdržel příspěvek rovných 200 000 franků. Svaz provozuje jakési domovy pro Turky, z nichž tři jsou přístupné nepřetržitě a dalších 50 ve vymezených hodinách. Vyučuje se tam „antirasismus“, spočívající ovšem hlavně v tom, že Turkům ukazuje cesty a prostředky, jak právně postupovat proti Francouzům, dojde-li k názorovým rozporům. Jsou tam rovněž vydávány tiskoviny v turečtině a upevňován „duch turecké soudržnosti“ (rozumí se, že s marxistickou indoktrinací), opatření k „vhodnému“ začlenění do života Francie atd. Na budoucí rok 1988 měl turecký spolek naději na zvýšení subvence na 376 800 franků. Je to „přirozené“, protože jeho výdaje jsou značné - vždyť za r. 1987 jenom jeho „protirasistická činnost“ pohltila již 180 000 franků.

Infiltrace osob třetího světa do univerzitní oblasti

Výhody a privilegia, které Francie přistěhovalcům poskytuje, jsou tak početné, že by se jen o nich dala napsat slušně objemná kniha. My si ukážeme alespoň na jediném příkladu, jak pilně francouzské úřady pracují, aby vlastní zemi učinily svolnou s přistěhovaleckou invazí. Náš případ se týká podivného přírůstku akademických učitelských sil, který je

poznenáhlou, ale velice účinně stále více infiltrován osobami třetího světa. Vlastně bylo možné se divit, když se v padesátých letech najednou jako asistenti na francouzských univerzitách vynořila spousta severoafričanů. Tito cizinci zde byli jako konkurence francouzských uchazečů o místa, z nichž pak vycházel přírůstek univerzitních profesorů. Při výběru kandidátů jsou pak Francouzi vždy v menšině, protože jsou početně slabší než severoafričané. Ti mnohdy tvoří 50-65% uchazečů, avšak kvalita jejich vzdělání je rozdílná. V Severní Africe je úroveň vzdělání citelně nižší, protože tam až příliš často chybí potřebný vědecký materiál a především akademická tradice. Severoafričké diplomy jsou však přesto ve Francii *uznávány za rovnocenné* s francouzskými, a jak už bylo řečeno, díky tomu pak počet severoafričských uchazečů převyšuje francouzské. Univerzitní komise pro jmenování ustavených asistentů mají podivnou tendenci vybírat vždy z „větší hromady“, a tou jsou právě severoafričtí kandidáti.

Další křiklavou nerovností představuje nárok na finanční studijní pomoc. Severoafričané, studující ve Francii, mají velice často nárok na stipendium, které je naopak Francouzům přiznáváno jen za zcela určitých podmínek. Díky tomuto finančnímu zvýhodnění se pak severoafričanům otevírá akademická dráha mnohem dříve a snadněji než mladým domácím lidem. A konečně je zde pro severoafričany ještě další výhoda: Jsou podstatně lépe informováni o všech možnostech financování studia a také jich umějí virtuózně využívat, protože myslí nejen sami na sebe, nýbrž i na své krajany doma i ve Francii. V důsledku toho jsou dnes mnohé akademické instituty Francie doslova okupovány určitými národnostními skupinami a Francouzi jsou ve vlastní zemi až příliš často svými arabskými konkurenty jednoduše vyřazeni z nástupu akademické dráhy.

Tento vývoj je ovšem nepředstavitelným břemenem pro budoucnost. Akademickému životu Francie hrozí propadnutí na úroveň třetího světa. Pro kvalitu vědeckého bádání a úroveň akademických učitelských sborů to jistě není prospěšné. Kdo by si v této souvislosti nepřipomněl podobný vývoj v USA? „Washington-Times“ 22. srpna 1989 přinesly následující zprávu:

„V příštím semestru poklesne počet bílých studentů na kalifornské univerzitě v Berkley na 32%, což je o 16% méně než v minulém roce...“

Otázka zůstává otevřená. Je přistěhovalectví skutečně nadějí pro Francii, jak se nepřetržitě až do omrzení omílá francouzskými masmédií?

KAPITOLA V.

Odpor proti výstavbě mešit

Lyon je městem, kde sídlí nejvyšší katolická duchovní osoba Francie, totiž kardinál-arcibiskup, primas Gallie. Město čítá na 420 000 obyvatel a „velký Lyon“ v obvodu městské soudní pravomoci téměř 1,2 miliónu duší. Z nich je dnes asi 130 000 vyznavačů islámu. Jak známo, ve Francii neexistuje v konfesijním ohledu žádná konkrétní statistika, protože náboženství je údajně čistě soukromou záležitostí.

Jenže tak úplně soukromou zase tato údajně privátní záležitost ani ve Francii není, jinak by obecní volby na jaře 1989 nebyly tak velice ve znamení náboženské otázky. Spolehlivou většinou pak skutečně zvolený starosta Michel Noir slíbil, že v případě svého zvolení již dlouho rozvířovaný spor o výstavbu obrovské mešity vyřeší přátelskou shodou tvrdošíjně bojujících stran. Obratně organizovanou šeptanou propagandou nechal po celém městě rozšířit pověst, že výstavbě mešity rozhodně zabrání. Ale jen několik měsíců po svém zvolení udělal pravý opak, když plánovanou stavbu jednoduše povolil.

Již roku 1980 zde byl v jistých kruzích plán vystavět v Lyonu reprezentativní mešitu. Rovněž tak bylo vyhlédnuto stavební místo, 8000 m² velká plocha na bulváru Pinel v osmém městském obvodu. Jde však o velice elegantní a již dávno rozenými Francouzi obývanou čtvrť, a proto se její obyvatelé po deset let společně snažili ve svém místě udržet. „Velké islámské středisko prostě nepatří do oblasti, obývané převážně křesťany. Pokud by již něco takového mělo být vůbec postaveno, pak tedy v té části města, kde žijí hlavně muslimové.“ - Jako další důvod se uvádělo, že stavba přepychové mešity a navíc před jeho očima vyvolá u původního obyvatelstva jistě pobouření. Tím by se totiž stalo z Lyonu islamizované město.

Metody islámského dobývání

Pro obyvatele města kolem bulváru Pinel však znamenalo další obavu i nebezpečí, že Velká mešita a s ní spojené kulturní středisko se školou koránu, společenským centrem, rituální porážkou, tureckou lázní a ostatním příslušenstvím se logicky stane shromaždištěm všech muslimů z Lyonu a širokého okolí. A všude, kde se shromáždí větší počet Mohamedových vyznavačů, to znamená nepokoje, nadměrný hluk a hádky, mnohdy i provázené násilnými činy, jako jsou rvačky na nože, obtěžování místních lidí, znásilnění a podobně.

Avšak je zde ještě další reálné nebezpečí - celá městská čtvrť se neodolatelně ocitne ve víru islamizace. Domy v nejbližším okolí začnou být záhy infiltrovány Araby, Levantinci a černými Afričany. Současně budou podle až příliš dobře známých metod „dobyty“ i okolní hostince a obchody.

Tyto praktiky, dovedené do vysokého mistrovství zvláště v samotné Paříži a okolí, spočívají v podstatě na velice jednoduchém principu: Co možná nejodpudivěji vyhlížející přistěhovalci si vyhlédnou určité restaurace, hostince a podobně, a pak se tam při minimální konzumaci po nekonečné hodiny hlučně „baví“, obtěžují přítomné a vytrvale blokuje místa původních stálých hostů. Je jasné, že dosavadní návštěvníci již obvykle nepřijdou nebo jsou „obléhajícími“ nepřímo či přímo doslovně vyštíváni. Není třeba zdůrazňovat, že tak majiteli vzniká újma na tržbě, protože noví „zákazníci“ dokážou mnohdy celý den sedět před sklenicí minerálky. Navíc pak jsou za vykázaní Afričana či Asiata nebo za odeření mu vstupu podle „protirasistického zákona“ z roku 1972 velice tvrdé tresty. Za těchto okolností není „vydržení“ vyhlédnutého lokálu apod. vlastně vůbec žádným uměním. Antirasistický zákon se už automaticky sám postará o úpadek jakéhokoli podniku, provo-

zovaného Francouzem nebo jiným Evropanem, pokud se jej mohamedáni rozhodnou „dobýt“.

V posledních letech se odehrál nespočet skrytých tragédií, když starousedlé živnostnické rodiny byly takto v krátké době zcela zruinovány.

Rostoucí kriminalita ve Francii představuje velice hrozivou situaci. Proto jsou plně ospravedlnitelná opatření na ochranu „Evropany osídlených míst“ proti pronikání islámských elementů. Nový starosta Lyonu ovšem pro něco takového viditelně neměl pochopení, neboť krátce po zvolení nechal prostřednictvím svého pobočníka Alaina Jakubowicze (!) vyhlásit, že povolení ke stavbě bude uděleno. Čistě náhodou je dotčený Jakubowicz členem direktoria LICRA, tedy „Mezinárodní ligy proti rasismu“. Jak známo, jde o organizaci, vybavenou veřejnoprávními privilegii - je jí totiž přiznáno právo rozhodovat, kdo se údajně provinil vůči „protirasistickému zákonu“ (!), což pak příslušný soudce už jenom vezme na vědomí a vynese odpovídající trest. Pan Jakubowicz byl zřejmě novému starostovi Lyonu jednoduše přidělen, aby zde působil jako dohlížitel na zájmy přistěhovalecké lobby.

Jediné omezení, které starosta proti původnímu plánu prosadil, se týká minaretu, který bude proti zamýšleným 60 vysoký „pouze“ 25 metrů. Tak to alespoň bylo oznámeno. Co se opravdu stane při realizaci stavby, to je absolutně nepředvídatelné - muslimové se tímto „omezením“ mohou cítit sníženi na občany druhé kategorie, mohou protestovat proti „pokoření“ ze strany „svévolného chování většinou protiislámských úřadů“ atd. atd... Pak může třeba následovat soudní výrok, podle něhož musí být povolena výstavba minaretu v neomezené výšce, tedy, možné je všechno!

My jsme si na tomto jediném příkladu za všechny ostatní chtěli ukázat, že „protirasistickým zákonem“ z roku 1972 bylo francouzské obyvatelstvo vydáno na milost (či spíše nemilost) neomezené přistěhovalecké invazi.

Islámský svět „bdí“ nad Lyonem

Není nezajímavé vědět, jak svým čtenářům vylíčil záležitost lyonské mešity egyptský list Akhbar-el-jom. Bylo zde řečeno, že městská rada odmítla vydat souhlas se stavbou s odůvodněním, že „tak velká mešita by Lyon změnila v islámské město...“ - Toto poněkud nepřesné vylíčení je však přesto v jádru pravdivé!

O financování stavby obří mešity v Lyonu se velice zasloužili bohatí příznivci. Tak například město Lyon ji podpořilo odprodejem pozemku o 8000 m² za *symbolickou cenu* jediného franku! Na stavební fond přispělo také islámské obyvatelstvo rhónské metropole a jejího okolí. Značnou podporu přislíbila rovněž Saudská Arábie - tedy právě ten stát, který s tak fanatickou neústupností brání působení křesťanských myšlenek dokonce i tím, že za výstavbu jakéhokoli *křesťanského* zařízení stanovil trest smrti a *křesťanské* bohoslužby znemožňuje brutální silou.

Zní to pak trapně jako nepodařený vtip, když pan starosta Lyonu všemu tamějšímu lidu konejšivě zdůrazňuje, že ke stavbě „bude přijata pomoc pouze od přiměřených (!?) islámských skupin a států, a extrémním muslimům zabráníme, aby budoucí islámská střediska dostali pod svou kontrolu...“ - To nejspíš izraelský pobočník panu starostovi „vysvětlil“, že by zdaleka nebylo „přiměřené“, kdyby zase on recipročně pod trestem smrti zakázal muslimům stavbu jejich svatostánku...! A obyvatelstvo rhónské metropole jistě vzalo s pohnutím na vědomí, že nový otec města chce zavést školení, „které by učilo rozvoji harmonického porozumění mezi všemi kruhy obyvatelstva v duchu vzájemné tolerance a svobodného vyznávání vlastního náboženství...“ - Starousedlé křesťanské obyvatelstvo však má za rouškou duté fráze přehlédnout, že socialisté a stateční liberálové jsou rozhodnutí zajistit islámu ve Francii dominantní postavení.

Lyonští měšťané se však ještě nesmířili s tím, že byli tak průhledným způsobem přelstěni. Po léta velice činný výbor proti stavbě obří mešity je rozhodnut pokračovat v boji.

Pompézní otevírání mešity

Dne 10. prosince 1988 rektor Velké pařížské mešity slavnostně otevřel novou mešitu Obka Ibn Nafaa v pařížském předměstí Nanterre. „Actualité de l’Emigration“, informační list „Sdružení Alžířanů v Evropě“, referoval o novém milníku islamizace Francie takto: „Mezi četnými hosty jsou dva pobočníci starosty Nanterre i oblastní důvěrníci alžírského sdružení. Osobně se dostavili rovněž alžírský konsul a zástupce marockého konsula.“

Takové věci jsou dnes ve Francii všední. Zarážející je pouze lhostejnost domácího obyvatelstva vůči zadostiučinění, s jakým vedoucí politická třída jejich vlastní země vítá islámskou invazi, podobnou vrcholící pouštní bouři. Politici a výrobci veřejných nálad ji zcela viditelně považují za *naprosto žádoucí samozřejmost*.

Při příležitosti otevírání nové mešity v Charleville poblíž belgické hranice uveřejnily oblastní noviny „L’Union“ článek Francouze (!) Alaina Moyata s názvem „Islámské středisko, zdroj bratrství“. Bez ohledu na skutečný stav věcí se v něm kázalo: „Stejně jako kdysi kameníci a stavitelé katedrál, pociťují dnes členové sdružení „Islámská solidarita v ardenském kraji“ hrdost na své dílo. Má prospět všem, kteří chtějí odhalit skutečnou pravdu [!!]. Hledáním lásky, přátelství a uznávání bližních chtějí stavitelé sdružení překonat to, co dnes mnohé tak ohrožuje...“

Povzbuzen tímto nabubřelým žvástem, jímž byl islám vychválen jako „pravda“, pak již prezident muslimů v ardenském kraji nijak nemusel potlačovat misionářský tón: „Počet muslimů v Ardenách a zvláště v Charleville je značný. Proto bylo důležité ba nezbytné zřídit důstojný Boží stánek, místo, kde se mohli muslimové i nemuslimové vzájemně setkávat v harmonickém rámci. Vždyť my žijeme v islámu lásky k bližnímu a tím v přátelském soužití a bratrské koexistenci...“ - Po těchto téměř křesťansky znějících slovech pak islámský řečník zakončil projev takto: „Nechť nový rok vzájemnosti mezi různými společnostmi jasně ukáže, jak máme bojovat proti rasismu a nenávisti vůči cizincům...“ (!!)

Tato jímavá slova je dobře si zapamatovat, neboť jsou beranidlem, jímž si islamisti *vynucují přístup do Evropy*. Nemělo by se však přitom zapomínat ani na to, že dnešní podporovatelé přistěhovalectví a antirasisté z povolání kdysi vpadli do zad francouzské armády, když byla pověřena potlačením povstání v Alžíru. Tito lidé se nezalekli ani otevřené vlastizrady a spolupráce s nepřítelem. Tehdy předstírali, že není nutné a užitečné, aby Alžír zůstal pod francouzskou správou, a dnes titíž lidé hlásají, že pro Alžířany není dobré, aby chátali doma ve svém samostatném státě. Musí se jim prý dovolit, aby se mohli v neomezeném počtu přemístit do Evropy atd., atd.

Povyk kolem mešity

V obci Charvieu-Chavagneux ve francouzské departementu Isere byl názor francouzských Francouzů jednomyslný: „V našem městě nemá být žádná mešita.“ - Nejen sympatizanti Front National nebo liberální starosta Gérard Dezempte byli tohoto smýšlení, ale opravdu veškeré francouzské obyvatelstvo obce bylo zcela jednotné. Obec sice dala roku 1982 mohamedánům k dispozici místnosti v jednom ze svých domů, aby se tam mohli scházet k modlitbám, ale současně je upozornila, že se jedná o provizorní opatření, protože budova bude v dohledné době zbourána. Rozhodnutí o demolici bylo obecní radou vydáno v červnu 1984 a dáno na vědomí islámskému kulturnímu spolku. Byla určena roční lhůta k vyklizení objektu.

Předseda islámského kulturního svazu si však ze sdělení obecní rady nedělal ani to nejmenší. Pět let po oznámení začátku demoličních prací se marně čekalo na uvolnění části budovy, užívané mohamedány! Správní rada nakonec vzdor tomu se stavebními pracemi začala. To se rovnalo píchnutí do vosího hnízda. Severoafričané se neprodleně srotili na náměstí před obecním úřadem a uspořádali tam demonstrativní modlitební shromáždění. Mezitím dorazili na místo jejich souvěrci z okolí, *ředem* vyzvaní ke spoluúčasti. Mohamedáni se cítili posílení množstvím a rychle přešli k násilnostem. Nejprve začali „trestat rouhačské stavební stroje“. Polili je benzinem a zapálili, což mělo za následek značnou finanční škodu. Ale to byl jen začátek běsnění; vypukla skutečná náboženská válka. Po odplatě žíznicí mohamedáni zaútočili na budovu obecního úřadu; ten rovněž zapálili, stejně jako budovu místního gymnasia. Poté zablokovali hlavní silnici na Avignon.

Jen o pouhých 24 hodin dříve došlo v Cluzes (Horní Savojsko) k podobným scénám. Tam ovšem severoafričané nezaútočili na obecní dům, nýbrž přímo na policejní stanici a zničili také policejní vozy.

Starosta Charvieu-Chavangneux pan Dezempte podal následující vylíčení události: „Útočníci nejdříve vyvrátili dveře obecního domu, všechno uvnitř polili benzinem a zapálili. Civilní úřad byl zcela zničen. Na stěnách, začerněných požárem, jsme pak všude nacházeli nápisy: „Starosta Dezempte musí zemřít!“

Socialisté a komunisté jako aktivní podporovatelé islámu

Extrémně levicový deník „Liberation“ referoval 19. srpna o těchto událostech na první stránce takto: „V departmentu Isere se starosta do věci, jak se říká, řádně obul, když zničil [!] islámské kulturní středisko a vypustil proti mešitě [!?] buldozer! Tak byla v Charvieu-Chavangneux zlikvidována mešita, přesto stále ještě sloužila svému účelu. Bilance je také smutná - jeden zraněný... Starosta byl svého času zvolen do funkce proto, že se spoluúčastnil štvání Front National proti zřízení islámského kulturního střediska...“ - Toto naprosto lživé vylíčení události ovšem severoafričany jen povzbudilo k obrovské ofenzívě s bojovým heslem: „Každou noc musí někde hořet, aby o nás bylo slyšet!“ - Noviny „Liberation“ udávaly kampani tón. Všichni přívrženci masové invaze přistěhovalců považovali za svou „morální povinnost“ přidat se k uměle rozdmýchanému, ve skutečnosti však zcela nemístnému kvílení a nářkům. Veškerý tisk, rozhlas i televize celé Francie k tomuto pokryteckému bědování notovaly. A vzhledem k pečlivě zpracovanému „veřejnému mínění“ to dělaly bez reptání a ochotně. Neustále byla řeč o apartheidové politice starosty Dezempteho, o podněcování rasové nenávisti, o zločinných útocích proti názorovému a náboženskému pluralismu a tak pořád dál a dál. Všemi kontrolovanými médii šla koordinovaná vlna „výkřiků protestu“, jakoby Francouzi žili v dokonale totalitní diktatuře.

Jako zlatý hřeb celé štvavé kampaně se nechal slyšet představitel Arabské ligy ve Francii Hamadi Essid s následujícím prohlášením: „Zničení mešity v městečku departmentu Isere buldozerem je pro mne svědectvím nejstrašnějšího výstřelku vlny protiislámských a protiarabských nálad. Tento negativní postoj zcela zřejmě převládá v celé Francii...“ - Rovněž iránská „Organizace pro šíření islámu“ se cítila nucena přiložit své polínko: „Zničení mešity [!] v Charvieu je důsledkem strachu; francouzská vláda se obává islámu a povstání muslimských věřících v zemi. Je to vysloveně satanská záležitost...“

V tomto pečivě dirigovaném koncertu žalob, pomluv a zaklínání samozřejmě nemohly chybět hlasy zastánců nesmyslného zaplavení Francie mohamedány. Nejhlasitěji bylo slyšet socialisty, komunisty a přirozeně „antirasisty“ všech odstínů.

Když mohamedáni provokativně uspořádali svoji páteční modlitbu na náměstí před radnicí v Charvieu a hromadně se klaněli směrem k Mekce, prohodil tehdy starosta Dezempte ještě odvážně: „Nevím, proč bych jim měl otvírat radnici, když se chovají, jako by

byli někde v Bejrútu. Charvieu zde přece není proto, aby se stalo poutním místem všech islámských přistěhovalců z celého okolí. Městská policie si každý den zaznamenávala čísla aut před rozbořenou budovou a zjistila, že 80% z nich nepochází z našeho okresu. V otázce mešity vyhlásím v naší obci referendum...“

Socialistická vláda rozhoduje: Lidové referendum je nedemokratické

Aby svého starostu podpořili, shromažďovali občané obce podpisy pod petici. Mj. se v ní říkalo: „Pobouření útoky na veřejné budovy a veřejný majetek chceme vyjádřit plnou podporu našemu starostovi Dezemptemu. Naše obec již musela zažít zavraždění městského strážníka Rogera Gauthiera, který byl 1. listopadu 1987 ubit alžírskými státními příslušníky; vrahové jsou stále ještě na svobodě! Naše město se nesmí stát obětí islámské svévole. Úřady by měly vypátrat a zajistit původce žhářských činů, a přistěhovalci by nadále neměli vystupovat jako věřitelé, protože nemají od nás co vyžadovat, nýbrž jsou povinni se přizpůsobit.“ V petici byla také zmínka o skutečnosti, že roku 1969 byly v celé Francii pouze čtyři mešity, kdežto dnes je jich víc než tisícovka!

Jde-li však o otázku přistěhovalců, nemá do toho francouzský národ ve Francii co mluvit; zde každá demokracie končí! K masivnímu tlaku na veřejné mínění a ke zrádcovskému žvanění „antirasistických“ organizací se přidal ještě mocnější nátlak - socialistický ministr vnitra Pierre Joxe. Jak se zachoval pan socialista k francouzskému městu, v němž byl o dva roky dříve zavražděn obecní strážník a kde islámští „věřící“ podpálili radnici a gymnázium? Ministr Joxe nechal žháře vyklouznout bez trestu a odvolal starostu z funkce místního představitele státní správy, „aby zjednal respekt zákonu...“!

Protože se cítili v bezpečí pod ochranným křídlem socialistického ministra policie, mohamedáni oznámili, že se budou každý pátek shromažďovat před radnicí v Charvieu tak dlouho, dokud se jim nedostane opravdivé mešity. Starosta Dezempte nato opakoval: „O otázce mešity vyhlásím v naší obci referendum!“ Avšak to by bylo demokratické, a něco takového ve Francii dvoustého výročí „francouzské“ revoluce NEBYLO DOVOLENO. Vládní místodržitel (prefekt) lakonicky sdělil: „Kdyby chtěl referendum uspořádat, tak mu to zatrhnu...“ - Bylo by přece směšné, chtít předkládat lidu rozhodnutí věci, které mají zásadní význam pro život města. Ve Francii znamená demokracie jednoduše toto - vrchnost poroučí, lid poslouchá... a poslušnost se od něj samozřejmě očekává. To je opravdu krásná vymoženost slavné „francouzské“ revoluce...!

Pak se ukázalo, že liberální starosta z Charvieu nemůže očekávat zastání a podporu ani od Chirakovy strany, k níž náležel. Od stranické ústředny se mu dostalo striktního pokynu, aby uposlechl přání a rozkazů socialistických vládců a nadále se výstavbě mešity neprotivil, protože i sám Chirak přistěhovaleckou invazi bezostyšně povzbuzuje. Proto nijak nepřekvapilo, když se na scéně vynořil jeden z Chirakových partajních předáků a dal formou zápůjčky k dispozici prefabrikovanou (!) mešitu. Tím mohamedáni dosáhli jasněho vítězství, lépe řečeno triumfu. Starosta Dezempte, který své občany ujišťoval: V Charvieu nikdy mešita stát nebude!“ , byl zcela odstaven! Aby si islámský triumf jak se patří vychutnal, zúčastnil se otevírání prefabrikované mešity v Charvieu osobně také generální konzul Alžíru. A jak se rozumí, byl při tom obklopen hejnem „protirasistických“ bojovníků, kteří s požitkem slavili další vítězství nad francouzskými Francouzi a křesťany.

Obří mešita rovněž i v Marseille

Téměř ve stejnou dobu jako v Lyonu bylo i v Marseille uděleno povolení ke stavbě obří mešity s „kulturním střediskem“ a kompletním příslušenstvím. Rovněž i zde bylo po komunálních volbách. Proto bylo nově zvolenému starostovi „služební cestou“ - možná i

s použitím „domlouvacích“ prostředků - vnuknuto, že právě nyní je ten vhodný okamžik k provedení nepopulárního opatření. Do příštích voleb se tak jako tak na všechno zapome-
ne.

Socialistický starosta Robert Vigouroux však udělal ještě něco navíc - nespokojil se pouhým udělením povolení ke stavbě mešity, nýbrž se také osobně angažoval v zajišťování potřebných financí. Připomínalo to nepodařenou parodii, když tento zapřísáhlý nepřítel křesťanského náboženství a zuřivý antiklerikál zaujal hrdou pózu a prohlásil: „Požaduji v Marseille opravdovou mešitu, velkou mešitu, nádhernou stavbu o rozměrech gotické katedrály, srovnatelnou s Velkou mešitou v Paříži. Musí to být překrásná mešita, vyzařující symbolickou sílu všech muslimů v Marseille“... jejichž počet je odhadován na dobrých 200 000.

Plán „katedrální“ mešity v Marseille počítá i s hotovým islámským světem, který má vzniknout kolem hlavní budovy: Škola koránu, knihovna, společenské a klubovní místnosti, arabské kavárny a restaurace, rituální porážka, turecké lázně a podobně tvoří jakési město ve městě. Starosta Marseille již také přislíbil účinnou pomoc při hledání důstojného a příhodného pozemku, když řekl: „Již jsem se přimluvil u marockého ministra vnitra a zaklepu také na dveře v Tunisu, Alžíru a Saudské Arábii, aby uvolnili finanční příspěvky...“

Za křesťanské zájmy se tento starý socialista přirozeně nikdy neangažoval, avšak islám se zdá být jeho marxistickému přesvědčení mnohem bližší! V tomto případě pocítuje nepochybně duchovní spřízněnost - jeho ateistické srdce hřeje jistý druh horlivosti pro náboženství a dovoluje jeho chatrnému svědomí klidně spát.

Zednářsko-liberální starosta Lyonu kapituloval před islamizačním hnutím a v Marseille se socialistický otec města o všestrannou podporu této islamizace sám horlivě přičiňoval.

QOU VADIS, FRANCIE?

KAPITOLA VI.

Zahalené dívky z Creil

Tři školačky Fatima, Leila a Samíra ve francouzském provinčním městě Creil (36 000 obyvatel) 62 km od Paříže přišly jednoho dne do školy se zahaleným obličejem, jak předpisuje korán, a odmítly rituální roušky sejmout dokonce i v době vyučování. Vedení školy i učitelský sbor jim nařídily, že během vyučovací doby musejí mít obličej nezakrytý a odvolávaly se při tom na zednářskou zásadu laicity, tedy absolutní náboženské neutrality, která platí na všech francouzských veřejných školách. Protože dívky chtěly být poslušnější koránu než školských úřadů, byly z vyučování vyloučeny do té doby, než se svých obličejových závojų vzdají.

Z této bezvýznamné příhody se vyvinul spor, který otřásl celou Francií. Po týdny se prakticky o ničem jiném nemluvalo, příhoda rostla do gigantických rozměrů a stala se hlavním tématem propagandistické mašinérie. Ministr výuky vydal ve věci prakticky nerozumitelné pokyny, které chaos jen zvýšily. Manželka prezidenta Mitterranda se veřejně vyjádřila *pro* možnost nošení obličejových roušek na veřejných školách, mluvčí velkých zaměstnaneckých svazů se vyslovili jasně *proti*. Rovněž antirasistické kliky samy nebyly ve věci jednotné a rozdělily se na stoupence a odpůrce nošení závojų. Nikdo si také nemohl nic rozumného vybrat z postojů vrchnosti, které sice byly v zásadě odmítavé, ale nevyslovovaly rovněž jasný zákaz zahalování tváře na veřejných školách...! Tím ministr i vláda narazili na rozhodný odpor širokých stranických kruhů i konkrétních ředitelů a učitelů škol. Stručně řečeno, celá ta zdánlivě neotřesitelná budova zednářsko-marxistického laicismu se žalostně zhroutila tváří v tvář třem dívkám v Creilu.

Bylo stále zřejmější, že k tomuto v podstatě nicotnému problému nelze přistupovat v duchu teorií lidských práv a laicismu. Když však v této souvislosti začali i ultralevicoví úředníci a starostové mluvit bezmála jako Le Pen, bylo jasné, že se zde stojí před otázkou, kterou politikové a výrobci veřejného mínění sami vyhlásili za tabu - totiž zda se masové přistěhovalectví již dávno nezměnilo ve skutečnou invazi se vším všudy. Existuje ještě pro francouzský národ možnost sebeurčení? Nestala se Francie již dávno kolonií pod komanDEM bezejmenných, vykořeněných a nekontrolovatelných vetřelců? Znenadání začalo mnohým svítat, že ideologie laicismu a tzv. lidských práv otevřela okna i dveře stěhování národů, které již zaplavilo celou zemi. Jako hejno hmyzu se zástupy lidí z třetího světa nevšímavě rozlézají po umělé stavbě republiky bez nejmenšího ohledu na to, co se ve Francii po staletí vyvíjelo v křesťanskou duchovní kulturu. Nyní toto všechno hrozilo navždy zmizet pod houštinou pravěkých archetypů. Jestliže se někde přesto ještě vyskytly jakési zárodky myšlení, pak za nimi stály koránem nakažení intelektuálové. Ve vědomí několika málo zběhlých marxistů a jiných levičáků se náhle vynořilo poznání, že se ocitli před naprostým duševním i duchovním prázdňem. Tři mladičké dívky z Creilu - aniž by si toho byly samy vědomy - vymyly mozky lidí levice, tedy mozky lidí z řad vládnoucí doktríny a jejích stoupců a „věřících“. Laicisté začínali tušit, že „jejich“ doktrína je velice dvou- sečnou zbraní. Proto se cítili tak zaskočení otázkou, která je „nepřipustná“, která je prostě tabu, otázkou, jejíž pouhé položení je nejtěžším zločinem, totiž problémem přistěhovalectví.

Na začátku to bylo jen jako žertík

Jak už bylo řečeno, při zahájení školního roku přišly tři dívky na vyučování zahalené do islámských obličejových roušek. Ředitel školy „Collége Havez“ jim nošení závojų ve třídě zakázal a upozornil je, že v případě neuposlechnutí budou vykázány ze školy. Tyto

tři dívky - dvě Maročanky a jedna Tunisanka - sebevědomě prohlásily, že si jejich rodiče přejí, aby roušky podle předpisů koránů nosily neustále. Mezitím se již jedna skupina islámské mládeže v Creilu ozvala s prohlášením, že dívky jsou „obětí náboženské intolerance ze strany vedení školy...“ a vrtohlaví zastánci „rovnosti“ nad tím jen bezmocně kroutili hlavou.

Situace však byla velice výbušná, protože „Collège Havez“ mělo na začátku školního roku 1989 celkem 876 žáků. Asi polovina z nich byla islámského vyznání! - tedy skutečný triumf přistěhovalecké mafie!

U vchodu do školní budovy byl vyvěšen proislámský leták a po třídách kolovala petice ve prospěch rozšíření místní mešity. Učitelský sbor musel konec konců sám konstatovat, že při úmrtí iránského ímáma Chomejního byly některé z místních žákyň po celé dna zmítány záchvaty hysterického zoufalství a pláče. Počin tří školních děvčat mohl tedy kdykoli vyvolat bouři islámského třeštění.

Školním úřadům začala situace přerůstat přes hlavu. K obraně proti vzrůstající síle islamu však měly k dispozici pouze neúčinnou „zbraň“ zásady laicismu. Školská správa vydala veřejné prohlášení, v němž se říkalo: „Ředitel školy nevyslovil zákaz nošení závojų z rasistických [sic!] pohnutek...“ - Jak vidno, „rasismus“ se v pojetí těchto pánů stal již opravdu jistou formou duševní choroby! Co má společného náboženství s rasou...? V prohlášení vedení školy pak dále říká: „Pan ředitel Chénieres poté vysvětlil žákům význam prohlášení o lidských právech a nechal uspořádat několik projevů a besed o rasismu a apartheidu.“ (!!)

Byly podniknuty pokusy zažehnat skutečné nebezpečí pomocí neúčinných doktrín. Podle slov ředitele školy dávají dotyčné dívky najevo vysloveně agresivní postoj, alespoň ve srovnání s ostatními islámskými žáky, kteří se nábožensky projevují spíše indifferenčně.

Ať tak nebo tak, nikdo se již prostě neodvážil říci, že Francie a celá Evropa je původně *čistě křesťanská*, a že mohamedáni - pokud zde chtějí žít, byť pro to není žádný rozumný důvod - by se především museli přizpůsobit zvyklostem a mravům evropských zemí a národů. Nic takového dnes ovšem nesmí být vysloveno, ba nesmí se na to ani vůbec pomyslet! Dvě stě let jakobínsko-zednářského vymývání mozků a potupná zrada křesťanských církví vedlo k tomu, že národy západoevropských zemí *samy musejí popírat svou identitu a duchovní tradici*. Tragédie zašla již tak daleko, že se evropské státy mají stydět za svůj křesťanský původ... *a také to dělají!* Naproti tomu islám a *především judaismus* jsou vysoko v kurzu. Ty „samozřejmě“ nesmějí být zlehčovány a jejich výkon jakkoli omezován...

Nošení závojų povoleno ve školní budově, ne však při vyučování

Po dvou dnech rozmýšlení se mluvčí „Tuniské kulturní společnosti“ v Creilu uvolil pohnout dvě dívky (13 a 14 let) a jejich rodiny k tomu, aby přijaly kompromis, navržený vedením školy. Ten spočíval v tom, že dívky budou nosit obličejové závoje ve školní budově a v místech, vyhrazených pro přestávky, nebudou je však používat během vlastního vyučování. V důsledku toho byl pak 18. září odvolán původní zákaz vstupu do školní budovy pro zahalené dívky. Všechny tři se staly „hvězdami“ obrazovek a jejich snímky byly otištěny ve všech novinách. Věc vyvolala celosvětovou pozornost i „protesty“ z mnoha islámských států - a dívky se znovu objevily s rouškami *i při vyučování*. Vedení školy v tom vidělo jasnou provokaci. Zahalené mladistvé muslimky byly vykázány do školní knihovny a tam vyučovány separátně po dobu, kdy třída psala písemné práce. Neúnosná situace trvala do té doby, než se do věci vložil tuniský velvyslanec. Navštívil rodiče dívek a podařilo se mu přimět je ke znovupřijetí kompromisu z konce září.

Nošení ženských muslimských roušek je však ve Francii problémem již dávno. Již v červnu 1989 bylo z Epinalu ve Vogézách oznámeno, že osm marockých dívek náhle přišlo do školy zahaleno. Během vlastního vyučování sice roušky spustily na ramena, ale když je ředitel školy vyzval, aby napříště nechaly koránské závoje doma, všech osm jednoduše odmítlo uposlechnout. Nato se záležitostí zabývala školní správa a ředitelův pokyn potvrdila. K lepšímu dala následující zdůvodnění: „Zahalování obličejů je aktem náboženského charakteru a jako takové nesmí být na ve veřejných školách Francie praktikováno.“

To znělo hezky energicky a rázně. Nesmí se však při tom přehlížet, že veřejné školy ve Francii jsou již dnes z 10-20% procent navštěvovány muslimskými dětmi a mládeží. Náboženské vědomí původně jen menšinových muslimů však silně a vytrvale roste. V mnoha francouzských městech a obcích (přesněji řečeno městech a obcích Francie!) již mají *většinu* školní děti islámského vyznání. V departmentu Seine/St. Denis jsou již i třídy s 90% mohamedánů, což těmto dětem dává pocit převahy a vůle k moci.

Islámská polemika proti Francii

Neúprosně se vnucuje otázka - proč se vlastně na „Collège Havez“ zakazuje islámským dívkám nošení rituální roušky, když je tam současně dvaceti jiným dívkám dovoleno neúčastnit se z náboženských důvodů *sobotního* vyučování? Školské úřady se viditelně dostávají do rozporu s vlastními nezpůsobitelnými zásadami!

K případu v Creilu zazněl hlas i z Libanonu, když se proiránský Hizbolláh vmísil do vnitrofrancouzské záležitosti těmito nenávisnými slovy: „Zmíněná opatření nejsou ničím jiným než ponížením muslimů ve Francii. Tím se znovu zřetelně ukázal rasistický [!] postoj Francouzů...“ - Laicisté a obhájci tzv. lidských práv jsou najednou zasaženi ostřím vlastní zbraně! Rozšíření pojmu „rasismus“ na oblast náboženských a vlasteneckých tradic bylo vynalezeno francouzskými „antirasisty“ a marxisty. A nyní na jejich vlastní adresu zaznívá z Iránu: „Jste rasisté, protože nechcete strpět nošení islámských rituálních závojků...“ - Dokonce i nerozvážní politikové a tiskoví a televizní komentátoři si museli povšimnout, že ve veřejných sporech je nezbytné určité minimum inteligence. *Naprostá moc nad masmédií ovšem rychle svádí k ignorování logiky a rozumu.* Avšak hloupost a podceňování inteligence ostatních však dříve či později padne na hlavy těch, kteří si z toho udělali *zdánlivě* všemocnou zbraň!

Řeč Písma je *jediná*, která by dokázala ozřejmit evropské zájmy a evropský světový názor. Jedině ona by nás posílila v odporu vůči islámu. Pokud toho již nejsme schopni, pak jediná odpověď zní: Islám nás pohltí!

Každá ochota a vstřícnost je islámem chápána jako kapitulace

Čím častěji se v televizi objevují dívky z Creilu, tím více dcer islámu se bude cítit povoláno následovat předpisy koránu o zahalených obličejích žen. Takto se jen celou Francií šíří nová hysterie. Když dvě liberální poslankyně vstoupily do jednacího sálu parlamentu s islámskými rouškami na tvářích, vyvolalo to po Francii vlnu posměchu a poslankyním byl podobný žert přísně zakázán.

Obecné vzrušení bylo nakonec přehlušeno pronikavým povykem islamistů, když „Svaz muslimů Francie“ jednoznačně prohlásil: „Islám nepřistoupí na kompromisy. Nošení islámských obličejových roušek *nemůže být předmětem diskuse.*“ - Zhruba stejně vyzněl postoj rektora Velké pařížské mešity šejka Abbáse. Je to vskutku sebevědomě vítězný hlas koloniálního vládce, který islám ve Francii pozdvihl. A skutečně jej také s výjimkou Le Penovy Front National *všechna* politická seskupení ve Francii přijala bez sebemenšího slůvka protestu. Nikdo si už, jak se zdá, nevzpomněl na dva milióny křesťanských Evro-

panů, kteří byli roku 1962 s proklínáním, urážkami a příkořím všeho druhu vyhnáni z Alžíru, ačkoli tam právě oni významně přispěli k celkovému rozvoji země. Není divu, že se všechny dosavadní i budoucí nositelky islámského závoje cítí být na koni v důsledku vyřčených požadavků předních islámských organizací ve Francii. Co se v nich říká, to je smutnou ilustrací ztráty totální orientace země, národa i jeho vůdčích vrstev, které ztratily pevný duchovní postoj; všichni byli zcela zmateni třemi školačkami a zoufale balancují na zrádné půdě zednářsko-marxistické ideologie. Opravdu, velice smutný pohled!

Kdo by se potom ještě divil, že se z nošení obličejové roušky stala regulární móda! Byly hlášeny nové a nové případy, tak např. z Poissy u Paříže a jinde. Novým varovným signálem bylo, když se na pařížském předměstí Pontpise poprvé během vyučování zahalila islámskou rouškou i sama učitelka. V tomto případě se jednalo o mladou ženu francouzského původu, která se krátce předtím obrátila na islám! Celá škola tehdy vstoupila do čtvrt hodinové varovné stávky na protest proti takové „vychovatelce“! V jiné škole (Fabregues u Montpellieru) se rovněž vyskytl případ takto zahalené učitelky. Tam proti ní zasáhla školní správa a zařídila její přeložení.

Nicméně tyto a všechny ostatní příklady ukazují, že se ve Francii národ a jeho kultura ocitli ve stavu naprostého vyčerpání a rozkladu. Jistá míra hospodářské úrovně zatím ještě trochu zakrývá páchnoucí duchovní hnilobu apokalyptického konce věku.

KAPITOLA VII.

Kriminalita jako důsledek přistěhovalectví Afričanů

Ve francouzském provinčním městě Bourges byla v lednu 1989 zneuctěna a pak zadržena jedenáctiletá francouzská dívka Céline Milleriouxová. Policie vypátrala pachatele tohoto odporného zločinu, jistého „Vincenta Kera“. Bydlel v témže domě a na stejném poschodí jako rodiče oběti. Bylo podezřelé, že tento nesporný úspěch policejních sil oznámila média s viditelnou neochotou, ba nějakou dobu se jej snažila vůbec přejít mlčením.

Koho to však zajímalo, mohl si poměrně snadno zjistit, že vrah malé Céline se ve skutečnosti nejmenoval Vincenc Ker, nýbrž *Noureddine Kerara* a narodil se roku 1962 v Alžíru. Roku 1982 za vlády socialistů dostal francouzské státní občanství. Nikomu ze zodpovědných úředníků zjevně nevadilo, že Kerarovo jméno se již tehdy nacházelo v rejstříku trestů! Tak např. r. 1980 byl ve Štrasburku potrestán za opakované krádeže. V každém řádně fungujícím státě by takový element neprodleně vypověděli do jeho domoviny. Je zbytečné nyní mluvit o tom, že by to zachránilo život Céline Milleriouxové. Avšak kvůli patologické horlivosti po kolonizaci *vlastní země* africkými přistěhovalci udělali zdejší socialističtí mocipáni raději z tohoto podezřelého a již trestaného individua francouzského občana! A po jeho hrozném činu pak ještě skrývali pachatelův původ pomocí „pofrancouzštění“ jeho jména!

Nebezpečí v současné Francii ovšem nehrozí jen malým děvčátkům. Tak alespoň ve stručnosti několik příkladů. V Louviers (Normandie) s asi 30 000 obyvatel byl napaden a zraněn tamější starosta Odile Proust dvěma severoafričany Larídem Hamdíem a Joussefem Khelífim. Ve stejnou dobu byla tlupou asi 40 dalších severoafričanů přepadena policejní stanice. Stejný osud potkal také starosta z městečka Lavan na Azurovém pobřeží, který byl rovněž přepaden Afričany a surově ztýrán. V noci 28. na 29. července 1989 byli sedmi severoafrickými výrostky v 18. pařížském obvodu zle potlučeni dva policisté. Strážci pořádku mladistvý gang překvapili ve chvíli, kdy se vloupal do potravinářského obchodu. V Cannes byl zadržen Alžířan, který za pomoci dalších 12 severoafričanů napadl dva příslušníky pořádkové policie, z nichž jeden byl těžce zraněn.

Tento opravdu zcela náhodný výběr z policejních svodek nám má zprostředkovat alespoň velice neúplnou představu toho, co je dennodenně hlášeno ze všech koutů Francie, a to dnes již nejen z velkých měst, nýbrž i z těch „nejzapadlejších“ provincií, protože celá zem je až do nejzazších koutů doslova prosáknutá africkými elementy. Francie se zkrátka nezadržitelně mění v rejdiště přebytku afrického obyvatelstva, které jí stále více vtiskává pečeť země třetího světa a Francie také opravdu postupně klesá na úroveň africké provincie!

Tak jsou např. v dnešní Francii zcela „afrikanizovány“ některé kategorie povolání. Úklidové práce v pařížské podzemní dráze jsou „rezervovány“ pro přistěhovalce. Pro tuto speciální práci se zaměstnanci rekrutují ze 40 (!) různých, většinou afrických států. V pátek 8. března se před zraky zděšených cestujících odehrála zcela regulérní kmenová válka, jenže dějištěm nebyla africká buš, nýbrž stanice pařížského metra „Lyonské nádraží“. Muži ve vlajících burnusech, vyzbrojení železnými tyčemi, mačetami, noži a břitvami se vrhli na další Afričany. Celá stanice byla naplněna zoufalými výkřiky raněných a bojovým řevem vítězů. A kdo by se snad později zeptal účastníků na důvod této miniaturní války, byl by nejspíše zklamán. Šlo o malou výměnu názorů mezi stávkujícími a nestávkujícími zaměstnanci metra. Během potyčky byli těžce zraněni dva členové bezpečnostní služby metra, kteří se snažili obnovit pořádek a zajistit bezpečnost cestujících.

Pařížská podzemní dráha se již dávno stala skutečným infernem, které obyčejným cestujícím denně připomíná oficiální *vlastizrádné* heslo: „Přistěhovalci jsou nadějí pro Francii!“ nebo „Přistěhovalci jsou u nás opravdu doma,“ jak říká Mitterrand, kterého ovšem vůbec nezajímá, co si o přistěhovalcích myslí z vlastních zkušeností obyčejní Francouzi.

Avšak i zmíněná stanice „Lyonské nádraží“ je pořád ještě bezmála idylkou ve srovnání s pařížským „Severním nádražím“, které ohledně obecné nejistoty a kriminality láme všechny rekordy. Ročně jsou zde registrovány stovky těžkých zločinů a tisíce případů krádeží. Nádraží představuje složitý areál včetně systému tunelů, vedoucích k podzemní městské dráze, a denně je zde v provozu 1500 vlaků a 400 000 cestujících ve všech směrech. A v tomto množství se jako blechy v kožichu zabydlelo několik tuctů dokonale organizovaných lupičských band a zlodějských cechů, provozujících zde své velice výnosné a navíc prakticky bezrizikové řemeslo. Jednotlivé bandy mají přesně rozdělená teritoria, která si označují smluvenými šiframi na zdech, jimž náhodný cestující nerozumí nebo jim vůbec nevěnuje pozornost. Avšak zmíněné „zájmové oblasti“ jednotlivých band jsou hájeny železnou pěstí a čas od času jsou cestující nechtěnými svědky krvavých pokusů o jejich rozšíření na úkor jiného gangu. Že se takovýto druh „výtěžnosti“ bohatě vyplácí, to jednoznačně vyplývá ze statistiky neustále rostoucího počtu krádeží a dalších trestných činů.

Asi je nadbytečné zdůrazňovat, že jednotlivé bandy jsou tvořeny výhradně příslušníky téhož národního kmene nebo rasy, jež představují nejsilnější pojítko uvnitř jednotlivých gangů. U severoafrických „jednotek“ má právě kmenová a rodinná příslušnost mimořádný význam.

Že se Alžířané jako početně nejsilnější přistěhovalecká skupina už dávno necítí ve Francii jako hosté, nýbrž se stylizují do postavení panské rasy, to má své důvody v Mitterrandově „poučce“, že „přistěhovalci jsou u nás opravdu doma“ (isl sont chez nous chez eux). Přijde ovšem na to, co pod tím kdo rozumí! Dne 24. září 1989 oslovili 21letý Mohamed Bourekba a 19letý Zouhír Aouadí v Toulonu na ulici náhodně vybraného Francouze těmito slovy: „Jsme Alžířané a přechodně žijeme ve Francii. Mohl by jste nám dát nějaké peníze?“ Znělo to vcelku mírně a nevtíravě. Na odpověď až neskutečně naivního Francouze: „Nemohu vám dát žádné peníze, ale měl bych pro vás práci v mém domě. Zastavte se u mne zítra, bydlím tam a tam.“ Týž večer o půl desáté u našeho prostáčka jeden z Alžířanů zazvonil. Když Francouz otevřel, objevil se náhle i druhý. „Dnes je již na práci pozdě, zastavte se zítra, jak bylo domluveno...“ Oba Alžířané začali naléhat: „Rádi bychom alespoň viděli, o jakou práci jde...“ Prostáček je tedy pustil do domu a začal vykládat, že by potřeboval obložit celou podlahu atd. Oba Alžířané ho však ani nenechali domluvit a rychle změnili tón: „Přestaň žvanit a naval prachy - a to hned!“ A na zdůraznění svých slov vytáhli nože. Naivka honem shledával celou svoji hotovost. To se ovšem „nadějí Francie“ zdálo málo a začali mu „domlouvat“ pěstmi a kopanci. Zoufalý dobrodinec se marně snažil z domu uprchnout; Alžířané jej chytili, svázali vytrženým telefonním kabelem, ústa mu zacpali starou ponožkou a ztloukli železným prutem. Pak celý dům prohledali a kořist snášeli na hromadu. Spoutanému se nakonec podařilo dostat k oknu a začal volat o pomoc. Když se pak skutečně objevila policie, povedení návštěvníci jí doslova vběhli do náruče i s celou kořistí. Potom se jejich cesty zase rozdělily - oba násilníci putovali do policejní vazby a naivní Francouz do nejbližší nemocnice.

Toto byl případ s ještě (relativně) šťastným koncem. Jindy to bývá jinak. Nejstrašnější na celé věci je však smutná skutečnost, že kdo se pokusí bránit Francouze před severoafrickými bandity, *skončí sám před soudem* jako obžalovaný. Přesně tak si to totiž přeje socialistická a liberální přistěhovalecká mafie. Zaměstnanec ozbrojené bezpečnostní služby pařížského metra Dominique Fouche narazil v chodbách stanice „Opera“ na mladého

severoafričana, který spolu s dvěma dalšími kumpány přepadl jednoho Francouze. Byl pátek, 26. května 1989, 6:15 ráno. Jeden z banditů se vrhl na strážníka s břitvou a zranil je na obličej i na ruku. Strážník proti nebezpečnému útočnickovi použil v sebeobraně služební zbraň. Bandita byl výstřelem smrtelně zraněn. Ve Francii se ovšem přistěhovalci - včetně vyslovených zločinců - těší mimořádné přízni úřadů! Dominique Fouche, zaměstnanec pořádkové služby pařížského metra, byl obžalován z „úmyslného zranění s následkem smrti...“ - Láska úřadů k přistěhovalcům zatím ještě nejde tak daleko, aby byl zraněný strážník Fouche ihned převezen z civilní nemocnice do vězeňské, avšak zabitý bandita byl v tisku označen za „oběť“! Skutečnost, že u něj byly nalezeny falešné doklady, nikoho z pomatených bojovníků proti „rasismu“ vůbec nevzrušila. U mrtvého násilníka byly rovněž objeveny šperky, které policie identifikovala jako kořist z předcházejícího přepadení jedné staré dámy.

Každý den dochází - především ve veřejných dopravních prostředcích města Paříže - k nezjistitelnému počtu zločinů. Vláda se proto rozhodla nasadit k zajištění bezpečnosti cestujících dalších 500 policistů. Pouhé dva dny před zmíněným útokem na strážníka Fouche byl zraněn další z policistů, když vyslychal jiného severoafričana, který nabízel k prodeji odcizené šeky. Krátce nato byl fyzicky napaden a zraněn drázní zaměstnanec, když se snažil zabránit výrostkům ve vykradení prodejních automatů. Na nádraží byli přepadeni a oloupeni dva sedmnáctiletí gymnazisté. Pachatelé útoku pocházeli ze Senegalu a tvrdili, že jsou studenty. V devátém pařížském obvodu se několik severoafričanů zase zmocnilo autobusu. Když průvodčí vyslal nouzový signál, musela přivolaná policie autobus dobývat doslova útokem, protože lupiči byli ozbrojeni noži a břitvami. Výčet dalších případů by byl stejně nekonečný jako nadbytečný.

K denním jevům ve veřejných dopravních prostředcích Paříže - ale i všech ostatních míst Francie - patří také sexuální delikty, především znásilnění. Ženy, které kvůli zaměstnání musí jezdit posledními vlaky pozdě večer nebo naopak brzy ráno, prožívají skutečné martyrium. Ale i když ve vagónu současně cestují i další Francouzi nebo jiní Evropané, obvykle se neodvážejí chránit ženy před znásilněním ze strany přistěhovaleckých hord. Jednak se bojí útočníků samých, obvykle vyzbrojených přinejmenším noži a nijak se nerozpakujících jich také použít, na druhé straně se ještě více obávají téměř nevyhnutelného postavení před soud kvůli „rasismu“, pokud by byl v daném případě sexuchtivému Afričanovi zkřiven na hlavě třeba jediný vlas. Takto se *útočníci těší neomezené volnosti jednání* a cítí se doslova jako vítězové v dobyté zemi.

Ukážeme si zde jediný případ za tisíce dalších. Koncem srpna 1989 měla 21letá Corinne z Le Havru nedělní službu a proto ráno v 8 hodin čekala na autobus. Náhle před ní zastavilo auto a vystoupilo z něj pět mladých mužů: Mohamed Hatab, Jean Claude Chetouh, Mohamed Haciane, Abdelfattah Elktiridi-Elidrissi a Pascal Gosset, všichni staří dobří známí policie kvůli krádežím, vloupáním a pokusům o přepadení. Corinne se, když se k ní pětice začala hrozivě blížit, zděsila. Pokusila se o útěk, ale byla dostižena. Prvního, který na ní vložil ruku, se jí ještě podařilo odrazit, ale ostatní se na ni vrhli a vtáhli do auta. Ušetříme si líčení toho, co se dělo dál. Po hodině byla zraněná a nahá Corinne nalezena náhodnými turisty na jednom opuštěném parkovišti a dopravena do nemocnice. V 10:30 objevila policie odcizené auto a všichni zločinci byli dopadeni. Z mladé a veselé ženy se stala psychická i fyzická troska.

Jeden den ze života Kareda Hocina

Tento 24letý severoafričan byl na policejním revíru města Toulouse znám až příliš dobře. V jednom jediném dni „stihl“ tolik trestných deliktů, že může být v tomto ohledu považován za přeborníka. Tak například 13. listopadu začal den krádeží auta. Na jednom

staveništi odcizil ze šatny kreditní kartu. Potom se nějakou dobu toulal po větších obchodech a nakupoval věci, které se mu hodily nebo se mu prostě jen tak líbily. Pak se ho nadále zmocnila touha po drogách; k tomu bylo ovšem zapotřebí hotových peněz. Vydal se tedy na osamělý lov a postupně přepadl několik malých zlodějíčků a sebral jim jejich nepatrnou hotovost. Bylo to snadné, protože nebyli ozbrojeni - tedy zdaleka ne tak dobře vybaveni pro život jako on. Karedovi se však nikde nepodařil tak dobrý lov, aby mohl utišit silící touhu po narkotiku. Pak přišel večer a s ním konečně mohl odvést hlavní „práci“ dne. Vybral si jednoho automobilistu, ukázal mu břitvu a pohrozil zabitím. Tím se zmocnil další úvěrové karty a lepšího auta nežli ráno; především byla plná nádrž, což mu umožnilo rozšířit přiměřeně další okruh činnosti. Avšak po dni plném práce se pak cítil poněkud unaven a tak se vydal ke svému obydlí. Tam na něj už čekala policejní hlídka. Kared Hocine byl odsouzen pouze k velice krátkému trestu vězení a potom zase mohl pokračovat ve své obvyklé „pracovní činnosti“. Ne tak jeho 35letý bratr Ahmed. To byl vysloveně smolař. Před třemi roky se pokusil o znásilnění jedné Francouzky. Ta se však energicky bránila a Ahmed ji uškrtil. Šlo o matku dvou dětí ve věku 2 a 12 roků. Od té doby čeká ubohý Ahmed v soudní vazbě na proces a hrozí mu několik let vězení. Bratr Kared se vydává úspěšně jeho cestou.

Výsměšné heslo oficiálních manipulátorů francouzských mas hlásá: „Přistěhovalci jsou nadějí pro Francii.“ - Kdo si však připomene nijak výjimečný případ bratrů Hocinových, musí mít přinejmenším smíšené pocity.

KAPITOLA VIII.

Pekařka z Remeše

Výrobci veřejných nálad západního světa při každé příležitosti chlácholivě ujišťují, že děsivě stoupající kriminalita jako důsledek stejně tak hrozivě přibývajících počtu přistěhovalců je pouhou nepodloženou legendou. Je to „dokládáno“ pomocí nic neříkajících a náležitě upravených statistik. Avšak jen průměrně inteligentní čtenář novin ví, že se jedná o úmyslně zfalšované informace. *Hlavně však téměř každý obyvatel nebo návštěvník větších měst Evropy přichází sám tak přecho do styku s následky tohoto neutěšeného vývoje.*

Svou zkušenost musela udělat i Marie-Joële Garnierová, rozená Taillonová, 26letá pekařka z Remeše. Roku 1987 zažil její pekařský obchod poprvé „návštěvu“ severoafrických lupičů, kteří jsou i v tomto městě skutečnou pohromou. Věcné škody by se daly ještě nějak napravit, ale její manžel byl při přepadení obchodu zbit tak, že zůstal trvale invalidní. Marie-Joële si proto na obranu pořídila pistoli; jak se brzy ukázalo, ne nadarmo. Podnikaví mladí severoafričané se objevili 12. února 1989 znovu. Vnikli do obydlí manželů Garnierových v devět hodin ráno, když byla Marie-Joële právě dole v pekárně. Čiperné „naděje Francie“ nejprve krutě ztýraly invalidního pana Garniera a pak převrátily byt vzhůru nohama při hledání cenností. Teprve pak vtrhly do prodejny, kde hodlaly vyloupit prodejní pokladnu. Aby jim v tom zabránila, paní Garnierová na útočníky vystřelila a smrtelně zranila Alího Rafsu.

23letý Alžířan Alí Rafsa nebyl žádným nepopsaným listem. S policií a soudy měl již co do činění celkem čtrnáctkrát kvůli krádežím, násilnostem, porušování domovní svobody a únosu. Spolu s dalšími třemi nezletilými severoafričany omráčil na veřejném prostranství 17letou dívku a unesl ji v autě. Naštěstí byla tehdy policie včas upozorněna a mohla pachatele rychle dopadnout. Mladíci sice byli obviněni z únosu, však vyvázli s pouhou výstrahou (!!). Podle názoru úřadů tedy šlo jen o jakýsi druh nepřiměřené „kratochvíle“!

V případě naší pekařky se však události měly brzy vyvinout v pobuřující případ. Nejprve se stalo něco jen těžko uvěřitelného, totiž:

Zatčení paní Marie-Joële Garnierové

Svobodný tisk svobodného světa sehrál v Remeši opravdu podivuhodnou hru. Hned 13. února 1989 informovaly velké místní noviny „L'Union“, že zabitý Alí Rafsa již mnohokrát zaměstnal místní policejní orgány. Tato pravdivá zpráva však ve městě neprodleně vyvolala poměry horší než na dávném divokém západě. Trestní komando severoafričanů zaútočilo na budovu novin, doslova ji zpusťovalo a zapálilo vstupní halu.

To pak mělo za následek, že redakce provedla jistou „korekturu své objektivity“ a poskytla prostor provolání „Hnutí proti rasismu, antisemitismu a za mír“ (MRAP), stejně jako komentářům „Komunisticko-revolucionářské ligy“ a organizace „SOS-Rasismus“. Pokrytecká starostlivost těchto prohlášení se nesla v následujícím tónu: „Stal se strašný rasistický zločin!“ (!) - Tím bylo severoafričům *vydáno bojové heslo*. Začali se srocovat a táhnout remešskými ulicemi, přičemž dávali hlasitým řevem najevo, jak „se stali obětí strašného rasistického zločinu“ (!!). Energická sebeobrana francouzské pekařky byla překvalifikována na kriminální čin. Odpovědnost za tuto charakteristickou absurditu ovšem padá také na soudní úřady, protože paní Garnierovou vzaly do vazby.

Případ paní Garnierové vyvolal mezi remešskými živnostníky nebývalý rozruch. Rychle založený „Podpurný výbor na obranu manželů Garnierových“ vyzval k pokojné

protidemonstraci a tak 500 živnostníků i dalších občanů procházelo ulicemi města a skandovalo: „Pekařka musí být ihned propuštěna!“ - Delegaci demonstrantů přijal podprefekt Hafnaouí Cheriet (!) a převzal od nich petici se žádostí o propuštění paní Garnierové. Mezitím se opět srotili početní severoafričané a hrozili napadnout francouzské demonstranty. Ti se však nedali zastrašit a projevíli odhodlání k případnému boji, protože mnoho z nich bylo rozhněváno osobními zkušenostmi s útokem na vlastní obchody a provozovny.

Když se běloch brání, je to „rasismus“

Pro klima morální zkázy Francie je charakteristická okolnost, že pekařský svaz i odbory obecně byly ze strany politiků i jistých úředních míst varovány, aby se zdržely vlastních demonstrací, protože by se tím prý „přiléval olej do ohně“ (!). Tím byla dána zelená pro dobře připravenou veřejnou demonstraci přistěhovalců, podporovaných a hýčkaných levicovými kruhy od liberálů až po komunisty. Technické přípravy samozřejmě zajistily tzv. „protirasistické organizace“. Demonstrantům dodaná hesla zněla v duchu „varování před rasistickými obchodníky [?!], kteří se zbraní v ruce slepě střílejí na přistěhovalce“ atd., atd.

Následné osvobození remešské pekařky přirozeně nebylo po chuti organizaci „SOS-Rasismus“, doslova rozmazlované prezidentem Mitterrandem. Tato fanatická obhájkyně zájmů přistěhovalců se s neobyčejnou horlivostí vložila do věci jako „rozhodčí nad francouzskou justicí“, lépe řečeno jako inkvizitor, kontrolující francouzský stát. Organizace prohlásila, že „je hluboce otřesena a zděšena osvobozením remešské pekařky“ a výrok soudce označila za „zlověstnou výzvu“ (!). Příslušné tiskové prohlášení pak končí slovy: „Vzhledem k této děsivé právní svévoli (!!)" požaduje SOS-Rasismus okamžité přijetí u ministra spravedlnosti...“ - Spíše to ovšem zní jako obsílka pro dotyčného ministra!

Fanatiky „antirasismu“ naprosto nezajímalo, že právně šlo v našem případě o zcela jasnou sebeobranu, když paní Garnierová chránila své obydlí a obchod se zbraní v ruce. Francouzský trestní zákoník v článku 329 říká: „O sebeobranu se jedná tehdy, když k činu dojde v obraně proti původci krádeže nebo rabování s použitím násilí.“ - Tento zákoník stále ještě platí. Proto byla paní Garnierová 28. února vyšetřujícím soudcem propuštěna na svobodu. To ovšem znamenalo jasný protiklad k pojetí státní zástupkyně Nad'my Datour Sad'bové (!!). Ta totiž obranu paní Garnierové kvalifikovala jako *trestný čin svévolného zabití!*

„Svaz přistěhovalců“ si vymohl nové zatčení paní Garnierové

Organizace „SOS-Rasismus“ představuje v socialisticko-liberálním státě prezidenta Mitterranda mocnost, která uděluje rozkazy justici. „Rozhovor“ diktátora organizace Harlema Désireho s ministrem spravedlnosti se tedy zřejmě uskutečnil a ministr pak už jen provedl přijaté rozkazy. V každém případě bylo propuštění paní Garnierové z 28. února zrušeno a 16. března přišel nový příkaz k jejímu vzetí do vazby. Toto druhé zatčení bylo nyní odůvodněno „udržením veřejného klidu a pořádku“ (!!). *Přirozeně že to nebyla remešská pekařka, kdo ohrožoval veřejný pořádek, nýbrž rebelující severoafričtí výtržníci a násilníci.* Mezitím byl utvořen „Výbor přátel Alího Rafsy“ (!) k „morální, finanční a právní podpoře jeho rodiny“. Oficiální francouzská zpravodajská agentura „Agenece France Presse“ jeho osobu vylíčila těmito šetrnými slovy: „Alí Rafsa, mladý Francouz [!?!], který byl znám policii kvůli několika drobným deliktům [!!]...“ - Hlavní starost oficiální francouzské tiskové agentury tedy spočívala v *zatajení alžírského původu* tohoto zločince!

Je to opravdu *vrchol nestoudnosti*, že vůdce „SOS-Rasismus“ dokázal vynutit u ministra spravedlnosti nové zatčení remešské pekařky. Ta pak do 26. června musela sedět ve

vězení, až byla konečně díky houževnatosti svého obhájce znovu propuštěna, avšak i to mělo dosti trpkou příchuť. Marie-Joële zůstala pod policejním dozorem a musela se usadit mimo Remeš. *Nesměla už tedy ani zpět do svého bydliště, ani do vlastního obchodu!* Vzhledem ke své invaliditě nemohl ve vedení živnosti pokračovat ani její muž!

Příběh remešské pekařky je čítankovým příkladem neskutečných poměrů, do nichž byli uvrženi „francouzští Francouzi“. Následkem *ideologického teroru* se z francouzského soudnictví stal *nástroj k ochraně zločinců* - pokud ovšem pocházejí z nějakého arabského nebo afrického kmene. Starousedlý francouzský národ je v důsledku činnosti antirasistických organizací, vybavených neuvěřitelnými privilegii, odstaven do *postavení podlidí*. Politická mocenská klika a celá informační mašinérie je aktivním či pasivním společníkem této odporné hry! *Francouzské státní území bylo jednoduše vydáno na pospas přistěhovalcům!*

KAPITOLA IX.

Kriminalita přistěhovalců je systematicky zatajována

Takzvaný „antirasismus“ v dnešní Francii znamená v mnoha ohledech *kapitulaci státní moci před přistěhovalci*. Neblahá praxe privilegování všech afroasijských přistěhovalců byla zavedena a zakotvena v zákonech již za De Gaullova nástupce Pompidoua. Ponížené chování francouzské veřejnosti pak mělo za následek, že zvláště mladiství přistěhovalci se tváří (a chovají!) doslova jako v dobyté zemi.

Neobvykle horké léto roku 1989 dalo v mnoha místech Francie podnět ke skutečným rasovým bojům. Ty pak následkem islámsko-náboženských spodních proudů doznaly skutečně nebezpečného vyhocení. Přistěhovalci přeplněné město Gennevilliers s 45 000 obyvateli na severním okraji Paříže jimi bylo postiženo mimořádně těžce. Tamní situace nabyla zvláštního rázu, protože starousedlé obyvatelstvo bylo rozhodnuto bránit se hrozící afrikanizaci a hájit francouzskou svébytnost. To byl také důvod, proč tam byli za obecní a regionální představitele voleni hlavně lidé z řad Le Penovy „Front National“.

Přistěhovalci ve městě byli silami v pozadí (komunisty, socialisty, marxistickými odbory a tzv. protirasistickými organizacemi) popichováni a nasměrováni především proti radnímu Pierru Van Dorpovi, který byl zvolen do funkce na kandidátce „Front National“. Krátce po obecních volbách 25. dubna se místní severoafričané pokusili ohrozit Van Dorpův dům a někteří z nich pronikli až do zahrady. Radní, který již během volební kampaně denně prožíval nepřátelské obtěžování a výhrůžky, se chopil pušky a vystřelil do skupiny provokatérů dva gumové projektily. Jednoho z útočníků zasáhl do ramene a neprodleně o incidentu informoval policii. Dostavilo se několik úředníků k ohledání místa. Jinak vůči policii vždy nepřátelští přistěhovalci ovšem neodešli a s křikem ukazovali úředníkům zraněného mladíka. Pak zazněl příkaz: Obecního radu Van Dorpeho ihned zajistit. Čin nezbytné sebeobranu byl anulován a ze strany radního se prý jednalo o svévolný útok (!). Do věci se totiž vložily protifrancouzské organizace jako komunistická strana a její prodloužená ruka MRAP („hnutí proti rasismu a antisemitismu“), stejně jako zvláštní přízní prezidenta Mitterranda se těšící organizace „SOS-Rasismus“. Její vůdce Harlem Désir (otec černoch, matka Židovka!) se dostavil osobně, aby si mohl vychutnat triumf obvinění obecního rady za „Front National“, který „střílel na nevinného a bezbranného mladého severoafričana“.

Byla to nesmírně vítaná příležitost k vybičování triviálního případu sebeobranu na „odporný rasistický zločin“. Harlem Désir současně vydal provolání k pořádání spontánních „masových protestů“ proti „zavraždění [?!] přistěhovalce obecním radou Front National“. Demonstrantů se však sešlo jen velice málo, takže akce musela být neslavně odtroubena a Harlem Désir se místo velkého projevu k masovému shromáždění musel spokojit tiskovým prohlášením. A tak tento mladý muž z nevládní organizace, který dosud nikdy nezastával žádný politický úřad, pronesl následující nadutá a sebevědomá slova: „Byl jsem osobně představen ministru vnitra Pierre Joxemu a přiměl jsem jej [!], aby byl obecní rada odvolán ze svého veřejného úřadu...“ - Při zmíněném rozhovoru s ministrem vnitra si pan Désir nepochybně připadal jako velkovezír prezidenta Mitterranda!

Socialistická manipulace s veřejným míněním

Přání pana Désira po odvolání obecního rady Van Dorpeho se nenaplnilo. Výsledky lidového hlasování nelze jen tak pominout ani v socialistickém režimu. Zato si však Van Dorpe alespoň poseděl 20 dní ve vězení, než byl zase propuštěn. Tím však případ neskončil. Koncem září ohrozilo město Gennevilliers skutečné povstání přistěhovalců z třetího

světa. Horda severoafričanů, posílená několika černochoy, obléhala místní radnici, kde probíhalo zasedání obecní rady, jehož se samozřejmě účastnili také tři radní za „Front National“. Pak dav na budovu zaútočil, aby se zmocnil nemarxistických radních. Povolaná policie bojovala s útočníky, kteří proti ní používali kamenů a láhví, po několik hodin. Asi nejvýmluvnější ze všeho bylo, že srocení buřiči bez přestání dávali najevo svoji nenávist vůči Francouzům výkřiky: „A bas les Français! Sales Français“ nebo ještě opovržlivěji: „Sales Franchois!“ (Pryč s Francouzi! Zastraní Francouzi! Hajzlíci frantíci!). Co však mělo Francouze opravdu přivést k zamyšlení, to byla skutečnost, že mnoho z těchto nenávistně pokřikujících mělo francouzské státní občanství a v kapsách odpovídající úřední dokumenty. Podle podivných zákonů je totiž za francouzského občana považován každý ve Francii narozený člověk, ať si to přeje, nebo ne!

Celá ubohost dnešního stavu Francie je zřejmá ze skutečnosti, že tisk (včetně rozhlasu a televize) měl zcela viditelně *pokyn zamlčet* závažnou událost v Gennevilliers nebo o ní v nejhorším pojednat jako o zcela bezvýznamné epizodce. A tato manipulace veřejným míněním a informovaností, která je typickým příkladem cenzury, byla také francouzskými masmédií zcela poslušně provedena. Jen několik málo okrajových časopisů se zmíněným pokynem neřídilo.

„Svobodný tisk ve svobodné Francii“ jde tedy tak daleko, že klidně zavírá oči a zamlčí, když horda více než stovky Afričanů útočí před radnicí po několik hodin na policii s úmyslem zamezit řádně zvolenému zástupci lidu výkon jeho úřadu. Šlo tedy o jasný záměr blokovat a narušit práci veřejnoprávního sboru. Tato *jednoznačná rebelie* však pro účastníky zůstala zcela bez trestu. Socialistické úřady se tváří, jako by ke vzpouře proti státní moci vůbec nedošlo a liberálové tomu klidně přihlížejí. Obě politické konfese tedy z události samé vůbec nebyly vyvedeny z míry. Jde přece o „Front National“, který rebelům slouží za terč!

Teror „antirasismu“

Manipulace s veřejným míněním je jedním z neutěšených jevů doby. Svoboda informací je svévolně omezována, aby se veřejnosti vnutil určitý tendenční směr. V dnešní Francii - stejně jako i jinde - stojí událost nebo zločin za halasnou zmínku pouze tehdy, přijde-li k újmě osoba z třetího světa, a to *bez ohledu na to, byla-li sama útočníkem*. Pokud je však obětí POUZE Evropan nebo dokonce Francouz, pak jde také POUZE o „bezvýznamnou událost“. Jde-li naopak o zločin, jehož se dopustil severoafričan nebo černocho, pak je nanejvýš nežádoucí zmiňovat se o rasovém původu pachatele. Noviny, které by to přesto udělaly, musí počítat s obviněním z „rasismu“. Je asi nadbytečné připomínat, že *v takovém případě zasáhnou francouzské justiční orgány rychle a tvrdě!*

Tak žije rodilý Francouz v ovzduší myšlenkového a ideového teroru. Zástup inkvizitorů dohlíží orlím zrakem na chování a postoje „francouzských Francouzů“. Jde především o následující inkviziční instance:

1. Komunisticky řízené *MRAP* (Hnutí proti rasismu, antisemitismu a za mír),
2. *LICRA* (Mezinárodní liga proti rasismu a antisemitismu) pod silným židovským vlivem a podle zednářských lóží organizovanými bojůvkami,
3. *SOS-Rasismus*, židovskými studenty zřízená a francouzskými socialisty vedená organizace k podpoře přistěhovalectví - především z Afriky - a k jejich ochraně.

LICRA a MRAP jsou antirasistickým zákonem z 1. července 1972 vybaveny pravomocemi Velkého inkvizitora. Luc Rozenzweig toto „zmocnění“ organizace LICRA popsal 3. 7. 1983 v oblíbených novinách francouzských levičáků „Liberation“ následujícími slovy:

„LICRA se těší neslýchaným výsadám. Zákon z 1. července 1972, určený k boji proti rasismu, přenáší na tuto organizaci oprávnění určovat s neodvolatelnou jistotou, kdo je antisemita a kdo ne. Ona *jediná je zmocněna rozhodnout*, zda se v daném případě jedná o trestný čin a v rámci zákona *určuje, co pak mají soudci dělat*. Samotní soudci jsou ve věci „rasové diskriminace“ sníženi do role notářů, jimž přísluší pouze vedení registratury trestných činů...“ (Tento popis „oprávnění“ organizace LICRA je v knize Yanna Moncombleho „Les professionnels de l’antiracisme“ citován hned dvakrát!)

Protirasistický zákon byl přijat za občansko-liberální vlády s požehnáním prezidenta Pompidoua. Jím byly k novému životu vyvolány dávnověké právní poměry. „Chybný postoj“ k rasové otázce je *trestný vždy*, kdy to orgány LICRA za trestné shledají! Je tedy zcela zřejmé, že dnešní Francie žije v prostředí zřetelného duchovního a morálního teroru. Protože LICRA rozmístila skoro všude své špehy, je sotva nějaká oblast života, kde by ústní nebo dokonce písemné vyjádření „nevhodného“ názoru ušlo její pozornosti. Poslanec Evropského parlamentu Bernard Antony byl postaven před soud, protože se v *soukromém rozhovoru* měl nelichotivě vyjádřit o organizaci LICRA. Trvalo po léta, než byla dlouhá řada zbytečných a neopodstatněných soudních jednání nakonec anulována. Je opravdu zářející, jak jindy tak nepoddajný francouzský národ dnes s až nepochopitelnou apatií a ponížeností snáší tak arogantní kontrolu svých názorů. Snad je možné vysvětlení v masovém ovlivňování a otupování, které se na něj bez ustání hrne z rozhlasu, televize a ostatních médií. Tím je na smýšlení národa vykonáván tlak, o jakém se někdejší tyranů a diktátorům ani nesnilo.

Zbývá jen mlčení...

Antirasistický teror přináší podivuhodně bizarní ovoce. Tak např. se stále více stává módou, že Afričané ve francouzské veřejné dopravě jednoduše neplatí jízdné. Návštěvníci z ciziny žasnou, když vidí ve vozech pařížské předměstské dráhy a metra černochoy, jak jednoduše přeskakují vstupní turnikety. Běda však horlivému kontrolorovi dopravního podniku, který by se těchto „černých“ pasažérů odvážil zeptat po jízdence. Okamžitě by byl vykřičen za rasistu, a pokud by v okolí bylo jen málo ostatních cestujících, jednoduše by ho za služební horlivost čekal navíc pěkný výprask!

Pozdě večer, kdy jezdí již jen slabě obsazené vozy, se bandy přistěhovalců baví tím, že cestující k smrti děsí a terorizují. Jeden příklad za nesčetné další: V noci z 15. na 16. září nastoupila ve stanici „Plaine-Voyageur“ (department Seine-St. Denis) do vlaku tlupa mladých severoafričanů. Na první pohled bylo zřejmé, že mají nekalé úmysly, protože byli vyzbrojeni železnými tyčemi, baseballovými páčkami apod. Pro začátek tito představitelé „naděje pro Francii“ rozbili a roztrhali vybavení vozu, sedačky, okna a provozní zařízení. Kdo z cestujících otevřel ústa a opovážil se toto chování kritizovat, byl neprodleně surově ztýrán. Ostatní, mlčky přihlížející, se dočkali alespoň plivanců a kopanců, byli donuceni kleknout na podlahu a tak podobně.

Jednomu z cestujících se podařilo zatáhnout za záchrannou brzdu a vlakvedoucí přispěchal na pomoc pasažérům, které přistěhovalci terorizovali již dobrou půlhodinu. Protože však byl rovněž neozbrojen, dostalo se i jemu strašlivého výprasku. Nakonec se přece jen objevily pořádkové síly, aby odvezly zraněné, konstatovaly rozsáhlé materiální škody - a poznamenaly si osobní data severoafrických zběsilců!

Nejstrašnější ze všeho však byla skutečnost co nejpečlivějšího utajování celé události. V tisku se pouze mlhavě psalo o „tuláčích“ a „záhadných individuích“ tam, kde šlo o zcela konkrétní severoafričany! Toto „povinné“ tajnostkářství také vysvětluje, proč se komunistický starosta St. Denis tolik namáhal, aby byla záležitost bagatelizována a proč se ani ře-

ditelství železnic nechtělo k incidentu vyslovit. Všichni se jednoduše obávali inkvizitorů „antirasistických“ organizací MRAP a SOS-Rasismus. *Podle píšťalky prvně jmenované tancují soudní instance, podle druhé zase ministerstvo vnitra.* Pro jistotu byl ještě statečný vlakvedoucí důrazně „upozorněn“, že celou událost musí chápat a interpretovat jako zcela neškodnou a bezvýznamnou. Řečeno srozumitelným jazykem to zní takto: Kdo byl africkými přistěhovalci napaden a zraněn, musí o tom zachovat nejpřísnější mlčenlivost - jinak bude mít navíc co dělat s přistěhovaleckou mafí... a to je ještě horší, než obyčejný výprask!

Zavražděný cukrář z Nizzy

Didier Sanzoni, mladý Francouz z Epinalu ve Vogézách, nastoupil nové zaměstnání v Nizze. Dne 22. září navečer chtěl trochu blíže poznat vnitřní město svého nového působiště. V tu chvíli ještě netušil, že vstupuje do skutečného pekla.

Cestou domů, jen několik kroků od domu kde bydlel, byl Didier zastaven třemi mladými severoafričany, kteří po něm chtěli peníze a cigarety. Jeho odpověď, že nic z toho nemá, zněla „nadějím Francie“ jako vyhlášení války. Vrhli se na mladíka a ušetřili mu výprask na poučenou, protože mladý Francouz u sebe peníze mít *musí*, aby mohl při první příležitosti odevzdat výkupné potřebným mládencům z podsvětí. Tak zní první zákon nezákonnosti.

Mladému Didierovi se nakonec nějak podařilo uvolnit. Pokusil se na svou obranu použít bombičky s plynem. Jeden z útočníků, Belkacem Bahloul, si toho povšiml, a ve spravedlivém hněvu nad tím, že se Francouz opovažuje bránit, vytáhl nůž, vrhl se na Didiera a zasadil mu několik smrtelných ran.

V průběhu okružní jízdy středem města pak mladí bandité ještě přepadli jednu chodkyni, která si však stačila poznamenat číslo jejich auta. Tato stopa pak vedla ke zjištění vraha, který byl o několik dní později zadržen policií na hlavním nádraží v Marseille.

Ve Francii „lidských práv“ éry socialistické podpory přistěhovalectví a doslovného hýčkáni kriminálních bandy mladých teroristů staly morovou ranou celé země. Protože byl Mitterrandovým režimem zrušen trest smrti, členům těchto zločineckých tlup nehrozí nic zstrašujícího a neodvolatelného. Dokonce ani ne odsunutí do africké domoviny! Je pak jen logické, že se nijak nerozpakují oběti vlastní svévole rovnou zabít, pokud si tyto snad troufnou bránit se. A pořádkové síly jsou, vzhledem k moci a účinnosti antirasistických organizací, vůči severoafričanům doslova paralyzované.

K podlé vraždě mladého Didiera lze dodat jen tolik, že i o tomto případě pojednával tisk poté, co se ukázalo, že pachatelem je severoafričan, velice „diskrétně“. O smrti cukráře Sanzoniho, zavražděného právě v den svých osmnáctých narozenin, referoval oficiální tisk jen na zadních stranách v rubrice „různé informace“.

Rasismus vůči Evropanovi není „rasismem“

Navečer roku 1988 sedělo několik francouzských vojáků v hostinci posádkového města Saumur. Vojáci zpívali, žertovali a družně se bavili - až na jednoho, muslimského vojáka Abdelkadera Mechtu. A pak začala nechutná výtržnost, která se už po tolikáté znovu a znovu opakuje. Abdelkader začal přítomné ženy obtěžovat zvláště dotěrným způsobem, a sice nechutnými slovy a gesty, které jsou severoafričanům vlastní. Vojáci kolegu mírnili, na což reagoval těmi nejhoršími nadávkami. Náhle vstal voják Lionel Guilton ze St. Nazaire a dal výtržníkovi najevo slušnými slovy, ale zcela srozumitelně, že by si pro svou svéráznou zábavu měl najít jiný lokál. Nato se Alžírčan sebral a zmizel.

O několik hodin později v kasárnách, když už všechno spalo, vnikl Abdelkader do kuchyně, kde vzal nůž a na druhý den přichystané peníze. Potom se na světlici vrhl na spícího Lionela Guittona a bodal jej tak dlouho, až mu způsobil smrtelná zranění. Pak nechal nůž trčet v těle svého kolegy a šel klidně spát. Přes 26 bodných ran však Lionel nebyl mrtev. Kamarádi ze světlice spustili poplach a dopravili jej do nemocnice. Zatím policie vzbudila Abdelkadera ze spokojeného spánku a zatkla ho.

Rasistické antirasistické organizace

Ve všech prostředcích manipulace veřejného mínění vládlo zpočátku o tomto případě „ukázněné“ ticho. Pak přišla nic neříkající zpráva, jako by se jednalo o zcela bezvýznamnou událost. Ani SOS-Rasismus, ani MRAP jako „nesmiřitelné mstitelky rasových deliktů“, ani LICRA se k tomuto ukázkovému případu rasové nenávisti *samozřejmě nevyjádřily*. Vždyť byl těžce zraněn POUHÝ Francouz POUZE dvaceti šesti bodnými ranami nožem. Proto zmíněné všemocné spolky nepovažovaly za vhodné spustit svůj rituální kvilivý nářek a obvyklý požadavek po „drastických opatřeních k potlačení a potrestání rasistických zločinů“. Z toho plyne, že *antirasismem je chápán zcela jasně a jednoznačně rasismus protibělošský*.

Rasistický postoj „protirasistických organizací“ se zřetelně projevil také v případě vraždy Françoise Combierové, manželky radního z Avignonu. Antikvářka paní Combierová (44) se večer 31. října odebrala do divadla na operu. Cestou byla přepadena Alžíránem Mohamedem Metelaouím, znásilněna a zavražděna. Po tomto strašném činu, který vyvolal mimořádné silné pobouření veřejnosti, se jedna čtenářka novin „Present“ telefonicky spojila s organizací SOS-Rasismus a svůj rozhovor nahrála na záznam. Chtěla vědět, zda antirasisté tento zločin mladého Alžírana v masmédiích odsoudí.

Mluvčí SOS-Rasismus do telefonu odpověděl: „Avignon, říkáte... Nemáme žádnou vědomost o takovém případě. O co se jedná?“ Čtenářka tedy zevrubně vylíčila celý případ a uvedla i jméno oběti a pachatele. Protože při tom padlo jméno Mohamed, antirasistická kancelář zareagovala dosti nervózně: „Madam, my tady máme spoustu práce. Hloupostmi se nemůžeme zabývat...!“ a telefonní spojení bylo přerušeno.

Tři severoafričané vydírali školáky v plně obsazeném vagónu

Následující epizoda, která je dnes na denním pořádku, názorně dokumentuje úpadek veřejného pořádku v socialistické Francii, kde se narůstající kriminalita těší *dalekosáhlé přízni a ochraně státního vedení*. Náš ukázkový případ se udál 7. února 1989. Před očima asi 30 svědků byli kolem 17. hodiny ve vlaku Versailles-St. Lazare oloupeni dva čtrnáctiletí mladíci třemi severoafričany. Lupiči nastoupili do vlaku ve stanici Montreuil, bez velkého rozmýšlení přistoupili k oběma gymnazistům a jednoduše jim řekli: „Dejte sem vaše bundy...!“ - Mladí Francouzi se zpočátku domnívali, že jde pouze o nevhodný žertík. Jenže pak jeden z útočníků vytáhl pistoli a udeřil jí bližšího mladíka do čelisti. Třicet dospělých Francouzů ve vagónu se přitom tvářilo, že nevidí a neslyší. Tak ubohý, zbabělý a odporu neschopný je dnes francouzský národ! Hlasitě protestovat se odvážila pouze jedna stará dáma a jediný mladý muž...

Krvácející gymnazista vstal, svlékl bundu a podal ji lupičovi. Nyní byl na řadě druhý; musel odevzdat i hodinky. Na stanici Viroflay tři lupiči klidně vystoupili a zmizeli v davu. Reakce tisku na tento veřejný zločin přesně odpovídala chování třicítky spouštějících ve vlaku. S výjimkou místních novin „Toutes les Nouvelles des Hauts-de-Seine“ neinformovaly o tomto ostudném, ale bohužel dnes již každodenním výjevu, ani jediné noviny. Čestnou výjimku pak ještě představoval pařížský deník „Present“ z 11. února 1989.

Máme uvěřit tomu, že francouzský národ již zcela ztratil bývalou vůli k životu a veškerou sílu? Opravdu to vypadá tak, jakoby se nepozorovatelně smířil s tím, že je vetřelckými bandami vyvlastňován, ponižován a tedy i jednoznačně ovládán!

Citově pomatený soudce

V jednom čtenářském dopisu z 21. července z provinčního města Evreux se říká: „Pan L. jel se svým vozem po Eiffelově mostě, když mu náhle cestu zkřížilo jiné auto a donutilo jej zastavit. Dříve než pan L. stačil pochopit co se děje, vrhli se na něj dva muži a ztloukli ho tak, že byl osm dní neschopen práce. Přesto si však dokázal zapamatovat číslo vozu obou útočníků. Šlo o severoafričany. Přihlásil se i očitý svědek přepadení a projevil ochotu vypovídat... avšak s tou podmínkou, že jeho jméno nebude nikde uvedeno. „Žiji sám s vnučkou a mám strach z případné msty severoafričanů v naší čtvrti...“

Soud v Evreux shledal oba útočníky, totiž Mustafu B. z Casablanky a Chálida R. z Kemítry, vinnými. Oba byli již dříve soudně trestáni a jejich rejstřík se násilnými činy jen hemžil. Šlo tedy jasně o zkušené a zákeřné lupiče. Oba kumpáni byli odsouzeni k pokutě a zaplacení odškodného panu L., ne však do vězení. Jak sdělil státní zástupce, pro oba severoafričany by totiž vězení znamenalo ztrátu pracovního místa (!!).

Takto jemnocitní jsou pracovníci francouzské justice, když se jedná o africké zločince! A jak se rozumí, pan L. samozřejmě z přiznaného odškodnění nikdy neviděl ani jediný frank! Stejně tak na konto uložené pokuty nikdy nepřišla sebemenší částka. Oba zločinci se jednoduše prohlásili za neschopné platit... protože nemají žádné trvalé zaměstnání (!!). Vcelku jde o vzornou ukázkou toho, jak je francouzský národ podváděn a doslova voděn za nos!

Znásilňování žen

Doslova jako epidemie se po celé Francii šíří znásilňování žen. V tomto „sportu“ se zvláště vyznamenávají Alžírčané, a mezi nimi velice často ti, kteří přicházejí do Francie s údajně „turistickým“ vízem. Těžký zločin znásilnění se dnes stal ve Francii tak běžným jevem, že o jednotlivých případech již tisk prakticky neinformuje, leda snad tehdy, když k němu došlo za zvlášť otřesných okolností.

Dne 5. října 1989 se mladá žena, pracující v jednom hostinci města Besançonu, jako obvykle vracela domů. Měla smůlu, že jí zkřížilo cestu pět alžírských „turistů“, totiž Abdelkader Bansaída (23), Abdevazek Bouchacour (19), Mohamad Slimani (20), Abdelkader Tohli (18) a jeden mladistvý. Na chodbě před nádražními toaletami se všech pět na mladou ženu vrhlo, svlékli ji a čtyři z nich znásilnili. Když na nádraží přijel vlak, Alžírčané nechali svou oběť ležet na zemi a snažili se zmizet. Policie celou povedenou pětici snadno našla a zajistila. Také tito „turisté“ představují jen nepatrnou kapku v moři přistěhovalých vetřelců, kteří den co den pronikají z Afriky do Francie. Rozložená státní moc není schopna, resp. už dávno nechce držet tyto lidi pod přísným dohledem a nežádoucí z nich rychle posílat zpátky domů. Však také příslušné úřady nejsou k rozhodnému jednání nijak povzbuzovány. Pokud totiž ponížené, otřesené a duchovně i morálně pomatené „veřejné mínění“ převážně mlčí, bude tento kriminální rej nabývat stále více nesnesitelných rozměrů.

Odvážný čin

Na závěr si zde uvedeme ještě jednu příhodu. Ve vlaku pařížské předměstské dopravy jel 19letý Yann Gohel domů do Pleassis-Robinsonu. Bylo 30. března 1989, 21:30 hodin. Na stanici Bourg-la-Reine přistoupili do téměř prázdného vozu dva černoši a šest severoafričanů. Vědomi si své přesily, přišli k Yannovi a škodolibě ho vyzvali: „Bud' pěkně

hodný, sundej bundu a nedělej potíže...“ Yann Gohel byl jiného názoru a začal se energicky vzpírat... Následovalo něco nehezkého - všichni se na něj vrhli a mlátili ho tak dlouho, až se zhroutil na podlahu vozu. Pak ještě pokračovali a do ležícího kopali. Takto tito lumpové rozuměli svému právu hostů ve Francii.

Jenže pak se stal téměř zázrak. Jeden ze spolucestujících vstal, aby napadenému pomohl. Jeho příklad povzbudil i ostatní. Začali se blížit k našim „hostům“, z nichž jeden se snažil Francouze zastrašit, ale po úderu skončil rychle na zemi, a na nejbližší stanici severoafrických hrdinové rychle zmizeli. Tyto zbabělé kreatury se k smrti vylekaly, když se proti jejich beztrestnému řádění ukázal vážně míněný odpor. Jistě to pro ně muselo být zklamání, protože pod patronátem dekadentních úřadů cítily možnost beztrestného terorizování „hostitelského národa“.

Rozhodná, energická obrana je proti zbabělým útočníkům pořád ještě nejúčinnějším prostředkem!

KAPITOLA X.

Islámská citadela ve Francii

Francie se stala smrtelným nebezpečím pro Evropu ve chvíli, kdy se islámským přistěhovalcům podařilo vytvořit si v ní pevné opěrné body. Nezodpovědná politika obou despotů Giscarda d'Estainga a Mitterranda spočívala v otevření všech bran a v připuštění skutečné invaze. Masové nepokoje ze září 1985 v severní marseillské přistěhovalecké čtvrti La Paternelle byly zřetelným výstražným znamením. Tehdy se jasně ukázalo, že politické vedení země bezohledně pokračuje na cestě zkázy národa i vládní autority.

Bylo to odpoledne 2. září 1985, kdy čtyři francouzští policisté pronásledovali až do africké čtvrti Marseille několik osob, dopadených při těžkém zločinu. Jeden z prchajících gangsterů vytáhl na policisty zbraň, načež ti použili služebních pistolí a nebezpečného útočníka zastřelili. Tato událost bezprostředně vyvolala obrovské pozdvižení. Obyvatelstvo čtvrti, pozůstávající ze všech možných afrických etnik, zasypalo čtyři francouzské policisty deštěm kamení a podobných předmětů. Přivolaná policejní posila byla obklíčena a hrozilo jí přímé fyzické napadení. V krátké době se africká čtvrť od ostatního města separovala barikádami. Obyvatelé La Paternelle, pobouření vniknutím francouzských policistů do „své“ čtvrti, se již tradičními metodami nedali uklidnit.

Nakonec francouzským úřadům nezbyvalo jiné východisko, nežli proti vzbouřencům buď nasadit vojenskou jednotku, anebo kapitulovat a požádat africké autority o pomoc a zprostředkování. Jak se dalo čekat, přednost dostalo druhé řešení! Francie před africkými přistěhovalci kapitulovala a požádala alžírského konzula v Marseille o zprostředkování mezi místními úřady a rebelujícími davy.

Tato neslýchaná událost jasně dokazuje, že ve Francii již existují oblasti, které jsou *vyjmuty z působnosti francouzské státní autority* tím, že si v nich přistěhovalci jednoduše vynutili jistý druh exiteritoriality. Francouzské úřady ji nepřímo uznaly, když se rozhodly pro „jemnou“ metodu kapitulace a vlastního ostudného ponížení! Fakt přivolání alžírského generálního konzula na „pomoc“ jiný výklad prostě nepřipouští! Byl to *alžírský* funkcionář, který musel zajistit *francouzským* státním a pořádkovým silám vstup do zmíněné městské čtvrti Marseille.

Jde o názorný příklad skutečnosti, že masové přistěhovalectví se musí dříve či později ve skutečnosti stát invazí v pravém slova smyslu, to znamená faktickým dobytím a zabráním země. V celé své nahotě se tak ukázala nesmyslnost povídačky o tom, že přistěhovalci jsou „nadějí země“ a jejím „kulturním obohacením“. Asimilování takového množství přistěhovalců by bylo možné pouze tehdy, kdyby hostitelské národy měly s příchozími kulturní a náboženskou pospolitost. To se do jisté míry týká přistěhovaných Italů, Španělů, Malt'anů apod. Jakmile však jde o jinorasové přistěhovalectví, kteří jsou navíc vůči křesťanské tradici cizí nebo vysloveně nepřátelští - jako je tomu zcela přirozeně u mohamedánů - pak *žádná asimilace prostě není možná!* V takovém případě může pouze docházet k tvrdým srážkám, nebo v nejlepším případě k paralelnímu izolovanému žití. Avšak to předpokládá, že se jedna strana jasně nadřadí druhé, jak např. vládli v koloniálních dobách Francouzi islámsko-arabským masám, aniž by navzájem docházelo k bližším vzájemným kontaktům nebo přátelské formě soužití. Stejně jasná byla situace ujařmených křesťanských národů v době turecké nadvlády. Jasná paralelita či nadřazenost tedy byla předpokladem staleté koexistence Turků a křesťanů na Balkáně a v blízkém Orientu.

Islámská městská guerilla v Courneuve

Severním směrem od Paříže se rozkládá sídliště věžových domů, v nichž jsou umístěny masy islámských přistěhovalců - a také tam udávají tón! Je tomu tak i v Courneuve v departmentu Seine-St. Denis a v tamější „Čtvrti 4000“, která je téměř výhradně obývána severoafričany.

V noci ze 14. na 15. července 1988 se tam odehrála skutečná rasová rebelie, při níž byla zapalována auta, rozbíjeny a rabovány obchody a podobně. Pak došlo i k útoku na policejní komisařství, přičemž propukl regulérní boj zblízka mezi tlupami přistěhovalců a pořádkovými silami. Útočníci používali jako zbraní kovových tyčí, kamení a láhví s benzinem. V těchto tvrdých bojích se jednoznačně jednalo o to, že přistěhovalci bránili „svoji“ obytnou oblast tak, jakoby již nepatřila k Francii! Vždyť to také byl prezident Mitterrand, kdo razil neblaze proslulou větu: „U nás jsou přistěhovalci jako doma“ (Chez nous ils sont chez eux), která tak poznamenala veškerou současnou politiku Francie vůči přistěhovalcům a je rovněž jednou z příčin, proč severoafričané vyvádějí ve Francii tak, jako by patřila pouze jim!

Vzdor Mitterrandově *jednostranné* lásce k přistěhovalcům se zlotřilé elementy mezi příchozími nechávají při sebemenší příležitosti strhnout k těžkým a potupným urážkám francouzských domorodců. „Sales Français“, nebo ještě opovržlivější „Sales Franchouillards“ (frantíci), je často kombinováno s výhružkou: „Nous aurons votre peau!“ (Přibližně: My vás odděláme!). Protože byl pověstný „protirasistický zákon z roku 1972 zcela jednoznačně vytvořen a také vykládán ve prospěch *přistěhovalců a Židů*, musejí si příslušníci pořádkových sil, vojenské osoby i civilisté takové nádavky prostě nechat líbit!

Vraťme se však ke vzpouře v Courneuve. Začala 5. července 1988, podnícena v podstatě zcela neškodnou událostí. Policejní hlídka chtěla zastavit dva mladíky na mopedu, protože byli proti předpisům bez ochranné přilby. Když to mladenci zpozorovali, rozhodli se ujet a byli hlídkou pochopitelně pronásledováni. Znervóznělý řidič mopedu však v plné rychlosti narazil do sloupku dopravního značení a jeho spolujezdec, 19letý Alí Mahfoufi, utrpěl těžké zranění hlavy, jemuž o týden později v nemocnici podlehl.

Tato zpráva proběhla „Čtvrtí 4000“ jako výzva k válce. Mnozí nezaměstnaní nebo jinak nepracující mladí přistěhovalci se začali srocovat s pokřikem: „Zabili našeho kamaráda!“ To byl první příznak otevřeného povstání, avšak s plnou silou vypuklo až druhý den, když ve čtvrti pátrala policejní hlídka po odcizeném stavebním materiálu. Oficiální francouzská tisková agentura AFP hlásila: „Téměř spontánně se vytvořila skupina asi 60 demonstrantů a podnikla loupeživou výpravu celou čtvrtí...“

Pro způsob informování francouzského tisku je typický výraz „téměř spontánně“. Po srovnání s policejní zprávou musíme konstatovat, že šlo o shromáždění s vojensky organizovaným útokem, jehož údernou sílu tvořily bojechtivé skupiny mladých severoafričanů. Svědčí o tom skutečnost, že mladíci byli vyzbrojeni Molotovovými koktejly, což si vyžaduje určitý čas na přípravu a jisté znalosti. Pro tzv. „tiskovou svobodu“ dnešní Francie je ostatně charakteristické, že se noviny neodvážily oznámit, že násilné činy a materiální škody včetně vyrabovaných obchodů měly na svědomí tlupy afrických přistěhovalců. Francouzské úřady tedy znovu stály před stejnou volbou jako v Marseille v září 1985 - buď se pustí do obsazení čtvrti vojenskou silou, nebo bude i zde muset být k uklidnění běsnících davů přizván alžírský konzul, aby *francouzským* pořádkovým silám zjednal přístup do obytné čtvrti *francouzského města*... A francouzský ministr vnitra, který měl ve věci poslední slovo, se samozřejmě znovu rozhodl pro *ponížení Francie* před zástupcem třetího světa.

Obsazení hlavního policejní komisařství v Cagnes-sur-Mer

V tomto městě na Azurovém pobřeží vše proběhlo podle téměř stejného scénáře jako v Courneuve. V pátek 16. července 1989 zastavovali městští policisté mladého severoafričana, protože během jízdy na mopedu porušil několik dopravních předpisů. Sedmnáctiletý mladík byl policii již dobře znám a jeho motocykl vyvolával oprávněné podezření, že byl odcizen. Proto byl řidič odvezen na hlavní policejní komisařství k výslechu. Tam tvrdil, že moped patří jednomu jeho příteli. Policie si rychle zjistila, že i on patří k jejím „dobrým známým“, a navíc se mezitím z ústřední evidence ukázalo, že dotčený moped byl před deseti dny odcizen v Nizze. Náš zlodějíček byl, jak už víme, dopraven na komisařství, kde se však rozběsnil, přičemž rozbil zrcadlo, lampu a nápojový automat. Mladý muž tedy musel být zpacifikován silou a zavřen do cely.

Pak se na komisařství objevila matka mladého zuřivce a začala policisty zahrnovat přívalem arabských nadávek a prokletí. Skoro současně se přivalila masa severoafričanů a začala násilně pronikat do služebních místností. Pořádkovým silám ve službě se zpočátku podařilo vytlačit útočníky zpět. Jeden zuřivec, který na komisařství rozbil doslova všechno, co ještě k rozbití zůstávalo, se nakonec vážně zranil a musel být dopraven do nemocnice. Přesto však měl „zraněný“ ještě tolik síly, aby cestou fyzicky napadl policejní eskortu a pokusil se o útěk. Přibližně tou dobou se několika tuctům vetřelců nakonec podařilo policejní stanici zcela ovládnout. Všichni přítomní strážci pořádku byli severoafričany přemoženi, zbiti, poplíváni a dostalo se jim nesčetných nadávek a urážek. Zuřivost útočníků platila v první řadě šéfovi komisařství Guy Lievenovi a hlavnímu inspektoru Guy Pradierovi.

Severoafričtí pouliční povaleči se tedy stali nespornými pány policejní stanice. Svého vítězství si zjevně plně užívali a prohlásili, že se odtamtud nestáhnou dříve, než bude jejich kumpán propuštěn. Své opovrhování francouzskými zákony a veřejným pořádkem asi severoafričané nemohli vyjádřit jasněji! Na druhé straně se pak totální demoralizace francouzské policie projevila tím, že se při přepadení služebny ani jediný strážce pořádku neodvážil sáhnout po zbrani a vystřelit alespoň pro výstrahu. Nic takového se ze strany policie nestalo, přestože přepadení policejní úřadovny je jasně aktem vnitřní války a neslýchanou výzvou suverenitě Francie!

Během celé alžírské války 1954-1962 se nestalo ani jednou, aby byla alžírskými islamisty obsazena nějaká francouzská policejní stanice. Tentokrát francouzská státní moc kapitulovala před *přistěhovalci*. Když byl o válečném stavu v Cagnes-sur-Mar informován státní zástupce, vydal následující příkaz: Okamžitě propustit zadrženého původce nepokojů (!), tedy člověka, který se vedle způsobení nezanedbatelných škod na zařízení policejní stanice dopustil ještě krádeže motocyklu a při pokusu o útěk napadl policisty. To však pro vysokého státního úředníka zjevně neznamenal vůbec nic! Z nejvyšších míst se mu dostalo jednoznačného pokynu *kapitulovat před přistěhovalci*. A je už trapné znovu připomínat, že rovněž tak „svobodný“ tisk dostal striktní příkaz k ututlání celé závažné události. Stejně tak se dnes už rozumí samo sebou, že příkazů vrchnosti bylo poníženež uposlechnuto! O celé skandální příhodě se nakonec objevila pouze skromná zprávička - především v ní však nebylo ani slůvkem řečeno, že se při zmíněné vzpouře jednalo o severoafričany! Francouzský národ se přece za žádnou cenu nesmí dozvědět, jak si tito lidé ve Francii počínají!

Hornosavojské Cluzes se stalo předobrazem budoucnosti Francie

Letní vzpoura v Cluzes nabyla opravdu mimořádných rozměrů, přestože příslovečnou jiskrou v sudu s prachem nebyli tentokrát Francouzi, nýbrž Ital. Městečko Cluzes leží již-

ně od Ženevského jezera. V noci ze 13. na 14. červenec odtamtud přišlo krátce po půlnoci následující hlášení: 23letý Tunisian Youssef Braika byl zabit nožem ve rvačce, k níž došlo mezi jím a jedním Italem na venkovské zábavě nedaleko Cluzes. Ital vyzval jednu arabskou dívku k tanci. Asi nevěděl, že mezi Evropany a severoafričany panuje přísný apartheid. Zatímco se mu to otec dívky s viditelnými rozpaky snažil vysvětlit, byl Ital obklopen hloučkem výhrůžně vyhlížejících severoafričanů. Ve snaze uniknout z nebezpečného sevření vytáhl nůž a bodl; podařilo se mu pak zmizet přes vedlejší bar. Severoafričané, bez sebe zuřivostí, Itala hledali a řvali: „Chceme vraha! Musí zemřít!“

Protože se jim ho nepodařilo nalézt, začalo se stále větší množství severoafričanů srocovat a vydalo se směrem k radnici. Dav byl zpočátku pořádkovými silami zadržen a zatláčen zpět; tlupa severoafričanů tedy alespoň rozbila všechna policejní auta a zapálila je. Pak se vzbouřenci znovu pokusili proniknout do budovy radnice a vytloukli kamením okna. Postupně se jim podařilo proniknout na schodiště a zdemolovat všechny dostupné kanceláře, avšak Itala nikde nenašli. Je docela možné, že na prvotní příčinu své zběsilosti již mezitím zapomněli. Pak se jako na povel obrátili a doslova posedle vyrazili hlavní ulicí města, kde systematicky rozbíjeli výlohy a ničili a kradli všechno, co jim přišlo pod ruku.

Byly zmobilizovány policejní síly blízkého i širšího okolí a nakonec se jim podařilo běsnící hordu severoafričanů obklíčit a uklidnit. V půl čtvrté ráno se na místo dostavil starosta. Začalo bezvysledné a zbytečné vyjednávání se vzbouřenci, a trvalo pak až do zahájení mimořádného zasedání městské rady. Jeho jediným předmětem byly události dnešní noci. Mezitím se severoafričané začali znovu srocovat v takovém počtu, že se radnice ocitla ve skutečném obležení; podráždění nepřičetného davu se stupňovalo. Výhrůžky zaznívaly stále silněji a konečně se změnilly v masový hysterický řev: „Chceme Youssufova vraha! Chceme ho na místě zabít!“

Starosta se pokusil obměkčit (!) nálady davu prohlášením, že všechny škody, krádeže a vandalismus uplynulé noci zůstanou beztrestné (!!). To však hordu nijak nezajímalo. Starosta proto vyzval dav, aby na radnici vyslal delegaci k jednání s podprefektem a obecními úředníky.

Po chvilce uklidnění však masová hysterie vzplála znovu. Někdo z davu totiž vykřikl, že Itala zahlédl. Přirozeně že nešlo o hledaného, který byl tou dobou již dávno na útěku. Ozval se hrozný krvelačný pokřik a dotyčný, zcela nevinný člověk, byl severoafrickými vzbouřenci napaden. Utrpěl četná zranění, ale naštěstí se mu podařilo uprchnout do budovy radnice.

Stratégy přistěhovalců tak hlasitě deklarované „obohacení“ francouzské země a kultury islámskou invazí se vždy dříve či později změni ve skutečnou rasovou válku. Stejně zarážející jako charakteristická je zde nepochopitelná benevolence, jakou vždy ukazuje oficiální Francie ve všech případech rebelií severoafrických přistěhovalců proti francouzské státní moci a veřejnému pořádku. Děje se tak ze „shovívavosti“, nebo z nedbalosti? Či je snad francouzský stát rozložen do té míry, že jeho vedoucí kruhy nemají ani vůli ani sílu vzchopit se k obraně? Odpověď na tyto otázky je obsahem následující kapitoly.

KAPITOLA XI.

Francie se chvěje strachy před alžírskou politickou mafií

Při hrozném masakru v Alžíru na podzim 1988 byly stovky a možná tisíce demonstrujících dětí a mládeže postříleny kulomety alžírské armády. Demonstranti vyšli do ulic proto, že je jejich rodiny nedokázaly uživit. Byla to jasně tzv. hladová revolta - šlo v ní o základní obživu a nikoli o státní moc jako v létě 1989 při zásahu armády v Pekingu.

Socialistická vláda Francie, která se stále znovu vydává za jediného kazatele morálky, zůstala najednou němá vůči zmasakrování stovek nedospělých lidí „spřátelenými Alžířany“. Krvavá lázeň nedokázala u socialistických moralistů vyvolat ani slůvko protestu nebo odsouzení. Ministerský předseda Rocard byl však nucen své stanovisko nějak vysvětlit. Učinil tak těmito podivuhodnými slovy:

„Na výsočném území Francie dnes máme milión alžírských státních občanů. Vůči událostem v Alžíru jsou jejich pocity dosti různé. Jakékoli příkré odsouzení těchto událostí by mohlo u zastánců opačné strany vyvolat násilné střety, které by se odehrály na území našeho státu...“

Je to opravdu to nejzávažnější a nejpřesvědčivější *potvrzení povážlivého úpadku* francouzské státní moci. Socialisticky spravovaný stát od nástupu Mitterranda do prezidentského úřadu udělal doslova všechno pro to, aby ještě překonal „výsledky“ politiky Giscarda d'Estaing ve vydávání Francie na pospas invazi přistěhovalců a zvláště pak Alžířanů. A najednou je zde situace, že fakt přítomnosti přistěhovaleckých mas představuje překážku ve schopnosti jednání státu a vlády. Francouzská vláda již jednoduše nemůže jednat ba dokonce ani ne se projevit, aniž by se musela obávat, že tím okamžitě vyvolá pozdvižení nebo dokonce vzpouru Alžířanů ve Francii.

Jedno je však jisté - když předseda vlády mluví o miliónu islámských příslušníků na území Francie, pak *jde o vědomou lež!* Ve skutečnosti se ve Francii hemží *dvojnásobný až trojnásobný* počet Alžířanů, kteří se po statisících a částečně i proti své vůli stali francouzskými státními občany. Ti se však kvůli svému francouzskému domovskému listu vůbec necítí být Francouzi, nýbrž plně a výhradně Alžířany. Mnozí z těchto nových francouzských občanů dokonce často cítí vůči Francii a jejímu domácímu obyvatelstvu vyslovenou nenávist. Ve Francii dokonce žije asi 100 000 Alžířanů, kteří vykonali vojenskou službu doma v Alžíru. Že při tom nepochybně prošli intenzívní protifrancouzskou indoktrinací, toho si francouzský ministerský předseda musí být jistě vědom...

Premiér Rocard podal ve svém „vysvětlení“ přímo pobuřující přiznání, když uvedl, že volnost jednání Francie je přinejmenším omezena faktem přítomnosti masy ve Francii usazených Alžířanů. Každý stát, který takto trestuhodně otevře své hranice přistěhovalcům z určitých národů, dříve či později nevyhnutelně upadne do závislosti na jejich domovské zemi. Ve zvýšené míře to pak platí tehdy, kdy jde o zcela neasimilovatelné masy, což je zcela jistě případ islámských Arabů. Zcela automaticky zde vzniká zřejmá politická hypotéka. Dnešní Francie musí prostě brát v úvahu *úplně jinam zaměřené* politické zájmy Alžířanů. A jak dále uvidíme, je zde rovněž zcela velitelsky vyžadováno placení *tributu*, tedy povinných daní, vybíraných obvykle od porobených národů. Přítomnost miliónů více či méně nepřátelsky smýšlejících a stále zřejměji do islámského tažení zapojovaných cizinců je vážným nebezpečím pro vnější a vnitřní bezpečnost státu. Plačtivé odvolávání se na pomatenou ideologii lidských práv zde už nepomáhá. Z doktrinářské ideologie (lépe řečeno z vůle těch, kdož za ní stojí!) se Francie ocitla v pasti, která již neodvolatelně sklápěla! *Pro ostatní státy Evropy (snad) budou následky bezhlavé a sebevražedné přistěhovalecké „politiky“ Francie výstražným příkladem.*

Strach z Alžířanů ve Francii

Kdo má stále ještě o pravdivosti právě řečeného pochybnost, tomu stačí (či mělo by stačit) zamyšlení nad částí řeči premiéra Rocarda z 9. října 1988: „Skutečnost, že ani francouzská vláda, tak ani já sám jsme nebyli stavu přátelsky pomoci alžírské vládě v jejích potížích, je již sama o sobě politováníhodná...“ - Jasněji se již snad nelze vyjádřit - samotná okolnost, že ministerský předseda Francie nemohl otevřeně zatleskat postřelení stovek dětí a mladistvých, je již vykládána jako závažná výtka na adresu Alžíru, za níž se musí omlouvat! Nebo snad existuje ještě nějaké jiné vysvětlení citované premiérový věty?

A z Bruselu se na stejnou notu ozval prezident Evropského společenství Jacques Delors: „Zdrženlivost, kterou si Rocardova vláda uložila vůči tragické události v Alžíru, je našemu premiérovi ke cti“, (!) a pokračoval: „Chápu, když je nějaký intelektuál, žurnalista nebo jiný člověk, činný v sektoru [sic!] lidských práv, pobouřen potlačovacími metodami v Alžíru. Avšak rovněž tak chápu, když státník mlčí a současně hledá prostředky a cesty, kterými Alžíru napomáhat jak ke zlepšení hospodářské situace, tak i k rozvoji a prohloubení demokracie...“ - Takto tedy promlouvá nadutý politický předák, aby jinému bonzovi pomohl k udržení alžírského režimu diktatury a teroru! Rovněž francouzský ministr zahraničí se svým hlasem přidal k obecnému chóru v projevu k poslancům v parlamentu: „Plni důvěry doufáme, že Alžírem vyhlášená reforma přinese očekávané ulehčení. Avšak je zde starost a péče mezinárodního společenství, především Francie, aby byla osvědčena solidarita s Alžírem a pomohlo se mu v jeho současných potížích. Francouzská vláda to udělá...“ - Několik stovek nebo tisíc mrtvých z hladového pochodu dětí je pro tohoto profesionálního obhájce lidských práv viditelně jen nepatrným kazem na kráse.

Že francouzská vláda umí předvádět tak žalostný tanec mezi vejci, má svůj důvod také ve strachu před milióny Alžířanů ve vlastní zemi. Jen na okraj zde budiž poznamenáno, že v případě masové vzpoury Alžířanů proti francouzské státní moci a domácímu obyvatelstvu budou do jejího víru ihned vtaženi i ostatní severoafričané a *vůbec všichni muslimové*. A protože jsou taková povstání podněcována mešitami, islámskými kulturními středisky a stále početnějšími islámskými spolky, je pochopitelné, že to vládu může znepokojovat.

Že muslimové představují moc, povznesenou nad všechny rasové bariéry, to s hrůzou zjistila Paříž 26. února 1989. Toho dne vyzvalo hnutí „Hlas islámu“ k velké demonstraci na protest proti islámskému spisovateli Salmanu Rushdiemu a jeho útokům na islám. Zfanatizovaní muslimové táhli po tři hodiny pařížskými ulicemi a provolávali nenávistná hesla „Pryč s nevěřícím! Chomejní má pravdu! Rushdie musí zemřít!“ a mezitím znělo jako leitmotiv: „Islám zvítězí!“ - Pařížané si s úžasem až strachem uvědomili, že tito fanatičtí zuřivci jsou titíž lidé, kteří žijí ve Francii a které denně potkávají v podzemní dráze a na ulicích svého města.

Toho dne ještě k žádným násilnostem nedošlo, avšak každý byl pohledem na hordy fanatických muslimů, táhnoucích s řevem ulicemi a volajících k nebesům za vítězství islámu, otřesen. Kdo byl očitým svědkem, nikdy už na tak děsivý obraz masové hysterie nezapomene.

Placení povinné daně Alžíru

Francouzská vláda se Alžírem nenechává vydírat pouze politicky a morálně; výše zmíněné mlčení k masakru dětí v Alžíru z října 1988 vydíratelnost francouzské vlády ukázalo dostatečně zřejmě. Souběžně s tím však alžírské vedení považuje za velice obratné

vydírat francouzské státní vedení i finančně. A oficiální Paříž se činit se může, aby svoji podřízenost jak se náleží osvědčovala!

V lednu 1989 bylo oznámeno, že socialistická vláda „dává alžírskému státu k dispozici dalších sedm miliard franků, aby tak zlepšila vzájemné vztahy obou zemí...“ - A znovu to byl premiér Rocard, který reagoval téměř stejně jako v případě hladového pochodu v Alžíru, když dodal: „... Protože v naší zemi žije milion alžírských státních občanů“. - Přistěhovalci, kteří jsou podle oficiální propagandy „nadějí pro Francii“, vytvářejí povážlivě tísnivou situaci, protože jejich masy ve Francii se mohou kdykoli nečekaně vzbouřit proti samotné francouzské státní autoritě. Již nyní zažívá Francie až příliš často - zatím ještě místně omezené - revolty a městské guerilly, při nichž jsou radnice a policejní stanice obsazovány a plundrovány, úřední osoby včetně pořádkových sil jsou slovně i fyzicky napadány a dočasně zbavovány možnosti výkonu svých úřadů. Takové případy *zatím ještě* zůstávají lokálně omezené. Až však něco podobné zachvátí celé kraje, bude muset zasáhnout armáda... nebo spíše budou požádáni o „zprostředkování“ alžírští funkcionáři, jak se to stalo 2. září 1985 v Marseille a 14./15. července v Corneuve.

A Francouzi pak vlastními daněmi platí nesmyslně přehnané ceny dodávek alžírského zemního plynu. Francie se začátkem roku 1989 zavázala krýt třetinu své potřeby plynu z Alžíru. Byla při tom sjednána cena, která o 27% převyšuje ceny zemního plynu na světovém trhu. Již od roku 1982 platí Francie ročně asi dvě miliardy franků, aby si udržela „přízeň“ Alžíru.

Možná to bude znít jako pokus o špatný vtíp, ale jde o realitu - za to, že Francie poskytla Alžíru nový kredit ve výši sedmi miliard franků, se Alžír milostivě uvolil *nepatrně* snížit přehnanou cenu, kterou Francie platí za zmíněné dodávky plynu... Tento zdánlivý „úspěch“ je samozřejmě jenom „cukrátkem“, které má francouzská vláda předhodit na uklidnění vlastnímu národu, vláda, která se ještě více než svého národa obává Alžíru. Podřízenost a poníženost Francie vůči Alžíru nabývá téměř apokalyptických rozměrů. Především jsou zde početné *neprímé* finanční dotace. Francie odvádí práce a výkony, které by správně měly být placeny Alžírem. Tak např. je zde povinnost alžírského sociálního pojištění platit za pacienty, kteří odjeli z Alžíru a jsou ošetřováni ve francouzských nemocnicích a klinikách.

Zase jen jeden příklad za mnohé. Protirakovinové centrum „Léon Bérard“ v Lyonu je dnes ve velice obtížné finanční situaci. Důvodem je skutečnost, že alžírské sociální pojištění dluží klinice od počátku roku 1988 částku 17 milionů franků. Jde o obecný jev. Proto jsou francouzské nemocnice nuceny odmítat pacienty, závislé na alžírském státním nemocenském pojištění. Vedení klinik je k tomuto opatření jednoduše donuceno a bude v něm pokračovat tak dlouho, dokud nebudou dluhy vyrovnány. Vzhledem k ohromnému kreditu sedmi miliard franků, který počátkem téhož roku Francie alžírské vládě poskytla, by jistě bylo maličností vyrovnat dluh 17 milionů... Snad se tak někdy stane, ale je také docela dobře možné, že Mitterrandův režim tuto částku nakonec vloží na bedra francouzských daňových poplatníků - v tomto ohledu nejsou socialističtí vládcí nijak ostýchaví!

Mitterrandův ústup vpřed

Nejzávažnějším na celé věci je právě Mitterrandův ústup vpřed. V nespočetných projevech ke „svému národu“ se vždy snažil podat přistěhovalce v těch nejkrásnějších barvách. Jeho snahou a cílem je nechat otevřené dveře všem vetřelcům a umožnit jim v zemi zakořenit, a to bez sebemenšího ohledu na děsivě stoupající kriminalitu a na nebezpečné a všeobecné šíření islámu - ba dokonce čím více, tím lépe... Vzhledem k mimořádně rozsáhlým pravomocím, které de Gaullova ústava úřadu prezidenta zabezpečila, má Mitterrand usnadněnou úlohu udržet invazi přistěhovalců alespoň v dosavadním (už tak zběsilém)

tempu. Je si bezpochyby vědom toho, jak strašné nebezpečí to pro Francii představuje, avšak po dobu své vlády má ze strany arabských států zajištěn klid. A co se stane potom, to se v rámci Evropského společenství vyřeší samo od sebe... „Après moi le déluge“ (Po nás potopa).

Jak jinak si vysvětlit fakt, že Mitterrand v březnu 1989 poctil Alžír již čtvrtou oficiální návštěvou. Při té příležitosti tam 10. března prohlásil, že svou cestou „pouze plní přátelskou povinnost“. Je trochu ironické, že právě on, který si tak libuje v roli velkého moralisty, se cítí „přátelsky spojen“ s alžírským diktátorem, který jen o několik měsíců dříve nechal střílet z kulometů do hladovějících dětí! Když pak oba „prezidenti“ zasedli ke slavnostní tabuli, jistě se duchem zabitých dětí nenechali rušit. Jak bylo oznámeno, bavili se dlouhou dobu velice živě o kvalitách obou národních fotbalových reprezentací.

Vlastní jednání se převážně točila kolem otázky 800 000 Alžířanů, žijících ve Francii nelegálně. A pak se samozřejmě mluvilo na nevyčerpatelné téma „rasismu“, které je oblíbeným předmětem zájmu alžírského tisku. Smyslem toho je podněcovat nenávisť Alžířanů vůči Francii a současně zastrašovat a vydírat francouzské vedení. Socialistický nátěr na alžírském šovinismu a islamismu slouží v případě potřeby vždy k zakrytí vyděračské politické praxe.

Vyhnání dvou miliónů lidí kvůli rasové příslušnosti

Nedůstojná poníženost Francie před vládnoucí klikou Alžíru je nepochopitelná. A tento postoj se datuje již od roku 1962, kdy prezident de Gaulle nenadále kapituloval před alžírskou „Osvobozeneckou frontou“ a zahodil všechny vojensky dosažené výhody. Pak v červenci 1962 uzavřel mírovou dohodu v Evianu, jíž na sebe Francie převzala všechny povinnosti a vzdala se všech práv. Dokonce i francouzští státní příslušníci byli vydáni všanc alžírské svévoli. Armáda měla rozkaz nezasahovat, byl-li někdo z nich vražděn nebo unášen, což se často dělo zvláště v okolí Oranu.

V krátké době se musely dát dva milióny Francouzů v Alžíru na kvapný útěk. Většina z nich přišla o veškerý majetek, především o polnosti, obchody, dílny a průmyslová zařízení. Zvláště hrozně se zacházelo s Alžířany, kteří bojovali na straně Francie. Přestože jim byl přislíben volný odchod ze země, hned po jejich odzbrojení začaly asi nejstrašnější krvavé orgie, jaké kdy vidělo naše století, jinak tak bohaté na ukrutnosti a hrůzy. Po nekoňném trýznění byli všichni příslušníci tzv. „harkis“ vojáky „Osvobozenecké fronty“ odsouzeni k pomalé smrti. To byl dar, který sudičky vložily do kolébky „svobodné“ socialistické islámské republiky Alžírsko.

Závěrečná fáze alžírské války, která se zvrhla v regulérní rasový konflikt, přinesla „očištění“ tohoto severoafrického státu od všech evropských národních prvků. Masové vyhnání bylo tehdy tiskem i veřejným míněním západního světa přijato bez vzrušení a projevů protestů. Na tomto pozadí pak ovšem ostře kontrastuje neúnavná sentimentalita, která v důsledku „antirasismu“ dnes a denně dopadá na hlavy Evropanů: „Jste povinni přijmout všechny přistěhovalce! Musíte je přijmout jako přátele! Musíte jim udělat místo ve svých zemích!... a to nikoli jen prvním příchozím, nýbrž i jejich příbuzným, pak příbuzným jejich příbuzných, pak celým klanům...“ Musíte, musíte, musíte...

Politici „moralisté“ ještě před jedním lidským věkem vydávali rasový odpor vůči Afričanům za zdravý projev národního citění. Dnes se nám titíž „moralisté“ snaží namluvit, že chránit evropské země před afroasijskou invazí je špatné a zavrženíhodné! Vyhnáním Evropanů z Alžíru se stala velická křivda. Ostatně již roku 1945 udělaly vítězné demokratické mocnosti z takové věci pravidlo.

KAPITOLA XII.

Islámské manželství je morálním seabemrzačením

Na tomto místě je vhodné upozornit mladé lidi na záludnosti a nebezpečí manželství s partnerem islámského vyznání. Jde o věc, kterou rozhodně nelze brát na lehkou váhu. Především je třeba vysvětlit, že v islámském prostředí představuje žena lepší druh domácího zvířete. První a nejtvrdší překvapení *po* sňatku spočívá v tom, že manželka nemůže počítat ani s nějakým zdáním rovnoprávnosti s mužem a nepřísluší jí žádné vlastní rozhodování.

Toto specifikum je ještě umocněno prchlivostí, samolibostí a mimořádnou žárlivostí, která je vlastní Arabům, Turkům i ostatním muslimům.

Západní informační média a jejich manipulátoři veřejných nálad, stejně jako i veřejné školství, podávají občanstvu lživou teorii, podle níž jsou si všichni lidé rovni a tudíž nesejde na tom, zda se žena spojí v manželství s mužem křesťanem, mohamedánem nebo ateistou, či zda je partner Evropan, Afričan nebo Asiat. Těmto hloupostem však věří až příliš mnoho evropských žen, jimž už cit a přirozené vnímání nezjednáávají správné normy chování a postojů.

Rozbitá manželství - která z největší části prostě ztroskotat musí - pak způsobují strašlivé tragédie, což dokazují tzv. „alžírské matky“, tj. evropské ženy, jejichž děti zůstaly v Alžíru jako zajatci, resp. rukojmí. Jedná se nejméně o 3000 takto nešťastných dětí. Sdružení francouzských matek, které hájí zájmy jejich do Alžíru unesených dětí, bylo založeno ve spolupráci se „Zájmovým sdružením zavlčených dětí“. Mnohé z těchto „alžírských matek“ držely v březnu v odbavovací budově pařížského letiště Orly protestní hladovku. Šlo o snahu přimět nečinné francouzské úřady, aby matkám nebo dětem vynutily zákonem zajištěnou možnost setkání.

Tragédie dětí

Nečinnost francouzských vládních míst jde totiž tak daleko, že unesené děti klidně přenechávají jejich osudu i v těch případech, kdy francouzský soud svěřil v rozvodovém řízení výchovu dítěte matce. Francouzská vláda disponuje dostatečnými mocenskými prostředky, aby dokázala vynutit vrácení dětí matkám do Francie. V červnu 1988 byla sice příslušnými ministry Francie a Alžíru podepsána dohoda, avšak byla myšlena pouze jako prostředek k uchláhlení těžce zkoušených matek i dětí. Za základě „dohody“, která zůstala jenom na papíře, nebyl vyřešen *ani jediný* případ. Jako „útěchu“ pak alžírské úřady dovolily na Vánoce 1987 několika tuctům dětí návštěvu svých matek ve Francii.

Ženám bylo přísně nakázáno, aby po uplynutí krátké návštěvy poslaly své děti zpět otcům do Alžíru. Věc byla rafinovaně zřízena tak, že kdyby si některá z žen své dítě ponechala doma ve Francii, nebudou už do budoucna žádné takové návštěvy povoleny. A tak se stalo, že se do Alžíru nevrátilo jenom jediné z podmíněčně propuštěných dětí, 17letý Selim...

Jeho matka, paní Marie-Noëlle Dupontová, novinářům řekla: „Můj syn raději zemře, než aby se vrátil k otcí. Je přesvědčen, že v Alžíru bude držen násilím i poté, co se po dosažení plnoletosti (ve Francii 18 let) rozhodne vrátit k matce do Francie. Cítí se ohrožen a proto se skrývá...“

Oficiální francouzský vyjednaváč i ostatní „alžírské matky“ se snažili paní Dupontovou všemi způsoby přesvědčit, aby svého syna přiměla k návratu do Alžíru. Avšak Selim se vzhledem k výhružným hlasům z Alžíru právem obával, že mu hrozí smrt. „Ti tam na druhé straně nejsou ani trochu sentimentální!“ uvedl a kdesi v skrytu u příbuzných vyčkává svých osmnáctých narozenin, kdy už mu nikdo nebude moci předpisovat, kde má žít.

Jeho postoj však byl pro Alžír vítanou záminkou k odmítnutí dalších návštěv nešťastných dětí u svých matek ve Francii.

Od té doby se ve věci nestalo nic. Protestující matky sice na letišti v Orly krátce navštívil i prezident Mitterrand a dostalo se jim panovnického ujištění, že jejich věc bude vyřízena. Samozřejmě šlo jen o plané sliby. V oficiální Paříži není sebemenší snaha nějak vážně zakročit. Od socialistické vlády (stejně jako od předchozí liberální) se také vzhledem k její kapitulaci před přistěhovalci nic jiného čekat nedalo. Proč by měl být Alžír provokován kvůli záležitosti, která se nedotýká voličských mas? Prezident Mitterrand se naopak o Vánocích 1989 zasadil o to, že francouzskými manželskými páry adoptované *rumunské* děti mohou vycestovat do Francie. Je samozřejmé, že to bylo propagandou vykládáno jako „pozoruhodně energický čin“ (!). Vzhledem k tomu, že v dané chvíli vlastně žádná rumunská vláda neexistovala, byl Mitterrandův „úspěch“ pouhým efektním gestem! Proč prezident nepodnikl podobný „energický čin“ ve prospěch *francouzských* matek? To je ovšem pouze řečnická otázka.

Čiré zděšení

vyvolala jedna „alžírská matka“, která na oficiálního francouzského vyjednavče vykřikla: „Nejjistější prostředek nátlaku na Alžír spočívá v tom, že Francie pošle zpátky domů slušný počet severoafričanů, kteří jsou tak jako tak pouze zátěží pro naše sociální pojištění. Vláda by měla Alžírany posílat domů tak dlouho, než dostaneme své děti zpět...“ („Present“ 16. ledna 1988). - Všichni francouzští vládní činitelé a kapitáni masmédií zbledli zděšením a upadli na chvíli do mdlob. Citovaná slova jsou projevem zdravého lidského rozumu, avšak pro socialisty znamenají hotové rouhačství, myšlenkový zločin a strašlivý přečin proti nedotknutelnému dogmatu „antirasismu“. Tato žena se zločinně provinila proti nejvyššímu zákonu víry dekadentního západního světa. Mafie výrobců veřejného mínění stokrát raději ponechá všechny neprávem zadržované děti v Alžíru jejich smutnému osudu, než aby vůbec vzala do úvahy takové hrozné kacířství.

Při této příležitosti je třeba poukázat také na jeden „zbožný“ sebeklam, který tak hýčkají přistěhovalecům posedlá francouzská vládní místa, totiž na problém dvojího státního občanství. Francie totiž ve svém nepochopitelném úsilí po sebezničení více či méně nutí statisíce přistěhovalců přijmout francouzské občanství jenom proto, že se náhodou narodili ve Francii. V tomto směru se obzvláště vyznamenali socialisté, kteří předpokládali takto pro sebe získat masu „voličů na míru“. *Přitom bylo úmyslně přehlíženo, že Alžír žádné dvojí občanství neuznává.* Avšak Francie jde ve svém chorobném sebeponižování tak daleko, že Alžíránům s „dvojím občanstvím“, kteří vykonali základní vojenskou službu ve své africké vlasti, dokonce vyplácí náhradu ušlé mzdy stejně jako vojákům francouzským!! Zní to jako špatný vtíp nebo zlý sen, ale jde o další důkaz toho, že se francouzský národ nachází ve stavu naprostého politického a morálního rozkladu. *Kdo se s takovou zemí navíc ještě spojí v Evropské unii, bude nevyhnutelně i sám stržen do téže katastrofy.*

Na několik málo příkladech si ukážeme, že Alžírán je charakterově a mentálně utvářen nezměnitelně zcela jinak než příslušník dědičného francouzského národa. Se zděšením to muselo konstatovat mnoho francouzských žen po zasnubách nebo uzavřeném sňatku.

Fabienne Aupestová

Tato mimořádně pohledná mladá žena (24) navázala před nějakým časem poměr s 25letým severoafričanem Zahrísem Oulhansem. Vztah se však nevyvíjel dobře. Fabienne, povoláním zdravotní sestra, popuzovala nepřičetná žárlivost Zahrísiho a jejich soužití se změnilo v nekonečnou řadu sporů a hádek. Po nějaké době už tudíž Fabienne nechtěla s

tímto prchlivým a domýšlivým mladíkem, který ji obtěžoval nesčetnými telefonáty, dopisy a stále zřetelnějšími pohrůžkami včetně zabití, nic mít. Nakonec se Fabienne rozhodla požádat o policejní ochranu.

„Bojím se oprávněně o život,“ řekla policistům. Ti se ji však pouze pokoušeli uklidnit. Rovněž oni dostatečně neznali mentalitu severoafričanů, aby věděli, že žádný z nich nesnese pomyšlení, že se žena rozhodla k nějakému závěru z vlastního podnětu - v našem případě k rozhodnutí definitivně Zahrise odmítnout.

Jednoho dne, ozbrojen loveckým nožem, si na Fabienne počíhal. Když se vracela z práce, vrhl se na ni a zuřivě ji pobodal. Na její tělo v tratolišti krve narazili sousedé, kteří se večer vraceli domů. Fabienne ještě žila, ale následkem ztráty krve při převozu do nemocnice zemřela. Ti samí policisté, kteří před nedávnem odmítli Fabienne policejní pomoc, museli nyní zaprotokolovat zavraždění mladé Francouzky.

Pak přišly dozvuky celého smutného případu. Místní noviny „La Nouvelle République“ přinesly v rubrice „Různé zprávy“ drobnou zmínku o smrti mladé Fabienne. Zpráva končila takto: „Tento krvavý čin postihl rodinu, která již 13. srpna prožila drama, když byla Zahrísova matka při požáru poraněna na ruce...“ (!!). Působení Mitterrandovy doktríny už nelze ukázat názorněji - *k politování jsou výhradě a vždy jenom přistěhovalci*. Musíme mít tedy za to, že mladá Fabienne byla sama vinna, když ji zuřivý severoafričan zavraždil...

Céline Semayová

(20) vyrůstala ve stejném domě jako Farid Tahir, který přišel se svými rodiči do Francie r. 1968. V roce 1986 se vrátil do Alžiru, aby tam vykonal vojenskou povinnost. Ta mu skončila v listopadu 1988 a po propuštění z armády byl přirozeně bez práce. Opatřil si tedy „turistické vízum“ a odjel znovu do Francie, aby se tam setkal se svou spolužačkou Céline. Ta mu sdělila, že se bude vdávat za místního Francouze. Farid, který o sobě dva roky nedal sebemeně vědět, však tuto zprávu chápal jako smrtelnou urážku. Vnikl násilně do jejího bytu a uškrtil ji ve vaně. Příležitosti pak hned využil k tomu, aby se zmocnil peněz, šperků a úvěrové karty zavražděné Céline.

Z Farida se tedy stal vrah. Během svého několikátýdenního útěku před spravedlností čekal na jedné křižovatce na možnost stopování. Právě když svítila červená, otevřel dveře vozu, řízeného ženou, a vnikl dovnitř. Překvapenou a vylekanou řidičkou byla paní Mercedes Giaccopeliová, 44letá Španělka a učitelka španělštiny. Právě skončila vyučování a byla na cestě domů, kde ji čekal manžel Philippe a jejich tři děti. Manželky a matky se však už nikdy neměli dočkat. Farid Tahir ji ubil obuškem a auto své oběti si vzal... Rovněž v případě této surové dvojnásobné vraždy projevil „demokratický“ tisk nejvyšší míru zdrženlivosti v informování veřejnosti.

Danielle Méjeanová

Je jednou z těch nemnohých, které se nenechaly tak snadno zabít. Danielle se vdala za francouzsko-tuniského občana Abdelazize Chaambího a narodil se jim syn Sofian. Vztahy mezi manžely byly stále napjatější a do popředí se dostávaly světonázorové rozdíly. Když byly chlapečci dva roky, manželství skončilo rozvodem. V rozsudku bylo otcí přiznáno neobvykle velkorysé právo návštěv svého syna, avšak s podmínkou, že tuniské úřady rozvodový rozsudek *výslovně uznají*. O rok později se před odvolacím soudem v Aix-en-Provence otcí podařilo dosáhnout zrušení výše zmíněné podmínky. Tím padly všechny zákonné překážky k návštěvám syna. Danielle však přesto odmítala dovolit, aby malý Sa-

fian vycházel s otcem z jejího domu... Věděla dobře, že všechny únosy dětí do severní Afriky začínaly „procházkou“.

Aby se Danielle pomstil, vrhl se Abdelazíz jednoho dne na svou bývalou tchýni a do krve ji zmlátil. To bylo pro Danielle dostatečnou výstrahou a proto uprchla s dítětem do jiné části Francie. Do věci se však (pochopitelně až nyní!) vložila „protirasistická“ mašinerie prostřednictvím organizace MRAP (Hnutí proti rasismu a antisemitismu), protože otec Tunisian měl být údajně Francouzkou „morálně trýzněn“. Současně se otcí podařil mistrovský kousek, když do věci zatáhl také „sdružení alžírských matek“ s odůvodněním, že je rovněž francouzským občanem! Kozel se tedy stal zahradníkem. Organizaci MRAP se navíc podařilo uvést policii Danielle na stopu a byl na ni vydán zatykač... Pro všechny případy byla odsouzena na osm měsíců odnětí svobody za „rušení práva otce na návštěvy syna“. Danielle se dostalo podpory „Sdružení na ochranu unesených dětí“, důsledkem čehož byl představitel této organizace policejně stíhán jako „spolupachatel“.

Poměry kolem tohoto případu začaly ze všeho nejvíce připomínat blázeň, protože se všichni chovali tak, jako by přišli o zdravý rozum. Naštěstí je si paní Danielle jasně vědoma nebezpečí, které jejímu zatím již 5letému synovi hrozí. Aby zabránila jeho únosu do severní Afriky, je odhodlána ke všemu včetně rizika, že se ocitne ve válečném stavu s francouzskými justičními orgány. Nedělá si nejmenší iluze o tom, že by jí všechny úřady její rodné Francie nenechaly žalostně na holičkách, kdyby byl její syn unesen. Potom už by jí zbyla jediná možnost - přidat se k ostatním „alžírským matkám“ v jejich bezmocné hladovce na letišti Orly.

Vraždy z náboženských pohnutek

V březnu 1989 byl rektor Velké pařížské mešity šejk Abbás dotázán, co říká z teologického hlediska k následující události: Mladá Maročanka byla v Surensu u Paříže zabita vlastním bratrem, protože se chtěla vdát za neislámského Evropana. Bratr jí v tom neodvratitelně zabránil...

Šejk Abbás odpověděl takto: „Tato vražda nemůže být dávana do žádné souvislosti s islámem...“ Poté pokračoval, a celé jeho stanovisko bylo zveřejněno oficiální francouzskou tiskovou agenturou AFP: „Důvody takového činu spočívají v nevědomosti. Ta představuje určitý druh duševní choroby a je příčinou všeho zla, jímž společnost trpí... Následkem koloniálního systému bylo dříve islámským národům bráněno ve všem - ve výkonu jejich náboženství, v poskytování seriózního vzdělání, a navíc chyběla jak svoboda, tak i chléb. Z toho tedy plyne, že čím méně vzdělání, tím více extremismu a intolerance...“ - Šejk pak ještě dodal, že islám je „náboženstvím moudrosti a vědy“.

Tato módně socialisticky znějící slova jsou pro Francii koloniální minulosti hluboce urážlivá, protože jsou absolutně nepravdivá. Kdo však dnes obviňuje „kolonialismus“, ten se nachází na „správné straně“. Ve skutečnosti jsou ovšem šejkova slova pouhou výmluvou a nejapnou povídkou, která ke zmíněné vraždě neříká vůbec nic. Kdyby chtěl mluvit pravdu, musel by ihned dodat, že islámské národy dnes trpí jiným druhem kolonialismu, totiž neschopnými tyrany, bídou, hladem a nezaměstnaností.

Závěrem zde stojí za zmínku, že do začátku roku 1984 se ve Švýcarsku již 900 žen pustilo do velice nejistého a riskantního podniku manželství s islámským Turkem. Bylo by zajímavé zjistit, jak dlouho taková manželství v průměru vydrží a jaké zkušenosti v nich tyto ženy nabyly.

DOSLOV

Manipulovaná „demokracie“

Zednářsko-marxisticky řízená propagandistická mašinerie výroby veřejného mínění dokázala po desetiletí halit základní problém přistěhovalectví v západních zemích do kouřového oblaku hesel a frází. Kouzelníci veřejných nálad dostávali striktně závazné příkazy, aby jakoukoli oprávněnou otázku po přistěhovalecké invazi odbývali jako „společensky nevhodnou a neslušnou“, jako *absolutní tabu*. Pokud se někdo veřejně ptal, zda a jak dalece je možný a přípustný příliv cizinců a jinorasových islámců, tak byl okamžitě umlčen přídomkem „rasista“ nebo „fašista“. Takové nadávky nemají znamenat pouze morální nedostatek a vadu, nýbrž mají údernou sílu morální popravky. Kdo se tedy příliš hlasitě zmiňuje o přistěhovalectví, proviňuje se již činem „zvrhlého a zavrženíhodného smýšlení“. Jde tudíž o myšlenkový zločin.

Vnucuje se otázka, jak je tento podivuhodný postup našich mocipánů slučitelný s jimi samými halasně vyhlášenými zásadami demokracie a názorové plurality. Rok po roce je nám s neúnavnou tvrdošijností vtoukáno do hlavy, že svoboda projevu názoru je nejvyšším příkázáním každého demokratického řádu. Avšak o otázce přistěhovalectví se svobodně mluvit nesmí; zde každá svoboda projevu končí!

To je zarážející. Ve svobodném světě Západu jsou tedy lidé, kteří mají moc předepisovat národu, co si má myslet a čemu má věřit. Existují tedy politická dogmata, o nichž se nesmí diskutovat. Kdo však má v pluralitní demokracii právo vyhlášovat dogmata a zakazovat určitá názorová témata? Kdo se těmito otázkami začne blíže zabývat, rychle zjistí, že celou Francií i ostatní Evropou se řítící nezadržitelná vlna přistěhovalectví je centrálně plánována a řízena, a že za ní stojí ti samí lidé, kteří se korunovali za vládce veřejného mínění tím, že určují a nařizují, co je správné a co závadné myšlení resp. o čem má národ mluvit a o čem mlčet!

Síly v pozadí

Uvědomíme-li si, že státní zásahy k přivábení utečenců a azylantů jsou ve všech západoevropských zemích aktivně prosazovány a podporovány především zednářskými kruhy, bude jistě správné hledat poučení u Ploncarda d'Assac, protože je asi tím nejlepším soudobým znalcem a kritikem lóžového bratrstva. Právě on prokázal, že tato internacionální tajná organizace dostává závazné pokyny z jistého ústředí.

Grand Orient v Paříži vyhlásil 4. srpna 1949 jako dogma myšlenku světové vlády. Ploncard o tom píše: „Tím se dalo do pohybu mocné spiknutí proti evropským národům. Právě z ‚Grand Orientu‘ vycházejí hesla a směrnice ve prospěch světové vlády. Všechny snahy v první řadě směřují proti svébytnosti francouzského národa.“

Již Organizace spojených národů prakticky neměla jiný cíl nežli instalaci světové vlády. Avšak gigantickým experimentem, při němž mají být otestovány jednotlivé mezipřístupně k této světovládě, je teprve Evropské společenství. Likvidace evropských národních států je *prvním předpokladem* pro vytvoření ES, avšak současně je i přípravou k zednářské globální vládě.

Plánovitě pěstování rasové směsice

Tím byla dána do pohybu gigantická manipulace se všemi evropskými národy. Již vydání hesla z roku 1949 mělo zcela hmatatelné výsledky. Program „obšťastňovatelů světa“ přece zní: „*Musí být odstraněny všechny pojmy jako rasy, hranice států, sociální vrstva*“

atd., aby udělaly místo celosvětové integraci [míněno je uniformní sjednocení!]. Proto je zde velká revoluce naší doby, skutečná revoluce, která je naším úkolem.“

Tato slova pocházejí z přísně důvěrného informačního bulletinu Grand Orientu, „Humanisme“, listopadové vydání 1982! Je z nich zřejmé, že se nepracuje na ničem menším než na jednotně zglajchšaltované lidské rase, na univerzální rasové mixtuře. Nezbytným předpokladem k uskutečnění „skutečné revoluce“ je tedy *systematická podpora* rasového míšení! Za první a hlavní oběť této chystané (a již dávno prováděné!) bastardizace byly vyhlédnuty západoevropské národy: Jedním z důvodů je vysoký potenciál jejich inteligence, uměleckých vloh a vynalézavého ducha, odkud se tato převaha po staletí šířila do celého světa.

Již pouhé konstatování této skutečnosti je pro „antirasisty“ neodpustitelným zločinem, ale současně je důkazem nesmyslnosti teorie o rovnosti všech lidí. Aby svoje záměry přesto prosadily, chtějí temné síly v pozadí korigovat stvořený řád a přizpůsobit lidstvo své teorii. Prostřednictvím všemožně podporované bastardizace má v Evropě vzniknout smíšená neboli „standardní rasa“. Proto tedy taková horlivost ve vábení a všemožném prosazování Afričanů do Evropy a Jihoameričanů do USA.

Paralelní opatření k uskutečnění „velké, skutečné revoluce“ spočívá v nezřízené podpoře potratů a všech antikoncepcí mezi evropskými národy při současně nekontrolovatelném podněcování populační exploze v rozvojových zemích. To všechno samozřejmě za účelem urychlení procesu stěhování národů a tedy míšení ras.

Rozhodující síly v pozadí skrytě dirigují celosvětové veřejné mínění, protože ovládají téměř všechna světová propagandistická média. Obyčejným smrtelníkům pak nezbyvá než věřit, že přistěhovalecká invaze je pouhým přírodním úkazem... stejně jako rozklad rodiny v západních zemích nebo bezmála ze dne na den příšlý propad síly a moci církevního učení, zhroucení všech autorit „moderní společnosti“, stejně tak náhle vyvstává drogová pohroma či děsivá vlna kriminality. Tohle všechno a mnoho dalšího ovšem přivál takřkajíc stejný vítr!

Za jak fatalistické jsou už považováni Evropané! Do rámce řízené „velké, skutečné revoluce“ přece patří, aby si mysleli, že všechno prostě přichází samo od sebe. Stačí si však připomenout podrážděné reakce v „seriózním tisku“, když jsou Evropané pobouřeni „údajnými“ plány skryté vrchnosti. Lidé, kteří se vypínají jako carové masmédií, ztrácejí v takových případech až pozoruhodně rychle nervy. A právě na tom se dá velmi dobře rozpoznat, že tyto „údajné“ plány skutečně existují a že se na jejich uskutečnění zarputile pracuje! Rovněž tak se jim nedaří zamlčet a vyvrátit výše citovaná slova Ploncarda d'Assac... Redaktoři „seriózního“ tisku nakonec jistě nejsou žádná hlupáci; vědí přesně o co jde, protože se této špinavé hry sami účastní.

*